

Giới thiệu Công Chúa Kiêu Ngạo!

Thể loại: ngôn tình, sủng

Nam chính là Diệp Tiêu Ngôn hay còn tên khác là Diệp Hạo Thần? Nữ chính là Chu Tịnh Hà hay còn được xem là công chúa nhỏ? Đường như cả hai người không một chút gì liên quan, nhưng được chữ duyên đến bị kéo lại với nhau.

Anh yêu cô ngày từ lần đầu tiên gặp gỡ. Anh bị cô gái có cái gương mặt non chẹt đang vận trên người chiếc đầm dạ hội bó sát người kia thu hút. Lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng cô đơn ngồi cạnh hồ ánh mắt anh không tự chủ mà dõi theo.

Anh không biết thứ tình cảm đó là như thế nào, cũng không biết có thể trường tồn không. Anh chỉ muốn dõi theo cô, ở bên cô muốn cô coi bỏ cái vỏ bọc kiêu ngạo lạnh lùng đó trước mặt anh.

Anh và cô cùng nhau bị cuốn vào cuộc thi nhảy tranh tài của trường, cả hai đều kiên quyết từ chối nhưng bị ép buộc đến cùng. Rốt cuộc bọn họ hợp tác với nhau để chống lại chuyện đó. Lúc trước cô ghét anh vì anh không nói lí lẽ, nhưng tạm gác hận thù để cùng nhau phá hoại.

"Tôi không thích nhảy nhấc gì cả. Chúng ta có thể hợp tác không?"

"Thành giao."

Chuyện tình yêu và những vòng xoáy của hai người bắt đầu từ đó. Từ hạnh phúc, đau thương họ đều trải qua đều nếm trải tất cả. Liệu rằng họ có tìm được mảnh ghép yêu thương? Liệu rằng họ có thể bên nhau mãi mãi?

Mời mọi người đón đọc: Em là thương, là yêu, là tất cả đối với anh.

Truyện: "Công Chúa Kiêu Ngạo." đang trong quá trình edit lại toàn bộ, những chỗ có sai sót xin vui lòng bỏ qua cho!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị khi dễ

Cô tên là Hà, tên gọi đầy đủ là Chu Tịnh Hà, cô là một con người có thể nói muốn tiền tài có tiền tài, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, con người hoàn hảo đến mức không có một vết trầy... Đặc điểm nhận dạng: "Kiêu Ngạo". Chu Tịnh Hà còn được người khác gọi và biết đến với cái tên "Công chúa nhỏ" bởi vì cô hoàn hảo đến mức khiến mọi người không thể rời mắt. Chu Tịnh Hà gương mặt thuần khiết, ngũ quan thanh tú, bóng dáng nhỏ nhắn hơn hết ngay cả số đo ba vòng cũng đều rất chuẩn, cô sở hữu một giọng nói nhẹ nhàng khiến người ta cực kì ưa thích.

Chu Tịnh Hà com có thể không ăn, nhưng những lời nịnh hót bên tai cô chưa bao giờ là thiếu. Cô lạnh lùng lơ đãng, bóng lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, giày cao gót chạm nhẹ vào nền đất nhẹ như không. Cũng vì những bài ca nịnh hót đó khiến cô cảm thấy cuộc sống này không có lấy một điểm gì thú vị. Cô thường hay vung tiền vào quần áo, giày cao gót, túi xách hàng hiệu, xong lại quảng sang một bên. Vì sao ư? Vì cô có tiền! Đã có ai nghe câu này chưa: "Có tiền mua tiền cũng được." Có thể nói sức mạnh của đồng tiền thật sự rất lớn lao nha?

Trải qua mười bảy năm cuộc đời sóng gió bão táp nào mà cô chưa từng gặp... Tiền chính là thứ khiến cô an tâm nhất. Vì tiền nó chẳng bao giờ phản bội lại cô, vì có tiền cô như có tất cả. Từ luyện tập khắc khe, nào là dáng đứng, cách ăn uống, thái độ và cách nói chuyện cho phù hợp... Đến gia đình lạnh nhạt không một tình yêu thương, ba mẹ cô là Chu Lỗi và Trịnh Mẫn họ kết hôn với nhau vì hôn nhân thương mại, sinh ra cô là một đứa trẻ đáng thương bị ba mẹ ghét bỏ, chỉ vì hôn nhân không tình yêu.

Kết hôn thương mại ư? Đó là những từ ngữ không hề hiếm gặp, sớ dĩ nói như thế là bởi vì những người sinh ra đã ngậm thìa vàng một ví dụ điển hình như cô, rồi một ngày nào đó cũng sẽ ngậm ngùi như một con rối, kết hôn với người nào đó giàu có, có tiếng tăm, lý do để duy trì kinh tế chẳng, đó cũng là một trong những nguyên do không hề hiếm gặp ở giới thượng lưu.

Cuộc sống quá dối lừa dối, khi tình bạn mà cô tưởng chừng như sẽ không bao giờ rời bỏ, đã từng để lại cho cô một vết thương lớn tưởng chừng như chẳng thể nào lành lại... Đôi mắt người khác nhìn thấy cô là nữ thần cô rất kiêu ngạo họ nói thật ngưỡng mộ. Ánh mắt người nhà nhìn thấy lại bảo cô thật chường mặt. Cô nhìn lại mình bỗng thấy thật... Đáng thương.

Cô trải qua cực hình gọi là luyện tập để trở thành dạng người mà ai ai nhìn vào để phải xuýt xoa ngưỡng mộ. Từ trước đến nay có một điều mà cô ghét nhất chính là: Bị khi dễ, từ nhỏ đến lớn đã được ánh nhìn trầm trồ ngưỡng mộ của người khác như lẽ thường tình, chỉ có một lần duy nhất trong cuộc đời Chu Tịnh Hà cô cảm thấy bị khi dễ, đó là buổi tiệc của Trương gia ở khách sạn Châu Khải - một khách sạn nổi tiếng mà nhà cô được mời đến tham dự.

Như bình thường, trên người cô vận chiếc đầm dạ hội đen tuyền quyến rũ bó sát người, thêm những bộ trang sức lấp lánh, cùng đôi giày cao gót đen nốt, thật hoàn hảo.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường, chẳng mấy chốc đã đậu ngay trước cửa nhà hàng Châu Khai, vang vọng đến tiếng nói cười ồn ào náo nhiệt của những người khách bên trong, cô vừa bước xuống xe đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Cô kiêu ngạo, bóng lưng thẳng tắp, ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lùng liếc xung quanh một vòng dừng lại ở chỗ Trương tổng, tiếng giày cao gót va chạm vào nền đá cẩm thạch nhẹ như không.

Cô lơ đãng thấy những ánh mắt đang chia về phía mình mà bàn tán, cất bước đi đến chỗ Trương tổng - Trương Hàn người chủ chốt của tiệc chiêu đãi này, quả nhiên ba mẹ cô cũng ở đây.

"Xin chào ông chủ Trương, chào ba, chào mẹ." Giọng nói trong trẻo như nước của cô vang lên thành công thu hút sự chú ý của những người còn lại.

"Ôi, công chúa nhỏ của Chu gia đây mà, thất lễ, thất lễ rồi." Trương Hàn đang thưởng thức rượu vang sóng sánh trong ly lúc này cũng để ý đến cô, ông nở một nụ cười xã giao giọng nói mừng mừng rỡ rỡ. Chu Lỗi cùng Trịnh Mẫn lúc này chỉ gật đầu một cái nhìn cô tỏ vẻ đã nhìn thấy.

"Thật ra là cháu đây mới thất lễ, ông chủ Trương và ba mẹ còn đang bàn việc cháu đã tự dưng chen vào thế này, ông chủ Trương là người lớn, mong đừng để bụng một chút lỗi sai của cháu nhé."

"Haha, công chúa nhỏ, tôi làm sao dám khiển trách cháu."

Trịnh Mẫn nhìn cô khẽ ho một tiếng nhắc nhở.

"Thật ra cháu chỉ muốn đến cháu ông chủ Trương một tiếng, không còn việc gì cháu đi lòng vòng thưởng thức một chút, mọi người cứ tiếp tục bàn việc." Chu Tịnh Hà hiểu chuyện gật đầu, giọng nói có chút ý cười lại mang theo chín phần lười biếng.

Người ba im lặng này giờ của cô lúc này mới cất lời: "Được, con cứ đi, ba mẹ và ông chủ Trương nói chuyện chốc nữa mới đi tìm con sau."

Cô gật đầu không chần chừ quay người đi mất. Đi đến bàn tiệc, cầm lấy một ly rượu vang, ngồi xuống chỗ gần đó, thưởng thức bánh ngọt.

"Aha, đây không phải là tiểu thư Chu gia sao?" Một cô gái ăn mặc đầy đủ loại màu sắc chói mắt khiến người ta nhìn vào như nhìn thấy một... vườn hoa di động, cô ta nhìn cô "cười duyên" hỏi.

Cắn một phần bánh ngọt, vị ngọt ngập tràn trong miệng thật thỏa mãn vị giác, nhìn sắc đỏ óng ánh đang chuyển động qua lại trong ly thủy tinh uống một ngụm rượu vị đắng chát ngọt ngọt truyền đến lưỡi khiến người ta đắm say, nhâm nhi một chút rượu còn sót lại, đợi một lát sau Chu Tịnh Hà mới miễn cưỡng mà lười biếng mở miệng phun ra một chữ "Phải."

"Tiểu thư đây quả thật rất xinh đẹp." Cô gái đó nghe cô trả lời lại tiếp tục khen ngợi.

"Cảm ơn." Cô lười biếng xoa xoa chóp mũi không một chút để ý người trước mắt, cầm lấy một chút bánh ngọt tiếp tục ăn.

"Tôi là con gái Hàn Nhật, xin hỏi có thể hợp tác với nhà cô không."

Cô cười nhạt, thì ra đây là mục đích của cô ta. Con gái? Hàn Nhật? Đây không phải ông chủ hãng phân bón nho nhỏ gần đây đang có chút nổi tiếng sao, hiện giờ hứng thú với đá quý nhà cô rồi à?

"Hàn Nhật? Phân bón sao?"

"Phải phải." Cô gái đó nghe cô hỏi liên tục gật đầu.

"Hợp tác? Trừ phi phân có thể nặng ra đá quý thì có thể."

"Thật sao?" Cô gái kia vui mừng trả lời, một lát sau như hiểu ra gì đó, lại tròn to mắt.

"Phân nặng ra đá quý làm sao có thể?" - Cô gái kia tiếp tục hỏi.

"Không thể? Vậy thì rất xin lỗi chúng ta không thể hợp tác."

"Mày... con khốn này..." Cô ta tức giận, tròn to mắt quát lên.

Cô thuận miệng nhắc nhở một câu: "Ở đây là nơi công cộng, đừng cố tỏ ra mình là người thiếu văn hóa." nói rồi Chu Tịnh Hà lơ đãng, tiếp tục thưởng thức rượu vang và bánh ngọt trên tay mình, xem như không hề nhìn thấy gì, thuận tiện xem cô ta như không khí. Lần đầu tiên cô mới nghe nói, công ty phân bón muốn kết giao với công ty đá quý trang sức hàng đầu, chuyện quái quỷ gì đây, thật tức cười.

Lát sau, cả người ngà ngà say, không khí trong khách sạn lại quá ngột ngạt, không chịu nổi những tiếng ồn ào cô khó chịu đi vòng ra ngoài hồ bơi tìm một chỗ yên tĩnh mà hóng gió.

Ở trên phía sân thượng cao cao, có một chàng thanh niên đầy tuấn tú, gương mặt tuấn mỹ của anh ta hoàn hảo đến lạ, chàng thanh niên đó nhắm nháp ly rượu trong tay mình, ánh mắt không tự chủ mà nhìn xuống hồ bơi, ngay cạnh cô gái đang ngồi đung đưa chân mình trong nước, khoe môi anh ta nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt chăm chú thưởng thức cảnh đẹp phía dưới hồ. Lần đầu tiên anh thấy cô gái này trong buổi tiệc đã thấy rất cuốn hút, cũng không biết vì sao mắt không thể rời khỏi người này?

Gió thổi từng đợt mát rượi khiến tâm tư người ta cũng dịu đi mấy phần, cảm giác khó chịu trong người cô cũng biến mất không một dấu vết. Cảm thấy phía sau lạnh lạnh, có chút rùng mình, cô định xoay người đứng dậy thì cảm thấy có một đôi tay đặt lên lưng mình đầy mạnh, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng, thế là cả người ngã về phía hồ bơi, "ùynh" một tiếng cô đã rơi thẳng xuống hồ nước. Chàng thanh niên đứng trên sân thượng đã thu một màn này vào trong mắt, về mặt đây ngạc nhiên xoay người chạy về phía thang máy. Hồ bơi khá sâu qua cả đầu vài mét, cô cố ngoi lên thì chân đau thối, thẳm mẳm một câu trong lòng: "Chết tiệt ngay lúc này lại bị chuột rút?" tay chân quơ quơ loạn xạ càng cố ngoi lên lại càng chìm xuống, lúc này trong bụng cô đã uống được một lượng nước khá lớn rồi, còn ở đây thêm khắc nào nữa cô sợ mình sẽ không qua khỏi mất. Ý thức dường như sắp mất đi, ý nghĩ cuối cùng của cô còn sót lại là chắc hẳn ngày mai báo sẽ đăng tin: "Chu Tịnh Hà công chúa nhỏ của Chu gia bị người ám hại tại khách sạn Châu Khai đã tử vong vào ngày hôm qua do chết đuối." Thật sự là một cái chết phi lý hết sức chắc hẳn là sẽ rất nhục nhã. Dường như đã tuyệt vọng thì "Uỳnh" nước trong hồ bơi dâng lên cuộn cuộn hình như có người nhảy xuống.

Một lát sau tỉnh dậy đã thấy khuôn mặt phóng đại của một chàng trai, rất đẹp trai khiến cô có chút ngây ngốc, ơ khoan đây chẳng phải là Diệp Tiêu Ngôn con trai ông trùm thời trang sao? Anh ta vừa mới cứu mình? May thật, vẫn còn sống sót, quả nhiên một người hoàn mỹ như cô ông trời cũng không nỡ đem đi.

"Còn định ngồi đó bao lâu?" Anh nhíu mày nhìn người con gái trước mắt, cơ thể nhỏ bé ướt sũng như thế, còn không mau đi thay quần áo sẽ cảm mất. Cũng may là anh đứng trên sân thượng thu một màn này vào tầm mắt nếu không có anh, thiết nghĩ bây giờ cô cũng không có thể ngồi đây mà tròn to mắt được, mà nơi cô phải nằm là trong bể bơi đẳng gia.

Chu Tịnh Hà mệt mỏi sau khi thoát chết tay xoa xoa bắp đùi, chẳng thèm đáp lời. Đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó.

"Cứu một mạng muốn bao nhiêu cứ ra giá đi." Cô cất giọng lạnh lùng dứt khoát ý bảo anh ta cứ ra giá Chu Tịnh Hà cô nhất định không tiếc tiền sẽ đưa anh ta một chi phiếu như anh ta muốn ngay. Nhưng con người trước mặt không giống như những người khác anh ta cười khẩy nhếch môi nói.

"Nhà em rất có tiền sao?" Diệp Tiêu Ngôn buồn cười hỏi lại. Cô gái này nhìn anh cảm thấy anh đang rất thiếu thốn sao?

Hỏi thừa? Đương nhiên là rất nhiều. Cô giọng chắc nịch lười biếng nói: "Đúng."

"Nhưng đáng tiếc nhà tôi không có gì ngoài điều kiện, tôi còn thêm tiền của em sao?" Bất giác anh thấy cô gái nhỏ này khi xù lông lên rất... đáng yêu đi?

Cô đen mặt, anh ta kiêu ngạo với ai chứ với cô thì thật chướng mắt.

"Vậy anh muốn gì?"

"Lấy thân báo đáp? Thế nào?" Diệp Tiêu Ngôn cười cười giọng nói đầy sự giễu cợt.

"Cút, anh là cái đồ vô liêm sỉ." Chu Tịnh Hà theo phản xạ đưa tay che đi ngực mình, tức giận nói.

"Em đúng là cái người không biết đùa, thứ tôi muốn là thứ khác..." Anh kéo dài lời nói nhìn cô đắm chiêu, xong lại phẩy phẩy tay, cô hiểu ý tiến lại gần, chỉ là vừa từ hồ bơi lên không lâu người vẫn hơi lạnh, khắp khềnh đi tới, ghé tai lại gần tỏ ý bảo anh ta cứ nói. "Phù..." Một lần hơi ấm của anh ta thổi vào tai cô mang theo ý treu ghẹo, bất giác mặt cô thoáng đỏ Diệp Tiêu Ngôn thờ ơ hất một hơi cười một cái lại nói: "Tôi chỉ muốn em dẹp cái vẻ mặt cứng nhắc này đi, nhìn thật... Chướng mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại đại ngốc

Chuyện Chu Tịnh Hà bị hại ở hồ bơi đã được điều tra rõ. Cũng không biết là ai có lòng tốt truy tìm camera gần đó may mắn quay được cảnh người đẩy cô xuống hồ bơi. Cũng không kém phần ngạc nhiên đó chính là con gái của Hàn Nhật chủ công ty phân bón nho nhỏ có chút tiếng tăm, thật không ngờ lại cả gan làm điều đó, không may đã bị cao thủ nào đó tung đoạn clip lên mạng rất nhanh chóng với sự áp đảo của truyền thông sau ba ngày công ty tuyên bố phá sản. Thật không biết cao thủ đó là ai? Chu Tịnh Hà cô thật sự rất rất biết ơn nha?

Lại nhớ lần đó chẳng hiểu sao cô lại nghếch ra như con ngốc nhìn hấn mà không mẳm cho hấn vài trận nữa, chuyện mất mặt như vậy làm sao có thể bỏ qua được đây chứ, mấy ngày nay Chu Tịnh Hà ăn cơm nuốt chẳng trôi, cũng không có tâm trạng mà đi spa chăm sóc da, nhan sắc cũng xuống dần đi rồi. Suốt ngày lại phải đi học, những bài học chán ngắt vô bổ đó, tại sao còn được giảng dạy ở trường thật không hiểu nổi, ngoài việc cứ đi đi về về, đến trường nghe nhạc, ngoài ra chẳng còn gì đặc sắc hơn nữa...

Vẫn như thường lệ, cô lại phải lê thân đến trường. Ngồi vào bàn với tâm trạng cực kì chán ngắt, đeo tai nghe vào, bắt một bài nhạc "Yêu" mà cô thích, từ từ đắm chìm vào âm nhạc. Lớp hôm nay có học sinh mới, là một cô gái nhìn cũng khá xinh xắn, nhưng rất tiếc cô không có hứng thú với người cùng giới vì vậy chỉ nhìn một cái rồi thôi.

Trên bục giảng ồn ào náo nhiệt bao nhiêu, ở chỗ cô yên tĩnh bấy nhiêu, cô gái đó hình như đã giới thiệu bản thân trước lớp rồi thì phải, bởi vì cô thấy những người khác liên tục vỗ tay chào đón trông đầy tề nập, cô liếc mắt lên khuôn mặt cô ta, cô ta cũng nhìn đến cô, một giây giao nhau sau đó cô lại

nhìn đi chỗ khác. Nhìn cô ta kĩ rồi suy nghĩ xín xắn như bay mất đi, hiện giờ cô chỉ có thể nói một câu "không có gì đặc biệt", nếu cô ta biết được suy nghĩ hiện giờ của cô liệu rằng có tức sặc máu không nhỉ, cô mong câu trả lời là không.

Đang thư giãn với những câu hát trong tai nghe truyền đến thì cô nhận ra có sự xuất hiện của một người mới đang đứng trước mặt cô thân thiện cười, chỉ có bốn chữ muốn nói "nhìn thật ba chấm"

Cô chậm rãi cúi tai nghe ra, ánh mắt nhàn nhạt quét lên người cô ta, nhưng mắt lên ý muốn hỏi có chuyện gì.

"Chào bạn, tớ là Hồng Ánh bạn mới chuyển vào rất hân hạnh được làm quen." Cô ta mỉm cười đưa tay ra.

Chu Tịnh Hà cười nhạt, lơ đi cánh tay đang đưa ra muốn cô bắt lấy, muốn làm bạn với cô, cũng được thôi trừ phi cô ta tu được mười kiếp thì còn có thể thương lượng, còn không khỏi bàn nữa đi. Không phải là cô kiêu ngạo khi dễ người khác chỉ là đi được trong trường không ít lần, cô cũng rút ra được cho bản thân một điều rằng, không nên tin tưởng vào bộ mặt ngây thơ của người khác, bởi vì con người ai ai cũng đều có hai loại mặt, là mặt tốt hay xấu chưa chắc đã nhìn thấy ở vẻ bề ngoài.

Cô ta cũng biết điều thấy Chu Tịnh Hà đang lơ mình cũng cười gượng rụt tay lại.

"Xem như cậu đã biết tớ, tớ có thể ngồi chỗ này không?" Hồng Ánh lại hỏi lần nữa.

"Không thể!" Cô lười biếng trả lời.

"Vậy sao... a thật xin lỗi..." Hồng Ánh cười cười mặt có chút nhăn lại, đi đến chỗ bên cạnh.

Nhìn lúc cô ta đi, có vẻ không can tâm lắm thì phải, nhưng chỗ này là chỗ của cô là do cô quyết định không can tâm thì mặc kệ vậy, cô chỉ thích yên tĩnh có một người ngồi cạnh bên nhất định không quen vừa ồn ào vừa chiếm tiện nghi không thể thư giãn được. Nhưng mà cái cô để ý là những ánh mắt xung quanh đang chia thẳng vào mình mà xì xầm bàn tán, chắc hẳn ngày mai sẽ có lời đồn, Chu Tịnh Hà cô ăn hiếp một nữ sinh vừa mới chuyển vào trường đây, nhưng thế thì đã sao, lời đồn thì chẳng khi nào có thật cả, những kẻ tin vào lời đồn vô căn cứ đều được gọi là ngu xuẩn, cô mệt mỏi đeo lại tai nghe, cả ngày hôm qua đi dự tiệc cùng ba mẹ hôm nay thật sự mệt chết cô rồi, gục đầu xuống bàn đầy mệt mỏi, ý thức còn con con sót lại cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, mặc kệ đi những ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc tỉnh dậy đã là giờ ra chơi, bụng đói mồm meo nên bắt đắc dĩ cô đành phải "lách thân già" đi xuống căn tin kiếm gì đó để bỏ bụng, chưa kịp tìm kiếm nhìn rõ thứ gì thì đã bị va phải một cái mạnh, khổ nỗi cô từ nhỏ đã giữ được thăng bằng trong mọi tình huống, vì vậy cô vẫn còn đứng vững thì cái người va vào cô lại bị té nằm ra trên đất bánh mì sữa đồ uống gì đó của người ta rơi loạn cả lên, chẳng kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã nghe giọng người ta cất lên.

"Sao cậu đẩy tớ?"

Đến lúc này cô mới kịp nhìn rõ người ta, đây chẳng phải bạn mới chuyển vào lớp cô bạn Hồng Ánh hay sao, còn cái gì mà đẩy cô ta? Rõ ràng là cô ta va vào cô trước mà? Bạn học sinh mới thật hay? Thật có khiếu hài hước quá đi.

"Xin hỏi bạn đùa cái gì mà chẳng buồn cười chút nào? Là bạn va vào tôi cơ mà?"

"Huhu, tớ xin lỗi chuyện ở trong lớp, nhưng cậu cũng đừng nói như thế chứ, rõ ràng là cậu đẩy tớ té ngã, bánh mì và sữa của tớ cũng rơi xuống đất cả rồi, cậu còn nói là tớ va cậu ư?" Cô ta khóc lên tay chỉ vào những đồ vật rơi loạn trên đất kia.

"Bạn vu khống cũng vừa vừa thôi nhé? Có tin tôi kiện bạn tội vu khống người khác không?"

"Được rồi là tớ sai huhu... tớ đẩy cậu huhu... vậy nên đừng kiện tớ..." Hồng Ánh cả người run run, hai tay xua xua trước mặt, nước mắt cũng chực trào trong hốc mắt.

Đại não của cô rối cực cũng nhận ra chuyện gì đang diễn ra, là cô ta cay cú cô, nên muốn vu khống cô trước toàn trường, bên tai truyền đến những lời bàn tán chỉ trích cô, được rồi cô ta thắng rồi, cô thành công trở thành loại người kiêu ngạo khi dễ người như cô ta muốn rồi. Mới đầu giờ tay bắt mặt mừng muốn kết bạn thì ra cũng là thấy sang bắt quàng làm họ thôi, sao phải mệt như vậy chứ, muốn tiền thì cứ nói cô sẽ bố thí cho cô ta hà có gì phải đóng đóng diễn diễn thật làm hao tổn thời gian của người khác. Cô mặc kệ những chuyện vớ vẩn này cô chẳng buồn giải thích làm gì cứ mặc bọn họ nghĩ sao thì nghĩ, cô không quan tâm cho lắm. Dù sao có thêm một vài tin đồn xấu cũng giảm bớt được một số thị phi không mong muốn.

Tất cả mọi còn đang bàn tán xôn xao, ai cũng tin tưởng những lời Hồng Ánh nói. Diệp Tiêu Ngôn đứng ở một góc căn tin nhíu mày. Anh thiết nghĩ cái cô gái này đi đâu cũng gặp tai họa nha? Nhưng anh cảm thấy thật buồn cười, người gì đâu mà hiền thấy sợ à? Cưng nhiên lại mặc kệ người khác chỉ trích mình, cô gái ngốc này thật sự quá hiền lành rồi đi? Nhưng cô là người đầu tiên anh cảm thấy có sự cuốn hút sao lại để cô bị đồn đại như thế này được. Bèn định đi đến giải quyết thay cô, nhưng hiện giờ trong đầu anh có ý này rất hay nha?

"Em bị thùng nhân cách à?" Diệp Tiêu Ngôn đi đến nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, dùng một câu nói thành công ngăn chặn cô rời đi.

"Nếu tôi thùng nhân cách thì anh là loại người không có nhân cách." Cô cũng không vừa gì, xoay người nhíu mày một cái trả lời lại, cố gắng vùng tay mình ra khỏi cánh tay to lớn đang gắt gao nắm chặt kia nhưng lại không thể. Cô bực dọc chằm chằm lườm anh.

"Tôi không có nhân cách? Em giữa ban ngày ban mặt ức hiếp người ta còn không biết nói câu xin lỗi ai mới là người không có nhân cách đây?" Diệp Tiêu Ngôn cười cười, cánh tay vẫn không buông tha nắm lấy tay cô.

"Anh biết cái gì mà nói?"

"Tôi không biết gì cả, tôi chỉ thấy em đang kiêu ngạo ức hiếp người, và tôi tin vào mắt mình. Em mau mau xin lỗi người ta đi."

Cô cười nhạt, cô phải làm sao để chứng minh là cô không có đẩy cô ta. Chẳng lẽ phải khóc lóc bảo rằng "tôi không có làm, tôi không có làm" sao? Đương nhiên không được, như vậy rất mất mặt. Nhưng lời anh ta nói thật buồn cười, công chúa như cô, tại sao lại không được kiêu ngạo? Anh ta lấy tư cách gì mà dạy dỗ cô?

"Nếu tôi nói tôi không đẩy cô ta thì sao? Anh có tin tôi không?" Vung một cái nhanh chóng rút tay mình trở về, con tức giận trong lòng cô càng tăng cao.

Không hiểu sao cô lại nhìn thấy anh nháy mắt một cái? Là mắt anh có vấn đề ư?

Hồng Ánh run người thò thê sợ hãi nói: "Là tôi sai... cô ấy không làm gì hết..."

Rồi cô thấy Diệp Tiêu Ngôn cau mày, anh ta còn nở một nụ cười hết sức là nguy hiểm. Thoáng chốc bản thân cô không thể đoán được hiện giờ anh ta đang nghĩ gì.

"Em bảo em không làm ai mà tin chứ? Bằng không cùng đi xem camera? Thế nào? Có dám đi không?" Anh thật muốn đem cô ngốc kia về nhà mà dạy dỗ nha, anh nháy mắt biểu hiện như thể lại thấy cô nhìn lại anh bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, chắc chắn cô chẳng hiểu cái mô tê gì rồi, hừ hừ... đành để anh thôi!

Chu Tịnh Hà cảm thấy giờ đây máu cô sắp dâng tới não rồi. Ở trước mặt cô có một người thi định làm anh hùng cứu mỹ nhân, một người thi giả mèo khóc chuột. Diệp Tiêu Ngôn anh tưởng anh hay lắm sao? Còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Đi thi đi cây ngay chẳng sợ chết đứng, người đang làm trời đang nhìn xuống chỉ cô chẳng làm gì sai tại sao phải sợ?

Nghe đến camera giám sát Hồng Ánh cũng cả người. Đương nhiên vì mới vào trường ngày đầu tiên cô ta không hề biết đến sự hiện diện của "anh giám sát" này. Thế là trong lòng đầy sợ hãi, giọng nói cũng lệch đi vài phần cảm xúc: "Không, không cần đâu." tay chân cô ta lạnh ngắt, sợ hãi đến nổi trắng bệch cả người

Thế là cả một đám người cùng với ba người là cô, Diệp Tiêu Ngôn và Hồng Ánh đi đến phòng giám sát, trên đường đi Hồng Ánh vùng vẫy muốn chạy trốn, lại bị một tay Diệp Tiêu Ngôn một tay là Chu Tịnh Hà giữ lại. Khi xem xong camera ai nấy đều không tin vào mắt mình, trong đoạn camera mà cần tin ghi lại có một cô gái là cô đang đứng nhìn ngó xung quanh đột nhiên có một cô gái là Hồng Ánh va vào, làm đồ ăn rơi loạn dưới đất, còn cô ta thì tự mình té ngã, còn phần phía sau mọi người cũng biết rồi đấy.

Lúc xem xong đoạn clip đó thì đã không còn thấy Hồng Ánh đâu rồi, chắc sợ quá mà chạy mất, những người xung quanh cũng quanh quẩn lại xin lỗi cô, tuy nhiên Diệp Tiêu Ngôn từ đầu đến cuối không cất một lời.

"Sao nào? Anh hùng của tôi ư?" Chu Tịnh Hà ngốc ngốc cười cười hỏi xoáy.

"..." Diệp Tiêu Ngôn khỏe môi giật giật. Anh nhìn cô gái ngốc nghếch trước mặt, thật sự nghi ngờ điểm thi và điểm xếp hạng của cô trên bảng thông báo trường. Thật sự là cô thi hạng nhất khối 11 sao? Anh bây giờ có nên nói là bản thân đã giúp cô không?

Đội mãi cũng không có ai trả lời. Nổi mất mặt lần trước cô còn chưa quên được, lần này anh bị mất mặt trước nhiều người như vậy cũng xem như đã trả được thù rồi, nhưng lòng cô vẫn còn gai gai một tí, thế là quyết tâm đá xoáy đến cùng.

"Không xin lỗi tôi sao anh hùng?" Chu Tịnh Hà vui vẻ trêu chọc anh.

"Ngốc. Đứng là đại đại ngốc. Em cứ ở đó mà nói chuyện đi. Xin lỗi sao? Mơ đi." Anh tức giận mắng cô, ức thế là cùng xoay người rồi đi. Trong lòng tức giận đến nỗi không muốn nhìn mặt cô, cũng không biết rằng bản thân đang khơi gợi ngòi nổ chiến tranh nổ ra.

Được lắm Diệp Tiêu Ngôn, anh là cái người sĩ diện hão. Anh đã đụng đến lòng tự trọng nguyên thủy của cô rồi đấy. Muốn đấu cũng được đấu với anh cô không tin mình thua. Cô Chu Tịnh Hà tuyên bố "Diệp Tiêu Ngôn tôi và anh không đội trời chung!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thiếu sót

Kể từ khi ngày xem camera giám sát đó cô không còn nhìn thấy Hồng Ánh ở trong lớp nữa, nghe nói đã chuyển sang trường khác sau ngày hôm đó, không để lại một chút tin tức nào. Cô thiết nghĩ cũng không nhất thiết phải như vậy, con người cô cũng không nhỏ mọn để chút chuyện con con đó mà truy cứu cô ta, nếu có cô cũng không có thời gian để làm.

Sáng nay thời tiết se se lạnh, bầu trời quang đãng hôm qua nay đã chuyển sang xám xịt, âm u, từng hạt mưa thi nhau đổ xuống mái hiên, trong một căn biệt thự nọ à không trong một toà lâu đài nọ, có một cô công chúa nhỏ vẫn đang say giấc. Cô khẽ cựa mình, trong tiềm thức lười biếng như một chú mèo nhỏ, xoay người vùi sâu vào chăn.

"Cô chủ, dậy đi học thôi." Bà Triệu, quản gia nhà cô nói.

Cô nghe thấy những lời nói mơ hồ truyền thẳng vào tai nhưng tâm trí vẫn chưa tỉnh táo lười biếng rúc mình vào sâu trong chăn, với cái thời tiết này chỉ muốn nằm trong chăn ấm nệm êm thôi, suốt ngày cứ học rồi lại học, nó không giúp ích gì cho kiến thức của cô cả.

Triệu quản gia vẫn đứng một góc ở sau giường cô, tay chấp lại cung kính, giọng vẫn điềm tĩnh.

"Cô chủ, không mau dậy sẽ muộn học mất."

Cô mở mắt, ánh mắt phủ một tầng hơi nước nhìn Triệu quản gia, dụi dụi mắt đầy mệt mỏi, lười biếng mở miệng.

"Muộn học thì nghỉ."

"Cô chủ, cô không thể nghỉ, nếu ông chủ biết sẽ mắng tôi mất, coi như tôi xin cô, mau dậy đến trường có được không?" Triệu quản gia hốt hoảng, hấp tấp nói, ánh mắt thành khẩn cầu xin cô.

Thôi bỏ đi, cô cũng không muốn làm khó bà ấy, bà ấy là quản gia ở đây lâu năm rồi, cũng là người rất thương cô, nếu cô nghỉ học chắc ba cô sẽ đuổi bà ấy thật mất. Cô ngồi dậy, duỗi vai, bước xuống giường, cái lạnh của nền gạch truyền thẳng đến chân, khiến cô không khỏi xuyt xoa.

"Cô chủ, tôi xuống dưới hâm lại đồ ăn sáng giúp cô." Bà Triệu cung kính nói, cô nhìn bà ấy gật đầu một cái cũng không nói gì thêm. Cạch một tiếng, cánh cửa phòng đóng lại, cô chậm rãi đi vào nhà tắm.

Mặc trên người bộ quần áo đi học chỉnh tề, Chu Tịnh Hà bước xuống lầu, đi vào nhà bếp, đã nghe mùi đồ ăn thoang thoảng bốc lên. Ngồi vào bàn, nhìn những món ăn sa hoa đặt trước mặt, cô nhìn cái bàn ăn trống vắng lại nhìn đến bà quản gia, mở miệng muốn nói lại thôi. Gio đùa gấp lấy miếng thịt, bỏ vào chén.

"Cô chủ cứ ăn đi rồi lên xe chú Hoài sẽ đưa cô đi học ông chủ, bà chủ bận việc nên đã đi từ sớm." Bà quản gia nói, quả nhiên chỉ mỗi bà ấy biết cô đang nghĩ cái gì, muốn nói cái gì.

Cô gật đầu cười trừ. Tâm trạng ăn uống cũng mất hết đi rồi, cô đứng dậy xách cặp, đi ra ngoài. Đã có xe đậu sẵn đợi cô ở trước nhà. Cô mở cửa leo lên xe. Chiếc xe bon bon chạy trên đường, những hạt mưa lất phất rơi ngoài cửa kính xe, cô hạ cửa xe xuống tay giờ ra ngoài hứng mưa. Cô đã từng đọc một câu nói: "Ngày mà lòng buồn nhất trời sẽ đổ mưa." Quả nhiên là đúng. Ngày ngày sống trong căn nhà lớn, mang danh tiếng là công chúa nhỏ Chu gia được cha mẹ yêu thương cưng chiều yêu thương như trứng, sinh ra đã ngậm thìa vàng, muốn gì được nấy. Từ nhỏ đã chẳng phải đụng lấy thứ gì dù chỉ là một ngón tay, ăn uống đều có người bưng kẻ hầu. Nhưng mà, những thứ cô cần đâu phải như thế, cô chỉ cần một nhà ba người cùng nhau ăn bữa cơm, cùng nhau xem tivi, cùng nhau đi công viên chơi, cùng nhau nói cười. Những điều đơn giản như thế nhưng sao khó quá? Cô chẳng cần nhà cao cửa rộng, cô chẳng cần tiền bạc chi nhiều, cô chỉ cần một gia đình, một gia đình thật sự thương yêu cô.

Ngồi thẩn thờ mãi trong dòng suy nghĩ, lòng cô buồn nẫu nê, không hề hay biết xe đậu ở cổng trường đã lâu, cô cứ ngồi trong xe, chẳng buồn bước xuống, chẳng mấy chốc, sân trường vắng lặng, tất cả đều đã vào lớp. Đến lúc này, cô mới sực tỉnh. Cô nhìn chú Hoài đang hết sức duy trì không khí im lặng kia.

"Sao chú không kêu tôi?"

"Tôi không dám..." Chú Hoài sợ hãi nói.

"Tôi ăn thịt chú sao mà lại không dám? Chú xem tôi muộn học rồi." Cô cau mày khó chịu nói.

"Tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn..." Chú Hoài cúi đầu, cung kính nói.

"Còn có lần sau sao?"

"Không, không có lần sau..."

Cô lúc này mới hài lòng mở cửa xe bước xuống. Dù đã muộn học cô vẫn bình tĩnh đi, lại gặp phải Diệp Tiêu Ngôn đang đúp tiết, ngồi ngay ghế đá. Lòng không khỏi nảy ra ý nghĩ đá xoáy, nói là làm bước ngay đến chỗ anh ta.

"Không phải anh Diệp đây sao? Chuông đã reo, tại sao lại ngồi đây mà không vào lớp?"

Diệp Tiêu Ngôn nhìn cô, nheo mắt cười.

"Không phải cô Chu đây sao? Chuông đã reo, tại sao lại đứng đây mà không vào lớp?"

Diệp Tiêu Ngôn nhại lại giọng cô, cười nói. Đến đây cô cũng nhớ ra, chuông đã reo, anh ngồi đó bản thân cô lại đứng đây chẳng phải cũng là đang đúp tiết sao, có tư cách gì mà đá xoáy hấn đây? Cô hừ một cái, tức giận nói.

"Tôi là đi muộn chứ không hề đúp tiết như anh."

Nói rồi cô xoay người đi vào lớp, để lại sau lưng ánh mắt đầy ý cười của anh. Bước vào cửa lớp, nhìn cô giáo đang đứng trên bục giảng cô đi thẳng vào chỗ ngồi, không nói một lời. Khổ nỗi có một người không biết điều, chọi viên phấn thẳng vào cô, cũng may cô phản ứng nhanh, xoay người né đi. Cô lạnh lùng kiêu ngạo giương mắt nhìn thẳng bà ta.

"Cô giáo? Như vậy là có ý gì?"

"Học sinh như cô đã vào lớp muộn còn không biết thưa tôi?" Bà ta nổi tiếng khó khăn nhất trường, nhưng rất tiếc bà ta đụng nhầm người rồi, cô là ai cơ chứ cô là công chúa Chu gia.

"Vậy xin hỏi, cô có biết tôi là ai không?" Cô cười nhạt hỏi.

"Tôi nói cho cô biết, dù cô là ai tôi cũng không sợ, mau ra đứng trước cửa lớp cho tôi." Bà ta quát lên, chỉ thẳng ra cửa.

Cô mỉm cười, xách cặp đứng lên đi ra ngoài, lúc đến chỗ bà ta còn không quên nói một câu: "Cô chuẩn bị hồ sơ tìm việc khác đi là vừa. À tôi không đứng ngay cửa lớp đâu, vì rất mất mặt, tiết học này tôi đúp!"

Bà ta nghe xong tròn tròn mắt quát lên "Em dám..."

Cô lơ đãng, bước ra khỏi lớp. Đi ngang qua chỗ ghế đá lúc này, vẫn thấy Diệp Tiêu Ngôn ngồi đó. Bóng lưng vô cùng cô đơn. Cô bước đến ngồi bên cạnh, dường như cảm thấy được ánh mắt đầy ngạc nhiên của anh, cô ưỡn người thẳng dậy, có chút kiêu ngạo nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, lần này chẳng phải đi muộn nữa, tôi đúp lớp giống anh rồi."

Thế mà có người nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

"Có ai hỏi đâu mà em lại nói?"

Diệp Tiêu Ngôn cười nói. Cô lườm, được rồi được rồi là cô nhiều chuyện, thật mất mặt quá. Cô và Diệp Tiêu Ngôn im lặng hồi lâu, cả hai không nói với nhau câu nào. Không khí im lặng ngột ngạt.

Hôm nay là một ngày tồi tệ đối với anh, bởi vì hôm nay anh lại phải nghe những lời cay độc đó, trong lòng không nhịn được mà dấy lên cảm giác khó chịu.

"Chu Tịnh Hà..." Bỗng nhiên Diệp Tiêu Ngôn cất lời gọi cô.

"Có chuyện gì?" Cô lơ đãng trả lời.

"Cùng nhau đi chơi đi."

"Anh điên sao? Ân oán thù hận giữa tôi và anh, tôi vẫn chưa quên đâu." Cô ngạc nhiên nói.

"Người ta có câu kẻ thù của kẻ thù chính là bạn mà, với lại hôm nay tôi buồn lắm, chẳng có tâm trạng mà gây chiến với em đâu." Diệp Tiêu Ngôn đầy chân thành nói.

"Được thôi, dù sao hôm nay tôi cũng rảnh, tâm trạng cũng không thoải mái lắm, đi giải khuây với anh cũng chẳng tổn thất gì."

Cả hai bọn họ thoả thuận với nhau, ngày hôm nay chân thành đối đãi, qua ngày hôm sau lại như cũ là kẻ thù của nhau. Cô cảm thấy bản thân càng ngày càng trẻ con, mà cũng đành chịu thôi ai bảo anh ta làm cô mất mặt hết lần này đến lần khác.

Chu Tịnh Hà và Diệp Tiêu Ngôn tung tăng bước ra khỏi trường, từ khi sinh ra đã học lễ nghi, chưa bao giờ như hôm nay, đúp tiết nghỉ học, nghỉ đến gương mặt của Chu Lỗi khi biết chuyện này nhất định rất thú vị. Sau khi loay hoay mãi với việc không biết phải đi đâu thì cuối cùng cả hai cũng đúc kết ra được kinh nghiệm, không biết đi nơi nào thì hãy đến khu vui chơi. Còn việc tại sao lại như vậy á? Đừng hỏi cô, cô cũng không biết.

Ngay trước mặt cô là khu vui chơi Lâm Nhục, khu vui chơi lớn nhất tỉnh thành, nổi tiếng thú vị. Diệp Tiêu Ngôn đi mua vé vào cổng, cô đứng đợi ở một chỗ mát gần đó đợi, sau đó bọn họ cùng nhau đi vào. Đã từ rất lâu rồi cô luôn muốn được đi khu vui chơi thử một lần.

"Diệp Tiêu Ngôn, anh nhìn xem bên kia, bên kia là cái gì thế?"

"Là tàu lượn siêu tốc, em chưa đi khu vui chơi bao giờ sao?"

"Đứng đứng, còn cái bên đó?"

"Là vòng quay."

"Cái đó nữa?"

"Là nhà ma."

"Nhà ma? Đi đi chúng ta vào trong đó đi."

Cô nắm lấy tay Diệp Tiêu Ngôn kéo vào cái nhà ma với hoa tiết băng hiệu cực kì rùng rợn. Diệp Tiêu Ngôn xanh mặt, cố gạt tay cô ra, lắc lắc đầu.

"Sao thế? Sợ sao?" Cô nhếch mép cười khiêu khích.

"Ai... ai bảo... là tôi sợ... Vào thì vào."

Thế là hai người một gái một trai, một vui sướng tò mò, một sợ hãi không thôi, cùng đi vào nhà ma.

Trong căn nhà ma, không khí càng lúc càng lạnh, những làn khói mờ mờ ảo ảo, cô thấy những "con ma" cứ lờ lờ kéo kéo tay cô, hễ hất mạnh ra thì lại kéo tiếp, còn một bên là Diệp Tiêu Ngôn sợ hãi nắm chặt tay cô không buông ra. Lần đầu tiên cảm thấy bản thân vất vả đến vậy.

Ở phía bên cạnh, Diệp Tiêu Ngôn cũng sợ hãi mà lay lay cánh tay cô, lời nói ngắt quãng đầy sợ hãi: "Hà... Hà... Cứu tôi... Nó nắm chân tôi rồi..."

"Đề tôi..."

Cô quay lại, nhìn cái "con ma" đang nằm sấp dưới đất lờ lờ kéo kéo chân Diệp Tiêu Ngôn mà hù một cái, "con ma" đó không sợ ngược lại còn hù lại cô, eo ôi makeup xấu xí lắm các bạn ạ, "bạn ma" đã xấu hù còn xấu hơn, cô nhanh nhẹn dùng tay chọt vào hông "con ma" quả như theo dự đoán "con ma" buông tay ra nằm ôm bụng cười. Chiều này hiệu nghiệm đó nha. Diệp Tiêu Ngôn được giải thoát mừng rỡ kéo tay cô chạy nhanh ra ngoài.

Ra được bên ngoài, Diệp Tiêu Ngôn như được hồi sinh, cái mặt trắng bệch lúc này đã không còn thay vào là khuôn mặt hồng hào trắng nõn.

"Diệp Tiêu Ngôn, anh bị lừa rồi, trong đó không phải ma, là người đóng giả thôi, lúc này tôi còn chọc cười được bọn họ đấy. Nè uống nước cho đỡ mệt đi." Cô ngay thơ nói, đưa ra hai ly nước coca vừa mới mua xong cho anh ta một ly, ngược lại Diệp Tiêu Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt đầy quái dị.

"Em thật sự chưa bao giờ đi công viên sao?" Anh nghi ngờ nhìn đứa trẻ ngốc trước mặt hỏi.

"Thật sự." Cô vẽ mặt hình sự đầy nghiêm túc.

"Nhưng tôi nhớ lúc trước khi vào anh nói là anh không sợ cơ mà? Sao vào trong đó lại sợ đến thế?" Cô xoa xoa chóp mũi, thắc mắc hỏi.

"Ai bảo tôi sợ? Tôi làm như vậy để thêm thú vị thôi. Chứ hai chúng ta không ai sợ cũng quá là nhàm chán." Diệp Tiêu Ngôn gãi đầu, lấp lửng tìm một cái cớ đây logic

Khó nổi cái cớ vô lí hết sức như vậy lại nhận được một cái gật đầu của cô kèm theo hai chữ "Cũng đúng."

Diệp Tiêu Ngôn thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự không tin được lý do củ chuối thế này lại có người tin. Ngốc, đúng là ngốc hết sức.

Rồi đột nhiên không khí lại chìm vào khoảng không trầm lặng. Anh nhìn cô chăm chú, cho dù đã bị người khác nhìn chăm chăm rất nhiều lần cũng không thấy gì lạ, bây giờ bị Diệp Tiêu Ngôn nhìn như vậy đột nhiên lại cảm thấy không quen. Cô xoay người tránh né ánh mắt của anh, hai má bất giác hiện lên một tầng hồng.

"Bấy lâu nay không đề ý, bây giờ tôi mới biết em quả thật rất xinh đẹp." Diệp Tiêu Ngôn cười nói, ánh nắng chiếu thẳng vào làm nụ cười anh ta càng thêm rực rỡ hơn. Diệp Tiêu Ngôn đùa đùa một câu, khiến bản thân anh muốn phi nhổ bản thân mình. Lúc nào chả đề ý đến cô, bây giờ dỗi lòng một chút cảm thấy hơi... ngượng nha.

"Tôi xinh đẹp là chuyện mà ai cũng biết." Cô kiêu ngạo nói, cười cười.

"Em quả thật rất tốt, nhưng mà có một điểm thiếu sót..." Anh kéo dài lời nói nhìn cô chăm chú.

Thiếu sót của cô ư? Có sao chứ? Cô công chúa Chu gia đi đến đâu cũng được người người khen ngợi, người người ngưỡng mộ. Cô có thiếu sót sao?

"Thiếu sót? Là thiếu cái gì?"

Thấy cô gái trước mắt mặt ngêch ra đầy ngốc nghếch, anh không nhịn được đưa tay xoa đầu cô một cái rồi nói: "Thiếu... Em thiếu cái tính khiêm tốn đó."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thầy Diệp

Cô đơ ra một lúc, dây thần kinh như bị tê liệt, vẫn chưa tiếp thu được câu nói đó. Mặt nghếch đầy ngốc nghếch ra suy nghĩ.

"Tại sao lại phải khiêm tốn, trong khi điều đó là sự thật?"

"Nếu em quá tự cao, kiêu ngạo, mọi người đều sẽ ghét em." Diệp Tiêu Ngôn cốc đầu cô một cái, thuận tiện đem cái thắc mắc của cô mà giải đáp.

"Ghét tôi? Tôi không sợ bị ghét."

Con người mà, ai lại không có kẻ ghét mình, dù bị ghét nhưng được sống ngay sống thẳng với bản tính thật của bản thân còn hơn là giả tạo để người ta thích mình nha.

Anh nhìn cô gái nhỏ đơn thuần kia, một giây sau liền cảm thấy ngoài cô ra không có thể có ai ngốc hơn được. Trên thương trường còn rất nhiều chuyện mà cô không biết được, cô không thể kiểm soát được. Nếu không khiêm tốn, không ẩn mình rất dễ gặp hiểm nguy, rất dễ thu hút tai họa.

"Em thì sao cũng được, cứ lời cái danh hiệu công chúa nhỏ Chu gia của em ra thử hỏi ai mà dám đụng vào." Diệp Tiêu Ngôn nhún vai từ tốn nói.

"Thế mà cũng có người đụng tới cơ đấy? Có người còn làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ?" Cô không quên nhắc đến chuyện hôm trước, lại không quên đá xoáy anh.

"Được rồi. Chuyện hôm trước là tôi sai, được chưa?" Diệp Tiêu Ngôn vừa chán nản lại vừa buồn cười, cái cô ngốc này đi đến đâu cũng tận dụng thời cơ mà đem chuyện cũ ra nói nhá, chỉ sợ hôm nay anh không xin lỗi cô thời gian sau này anh sẽ chịu khổ dài dài rồi.

Cô hếch mũi tự hào Diệp Tiêu Ngôn con trai của ông trùm thời trang trong nước lại phải nhận lỗi với cô cơ đấy, dù lòng không chấp nhất chuyện ngày hôm đó, vì người ngoài nhìn vào ai cũng sẽ nghĩ như anh thôi, nhưng cô vẫn phải đề cao lòng tự tôn nguyên thủy của bản thân mình.

"Anh không sai, chẳng lẽ tôi sai? Nói thừa, chúng ta chơi vòng xoay đi, đừng đứng ở đây nữa, nắng sắp đốt chết tôi rồi."

Nói rồi cô vội uống hết ly nước cầm trên tay thuận tiện quăng vào cái thùng rác gần đó trên thùng rác có in một câu nhắc nhở: "Hãy bỏ rác vào thùng, để bảo vệ môi trường xanh, sạch, đẹp. Hãy bảo vệ bầu không khí trong lành xung quanh bạn." Câu nói đó cô cũng chẳng buồn quan tâm làm gì, vì trước giờ cô vẫn bỏ rác vào thùng đầy thôi, vui vui về về kéo anh vào cái vòng xoay lớn phía trước. Diệp Tiêu Ngôn dù không đồng ý cũng đành phải đi theo cô, vì anh ta là người chủ động mời cô đi chơi cơ mà. Cả ngày hôm đó chơi thật là vui. Chưa bao giờ cô được vui cười sáng khoái như hôm nay. Chẳng mấy chốc cô cũng phải rời xa cái công viên mang lại niềm vui này mà đi về nhà, thật sự có chút không nỡ.

"Diệp Tiêu Ngôn, lần tới chúng ta đi chơi nữa có được không?"

"Được." Diệp Tiêu Ngôn sáng khoái trả lời. Tâm trạng phiền ưu lúc sáng giờ đây đã tiêu tan gần hết, không biết là do cảnh vật hay là do người mà anh cảm thấy bình yên đến lạ. Trong lòng thoáng chốc cũng không còn thứ gì gọi là phiền muộn.

Qua ngày hôm nay thật sự cái nhìn về Diệp Tiêu Ngôn của cô đã thay đổi rất nhiều. Anh không còn là con người không biết nói lý lẽ nữa rồi. Ngược lại anh không những rất âm áp, rất ga lăng, rất biết quan tâm đến người khác, lại rất... đẹp trai. Chỉ có điều lâu lâu mỗi câu anh nói ra lại khi dễ cô, đã kích lòng tự trọng nguyên thủy của cô thật sự rất tức nha, cục tức này không thể nào nuốt trôi nha.

Diệp Tiêu Ngôn chở cô về nhà trên con mô-tô của anh, cô bước xuống xe, tạm biệt anh rồi mới mở cổng đi vào. Vừa vào đến phòng khách đã thấy Chu Lỗi ngồi đó, tay nâng chén trà, sắc mặt không được tốt lắm. Chu Lỗi nâng tầm mắt nhìn cô đầy lạnh lẽo.

"Cả ngày hôm nay, tại sao không đến lớp?"

"Có đến."

"Con còn nói dối? Tài xế đợi con cả buổi chiều tại sao lại không thấy?"

"Con không nói dối, là bà cô giáo kia dám đuổi con đi. Không đi ở lại sẽ rất mất mặt. Đi một lát rồi về thẳng nhà, quên mất tài xế sẽ đón."

"Là cô giáo nào đuổi?"

"Cô Cẩm dạy văn học cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp con."

"Ba lập tức sai người sa thải bà ta."

"Được thôi. Hôm nay con mệt rồi, con lên phòng nghỉ trước."

Nói rồi cô xoay người bước lên lầu. Ngã người xuống giường đầy mệt mỏi. Ngày hôm nay ngoại trừ phải về lại căn nhà này, những thứ còn lại đều rất vui. Cô phát hiện đi khu vui chơi còn xả stress công hiệu hơn là đi spa nữa. Nhắc đến spa lại nhớ, lâu rồi cũng được một khoảng thời gian dài cô chưa đi shopping, cũng lâu rồi chưa quẹt thẻ, thật ngứa ngáy tay chân quá đi. Cô lột thân lười biếng đi tắm. Rồi lại trở về giường nằm, lăn lộn suy nghĩ trên chiếc giường lớn cao cấp êm ái này, lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

...

Quả nhiên Chu Lỗi xử lý việc rất nhanh. Những ngày sau đã không còn thấy cô giáo đó bước chân đến trường. Những tiết học vẫn đều đặn được trống, để học sinh tự học. Nói là tự học thôi thực chất là cô ngồi một góc nghe nhạc lướt web an nhàn, mấy đứa nữ khác đều buồn dựa lê với nhau, còn mấy thằng con trai thì tụ tập bàn tán sự việc gì đấy. Một mình cô ngồi đây, góc cuối phòng yên tĩnh nghe nhạc lại cảm thấy trống trải, cô đơn. Bỗng dưng lại nhớ đến Diệp Tiêu Ngôn, không biết giờ này anh ta đang làm gì? Bậy bậy, tự dưng khi không lại đi quan tâm hân ta làm gì, Chu Tịnh Hà ơi Chu Tịnh Hà người bị điên rồi sao? Cô lắc lắc cái đầu vội xua tan đi cái ý nghĩ trong đầu, mà tiếp tục đắm chìm vào âm nhạc.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc chuông đã reo, giờ ra chơi lại đến. Cô lười biếng lê thân đi xuống căn tin, mua một chai nước cam yêu thích, rồi đi đến chỗ ghế đá hôm trước ngồi. Tiếng nói ồn ào cười đùa bị bản nhạc trong tai nghe của cô lấn át đi, bỗng có một nam sinh đi đến gần cô, quần áo chỉnh tề gương trước ngực thêu hoa hồng xanh đặc điểm của đồng phục từng khối chứng tỏ đang học lớp 12 của trường, mặt nam sinh trông rất được, tay lại cầm hộp quà màu xanh dương được gói gém rất kĩ.

"Tịnh Hà, anh thích em, có thể làm bạn gái anh không?" Nam sinh đó tay giờ hộp quà nói.

"Anh là...?" Cô nhìn anh ta chăm chú, cũng không phát hiện được rốt cuộc anh ta là con trai của nhân vật nào, lại có gan đến tỏ tình với công chúa như cô?

"Anh là Nhật Nam trên em một khóa, anh học 12a4." Nam sinh đó lại tiếp tục.

"Nhật Nam? Chưa từng nghe qua." Cô đắm chiêu suy nghĩ, nghĩ mãi cũng không biết là ai.

"Em không biết anh không quan trọng, quan trọng là anh thích em, có thể là bạn gái anh không?" Nam sinh đó lại giờ hộp quà ra, thành khẩn hỏi.

Được! Rất có dũng khí để đi tỏ tình, nhưng tiếc là cô không có chút cảm giác nào.

"Không thể." Chu Tịnh Hà buông ra hai chữ đứng dậy không quên đem chai nước cam quăng vào thùng rác, thuận mắt xem hộp quà và anh ta như không khí xoay người rồi đi.

"Tịnh Hà, em nghe anh..." Nam sinh đó hét hoảng gọi.

Cùng lúc này chuông reo lên, nam sinh đó đành phải ngừng bước đuổi theo mà rời đi theo hướng ngược lại. Cô cũng cất bước đi thẳng vào lớp. Tiết này cũng là tiết văn học, chắc hẳn hôm nay lại tự học nữa rồi? Nhưng kết quả không như cô suy đoán, tiết văn hôm nay có người đứng lớp, lại rất đẹp trai còn nhìn rất trẻ, và rất quen mặt nhưng tôi nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

"Chào các em, thầy là thầy Diệp hôm nay thầy mới nhận chức, thầy sẽ dạy văn học kèm luôn thầy chủ nhiệm của các em."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Câu chuyện hoàng tử và công chúa phiên bản lỗi!

Xong một màn giới thiệu được cô cho là vô cùng tẻ nhạt, thì tiết văn vô vị cũng bắt đầu tiến hành. Thầy Diệp đứng trên bục giảng với tư cách là một người thầy giáo, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, tướng đứng, tướng đi, tướng ngồi, đều như được rèn luyện kỹ lưỡng, mỗi sải chân thầy ấy bước đi, đều mang khí chất của dòng dõi quý tộc, thượng lưu, phong thái nhẹ nhàng tao nhã, tựa như không. Cô tự hỏi thời nay, giáo viên mới ra trường đều được tham gia huấn luyện quý tộc sao? Hay chỉ mình thầy ấy? Hay là do cô suy nghĩ nhiều rồi?

Càng nhìn thầy ấy cô càng thấy giống một người, một người nào đó mà cô không thể nhớ ra được. Rõ ràng chuyện này có gì đó không đúng. Theo linh cảm của cô, nhất định có chuyện không tốt sắp xảy ra.

Tiết văn là tiết cuối cùng của buổi học hôm nay. Thầy Diệp đứng trên bục giảng mỉm cười chào tạm biệt mọi người. Chu Tịnh Hà xách cặp đứng dậy, bước ra khỏi lớp.

"Tịnh Hà, em ở lại một chút."

Vừa bước đến cửa, chỉ còn một bước nữa là ra khỏi lớp, thì lại bị tiếng gọi của thầy Diệp kéo ngược trở lại. Cô nhú mày, chuyện gì chứ không thể để ngày mai hân nói à. Nhưng sao thầy ta lại biết tên cô? Là do cô quá xinh đẹp, quá đặc biệt chăng? cô xoay người khó chịu đi đến chỗ thầy ấy.

"Có chuyện gì sao thầy?"

"Không, chỉ là sắp tới trường chúng ta có tổ chức cuộc thi nhảy, những trường khác cũng tham gia tranh tài, tôi đã bàn với thầy hiệu trưởng cử em và một đàn anh khóa trên tham gia."

Một cuộc thi nhảy tranh tài giữa các trường khác nhau sao? Nhảm chán! Không có hứng thú.

"Tôi không đồng ý."

"Tại sao?"

"Thầy không biết tôi là công chúa Chu gia sao, tại sao tôi phải tham gia cuộc thi vớ vẩn này?"

"Em nghĩ em có thể chọn sao? Chuyện này tôi và thầy hiệu trưởng đã quyết định rồi. Không thay đổi."

"Thầy nghĩ thầy là ai mà ép buộc tôi? Tôi là công chúa Chu gia."

"Công chúa thì sao? Công chúa cũng phải nghe lời tôi. Công chúa thì cũng phải học thi."

"Thầy dám ép buộc tôi, tôi nhất định kêu ba tôi bảo nhà trường sa thải thầy."

"Được tôi chờ xem."

Thầy Diệp nhìn cô bằng ánh mắt thách thức. Được thôi, lần đầu tiên có người dám thách thức cô. Cô mỉm cười nham hiểm nhìn thầy ấy.

"Thầy tên là gì?"

Thầy Diệp nghe được câu hỏi trầm bổng truyền đến bên tai, không ngần ngại thốt ra ba chữ:

"Diệp Chính Đình."

Diệp Chính Đình, tốt, tên rất hay. Nhưng thầy lại đụng vào Chu Tịnh Hà cô. Cô làm sao có thể dễ yên cho thầy đây.

Về đến nhà trong tâm trạng mệt mỏi. Chu Tịnh Hà nhanh chóng bước đến phòng làm việc của Chu Lỗi. "Cạch" một tiếng cánh cửa lớn mở ra. Bên trong toàn sách và sách, ở giữa có một bàn gỗ lớn đầy sang trọng, trên mặt bàn toàn là những văn kiện, hồ sơ chưa được giải quyết nằm rải rác. Ở góc phòng là một bộ ghế sofa màu trắng ngà được nhập khẩu từ Pháp. Trên bàn làm việc có một người đàn ông đứng tuổi, chăm chú đọc hồ sơ. Cô bước đến ghế sofa ngồi xuống. Chu Lỗi lúc này mới buông bỏ hồ sơ, đi đến bên ghế sofa ngồi đối diện cô. Chu Lỗi ung dung rót tách trà, kê lên miệng uống. Xong mới ngược nhìn cô.

"Ba, con muốn ba sa thải một thầy giáo."

"Chỉ có vậy?"

"Đúng, chỉ có vậy."

"Thầy giáo đó tên là?"

"Diệp Chính Đình."

"Diệp Chính Đình?"

"Đúng vậy."

"Không thể."

"Tại sao lại không thể?"

Nghe được đáp án của Chu Lỗi một khắc sau cô không nhịn được mà nhú mày. Không thể ư? Chu Lỗi bây giờ lại nói hai từ không thể với cô? Quả thật khiến cô có chút không thể thích nghi được? Là ông ấy đang đùa với cô sao? Nhưng Chu Lỗi là dạng người, nghiêm túc trong từng cử chỉ, là dạng người không hề biết đùa.

"Diệp Chính Đình và Diệp Tiêu Ngôn con trai của Diệp Hạo công ty đối tác của ba. Vừa mới ký xong hợp đồng. Công ty thời trang của Diệp Hạo và công ty trang sức đá quý của ba quyết định hợp tác mở rộng thị trường, lần này là một dự án mở rộng lớn nhất Châu Á, không thể có sai sót."

"Không thể nào, Diệp Chính Đình chỉ là một thầy giáo nhỏ, tại sao lại có thể là con trai của Diệp Hạo và là anh trai của Diệp Tiêu Ngôn cơ chứ?"

"Ba nói sao thì con nghe vậy đi. Con tốt nhất là nghe lời cậu ta, cậu ta bảo gì thì con cứ làm. Đừng làm mất mặt ba với người khác. Con hiểu rồi chứ?"

Thân thể nặng nề, từng bước từng bước nặng trĩu đi vào phòng. Cô ngã mình trên chiếc giường lớn kiểu Pháp êm ái. Lại suy nghĩ đến chuyện lúc này, tâm trạng lại xuống dốc không phanh. Vui đầu vào cái gối mềm mại, trong đầu lại không nghĩ đến chuyện lúc này.

Cái tình huống máu chó gì đây, công ty thời trang của nhà thầy Diệp và công ty trang sức đá quý của nhà cô hợp tác, không thể sa thải được Diệp Chính Đình ngược lại còn bắt cô phải nghe lời thầy ấy, vậy cũng coi như vô ích rồi? Làm sao đây? Phải làm sao đây? Ông trời, là ông trời ghét cô, nên mới đẩy cô vào tình huống muốn lùi không được muốn tiến không xong này sao?

Thì ra lúc ở lớp, linh cảm của cô là đúng, Diệp Chính Đình là dòng dõi quý tộc, là anh trai của Diệp Tiêu Ngôn hèn chi lại thấy quen thuộc như thế.

Nhưng không được! Đòi nào công chúa như cô lại phải khuất phục, lại phải phục tùng và nghe lời thầy ta chứ? Nhất định không bao giờ có chuyện đó. Hợp tác thì cô không thể quấy rối, chứ thầy thì cô không ngán đâu. Chu Tịnh Hà cô không ngại cho thầy biết kết cục đụng vào cô là như thế nào đâu, thầy Diệp à. Chu Tịnh Hà nằm trên giường đột nhiên hét lớn: "Nhất định thầy chưa nghe thầy công chúa nổi loạn là gì đúng không, bây giờ tôi sẽ cho thầy thấy cái gì gọi là nổi loạn! Hừ!"

...

Còn chưa kịp tiến hành kế hoạch của bản thân, thì ngày hôm sau cô hay tin bạn nhảy của mình là Diệp Tiêu Ngôn. Chưa kịp hết ngạc nhiên thì lại nghe tin Diệp Tiêu Ngôn tìm cô. Thế là hiện giờ cô đang đứng sau sân trường. Gió thổi những tán cây rung chuyển, bầu trời xanh thẳm trong veo, những chú chim thỏa sức mình bay lượn giữa không trung huyền ảo. Diệp Tiêu Ngôn đôi mắt đen láy, nhìn xa xăm, trên môi vẫn giữ một nụ cười nhạt, người dựa vào tường, phong thái ung dung tự tại không dính một chút bụi bần không thể nhìn ra hiện giờ anh ta đang nghĩ điều gì. Cô nhẹ nhàng từng bước, bước đến bên cạnh anh.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Diệp Tiêu Ngôn thu hồi tầm mắt, nâng mắt nhìn cô, đáy mắt nhàn nhạt toát lên sự lười biếng. Anh nhìn cô mỉm cười.

"Chỉ muốn làm ăn, không biết em có hứng thú không?"

"Làm ăn? Nói trọng điểm cho tôi biết."

"Hai công ty của nhà tôi và nhà em hợp tác làm ăn. Bọn họ giao cho Diệp Chính Đình quản tôi và em..."

Anh ngắt quãng kéo dài lời nói, càng làm tăng thêm hứng thú trong lòng cô, cô dựa cả người vào tường, nhìn anh đầy thú vị.

"Tôi muốn tôi và em hợp tác. Tôi không thích nhảy nhấc gì cả, tôi nghĩ em cũng thế. Chúng ta cùng nhau phá bành cái kế hoạch của Diệp Chính Đình. Em thấy thế nào?"

"Thành giao."

Tốt lắm. Cơ hội rất tốt! Cô còn đang tìm kiếm cộng sự, thì đã có cộng sự từ trên trời xuất hiện giúp cô rồi. Ông trời nhất định là thấy cô mệnh quá khổ rồi, nên mới giúp cô một nước cò tốt. Hợp tác lần này có lợi nhiều hơn có hại. Tạm gác ân oán cá nhân sang một bên, quây bành cái này trước đã, rồi tính tiếp. Hay cho anh Diệp Chính Đình, giấc ngoài đã khó chế ngự đằng này còn có giấc trong, cô muốn xem lần này anh ứng biến như thế nào. Câu chuyện hoàng tử và công chúa phiên bản lỗi, bắt đầu! Cô sẽ cho anh biết đụng vào cô sẽ thế thảm như thế nào. Công chúa cô cũng không phải chỉ có hư danh thôi đâu. Và rồi chào mừng đến với, con ác mộng đời anh, Diệp Chính Đình!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sự phụ?

Sáng hôm nay trời xanh, gió thổi thoang thoang, những chú chim bay lượn uốn éo trên bầu trời, sau đó chúng lại đậu trên một cái cây to gần đây, hót ríu rít như một bản tình ca. Ngồi trong xe hơi, cô cho cửa kính hạ thấp, tận hưởng không khí thoáng mát từ bên ngoài, kính xe vừa hạ xuống những đợt gió mát lạnh đã thổi vào, khiến người ta không khỏi rung mình một cái, tâm trí cũng tỉnh táo được vài phần. Tâm trạng hôm nay của cô cực kì tốt, vì cô và Diệp Tiêu Ngôn đã lên được một kế hoạch rất chi là hiểm độc đối với Diệp Chính Đình rồi. Chỉ một câu thôi: Diệp Chính Đình anh tiêu rồi!

Lúc ở trong lớp cô chỉ mong thời gian mau trôi nhanh, nhanh nhất có thể để rời khỏi trường. Mọi người có biết nguyên do tại sao không? Hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ tập nhảy tranh tài. Cô và Diệp Tiêu Ngôn đã lên sẵn kế hoạch còn bây giờ chỉ cần đợi thời gian trôi qua nhanh và thực hiện kế hoạch thôi.

Và khoảng thời gian cô chờ đợi nhất trong ngày cũng đã đến. Từ xe đi đến chỗ tập mà lòng cô nôn nóng đến lạ. Có ai đang thắc mắc điều gì đó không, diễn hình như tại sao Chu Tịnh Hà lại biết địa chỉ tập nhảy tranh tài đó.

Tua lại một chút, buổi tối ngày hôm qua.

Ông mặt trời khuất hẳn sau những tán cây to và chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Ông mặt trăng đến ca, mặt mỗi vron mình thấp sáng mọi góc ngách trong

ban đêm tối tăm của thành phố J. Tôi đang ngồi trước bàn trang điểm hong khô mái tóc ướt đầm mới gội xong của mình thì điện thoại “tìng” lên một cái báo hiệu có tin nhắn mới.

Nội dung tin nhắn chỉ vồn vện một câu.

"Ngày mai chuẩn bị tập cho cuộc thi tranh tài sắp tới tại địa điểm Xxx, phòng 05. Diệp Chính Đình."

...

Chuyện là thế đó. Nhưng cô vẫn không biết vì sao Diệp Chính Đình có thể biết được số điện thoại của mình, nhưng mặc kệ đi, đây là một cơ hội rất tốt.

Xe rẽ vào quốc lộ và chạy bon bon đến địa chỉ Xxx đã đưa. Cô nắm lấy chốt xe mở ra, trước mắt cô hiện giờ là một chỗ rèn luyện võ đạo lớn. Đi vào phòng 05, vừa mở cửa ra đã thấy rất sang trọng, những tấm kính bao phủ cả mặt tường không có một kẻ hở để nhìn ra được màu sắc của tường, sàn được lót bằng gỗ thượng hạng cao cấp trông rất sang trọng, nhìn sơ qua cũng biết muốn chỗ này quả thật là tốn không ít tiền, nhưng điều quan trọng hơn là Diệp Tiêu Ngôn đã đến và đang ngồi trên ghế nhìn chăm chăm cô. Hai người nhìn nhau đầy ẩn ý, đặt dưới chân anh không ít túi lớn túi nhỏ.

...

Thời gian vô tình thấm thoát trôi đi.

Diệp Chính Đình, vận trên người bộ đồ vest sang trọng, phong thái tao nhã, mở cửa phòng tập. "Rào" một xô nước thổi từ cửa rơi xuống đầu anh ta, sắc mặt anh ta hiện giờ cũng không khá hơn, lạnh lẽo nhìn cô và Diệp Tiêu Ngôn ngồi trên ghế cười đến thở cũng không kịp.

Diệp Chính Đình đưa mắt nhìn khắp căn phòng, thấy đâu đâu cũng là bột trắng, không bột trắng thì là một màu, những tấm kính sang trọng giờ đây đã phủ lên một lớp màu bột trông rất kinh dị. Diệp Chính Đình cau mày, trong bất giác anh cũng cảm thấy thật hối hận khi đã quá xem thường hai đứa nhóc chưa lớn này. Cô ở trên ghế, cười đến nổi đỏ cả mặt, nhìn bộ dạng lúc này của anh ta thật rất buồn cười nha. Một lát sau cuối cùng Diệp Chính Đình rốt cuộc cũng tiêu hoá được tình cảnh hiện giờ, là hai người đó phối hợp muốn đối phó mình tay đứt vào túi quần, rút ra một chiếc điện thoại đời mới, nhìn vào là biết đó là điện thoại giới hạn mới ra cách đây mấy ngày, anh ta bấm nút gọi cho ai đó.

Cô và Diệp Tiêu Ngôn cuối cùng cũng ngưng được cười, gương mặt nhìn Diệp Chính Đình thách thức, như muốn nói: Anh chờ đi, sẽ còn rất nhiều trò vui.

Diệp Chính Đình không có biểu cảm gì chỉ nhếch mép cười nhìn hai người trên ghế. Chốc lát sau, có một top đàn ông mặc áo đen đến đưa cho anh ta một bộ quần áo, theo sau top người áo đen là những bà lao công tay cầm đồ nghề của mình.

Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy những bà lao công thành thạo dọn đi những vết dơ trong phòng, nhưng khổ nỗi Diệp Tiêu Ngôn chơi rất cao tay, chọn những loại bột dính cao cấp và bám rất chặt, rất khó tẩy rửa.

"Anh chịu thua đi, bột mà em chọn là bột cao cấp đó." Diệp Tiêu Ngôn mỉm cười nhìn Diệp Chính Đình, vói về mặt đầy bốn cọt.

"Cảm ơn em trai đã nhắc nhở. Người đâu? Đem cậu chủ và Chu tiểu thư sang phòng tập khác."

Cô và Diệp Tiêu Ngôn còn chưa vui được bao lâu thì nghe Diệp Chính Đình ra lệnh cho đàn em, cô một giây sau lại nghe thấy người ra, chuyện này, loại chuyện này cô và Diệp Tiêu Ngôn quả thật chưa nghĩ đến.

Thế là ngày hôm đó có hai người bị hành đến sống dở chết dở. Ngọn lửa hận thù trong lòng cũng dâng cao hơn một bậc. Ngày hôm nay đem lòng thù hận dâng cao, cô và anh đã suy tính kĩ càng hơn. Quyết tâm không chơi trò ảnh hưởng đường thờ như vậy nữa. Lần này bọn họ đã tính kế sách lâu dài. Diệp Tiêu Ngôn tay cầm bịch mắt mèo, râu râu chết chết ở tay cầm cửa. Diệp Chính Đình lần này đã có phòng bị, sai người mở cửa ra, anh ta tay cầm dù đứng xa cánh cửa một lát đợi một lúc lâu cũng không có xô nước thổi nào rơi xuống mới an tâm đi vào. Diệp Chính Đình quảng cây dù sang một bên dựa vào thành tường nhìn cô và Diệp Tiêu Ngôn đang trở mặt nhìn anh ta. Thì bỗng nhiên người lúc này mở cửa của anh ta liên tục kêu “ngựa” gài liên tục vào tay cầm nắm cửa, đột nhiên Diệp Chính Đình cảm thấy một cỗ ngựa ở lưng xông thẳng lên đỉnh đầu. Cô đã nói chưa nhỉ? Cô và Diệp Tiêu Ngôn còn khuyến mãi thêm mắt mèo ở xung quanh tường nữa.

Thế là ngày hôm đó Diệp Chính Đình xin nghỉ một buổi tập. Cô cùng với Diệp Tiêu Ngôn vui vui vẻ vẻ thắng lợi.

Lại một buổi tập khác. Diệp Chính Đình đã chuẩn bị cặn kẽ hơn, quyết định thứ gì cũng cho người làm, không bao giờ dựa vào tường nữa, nhưng anh ta ngốc thật, cô và anh đã quyết định không dùng một trò chơi hai lần. Ngày hôm đó cô và Diệp Tiêu Ngôn lén lén lút lút dùng đinh chọc chọc thật nhiều phát cho thùng bánh xe của Diệp Chính Đình. Nhưng đáng tiếc thay, Diệp Chính Đình lúc thấy bánh xe bị chọc thùng đến muốn nát cũng không thay đổi sắc mặt, dắt Chu Tịnh Hà và Diệp Tiêu Ngôn lên camera giám sát coi lại hành động của họ. Thế là ngày hôm đó anh ta bắt hai người họ dắt bộ xe của anh ta từ chỗ rèn luyện nhảy tranh tài cao cấp về đến nhà anh ta. Cũng may chỗ ở hiện tại của anh ta cũng khá gần chỗ luyện tập, nhưng cả hai đứa nhóc cùng đẩy một chiếc xe phân khối lớn đúng là một muốn chết đi sống lại, lỡ lần này chọc thùng bánh xe hơi chẳng phải là cô và Diệp Tiêu Ngôn có mạng đi mà chẳng có mạng về sao?

Phải chịu ầm ức như thế này mà vẫn không thể kêu ca, hằng ngày cô đã cầu xin cả trăm ngàn lần rồi nhưng Chu Lỗi vẫn chỉ một câu nói.

"Ba và Diệp Hạo đang hợp tác làm ăn không thể sai sót. Con tạm thời nghe lời Diệp Chính Đình đi. Không bàn cãi nữa."

Quảng lại một câu rồi đi mất. Bây giờ cô cảm thấy Chu Lỗi là một người cha cực kì thất bại, đã đẩy con gái mình vào thảm cảnh mà không biết không

hay suốt ngày bên miệng chỉ có tiền và tiền không có gì hay ho đặc sắc hơn. Vì vậy cô đành phải hóa thân thành người phụ nữ kiên cường tự mình vùng dậy đấu tranh cho bản thân cùng với Diệp Tiêu Ngôn. Còn vì sao cô biết mấy cái trò hiểm quậy phá này thì cũng nhờ trên mạng. Mười mấy năm làm con ngoan trò giỏi, danh tiếng trong sạch, rèn luyện khắt khe để trở thành công chúa Chu gia đừng nói là trò quậy phá, quậy phá cô còn chưa thử qua, nhưng chỉ một lần seach trên mạng ra: “Những trò quậy phá, nghịch ngợm hot.”, hiện ra rất nhiều trò quậy phá thú vị. Đến thời điểm hiện tại trên mạng chính là sự phụ dạy cô tuyệt sách những trò quậy phá hay nhất. Không hiểm không lấy tiền nha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mẹ?

Bây giờ cô mới biết, tâm trạng cũng giống như thời tiết vậy. Lúc thì vui vẻ là trời nắng chói chang, lúc thì mệt mỏi là bão tố kéo đến. Hiện giờ tâm trạng của cô cực kì tệ, đã lâu lắm rồi cô chưa được đi shopping quẹt thẻ, tay chân cũng ngứa ngáy đến sắp bị tê liệt rồi. Dựa lưng ngã vào thành ghế đá, cô thuận tiện thờ dài một cái, vốn dĩ tính là chiều nay sẽ đi shopping, nhưng lại bị Diệp Chính Đình phá rồi khi không lại bắt tập nhảy tranh tài rồi. Còn những trò để chống lại dùng riết dùng mãi cũng hết trò để dùng rồi. Còn đang ngấm trời ngấm mây không biết làm sao thì một đợt mát lạnh từ má truyền thẳng đến đỉnh đầu khiến cô không khỏi rùng mình.

"Diệp Tiêu Ngôn?"

"Ừm, cho em." Diệp Tiêu Ngôn mỉm cười ngồi xuống, đặt vào lòng bàn tay cô một lon nước cam mát lạnh.

"Sao anh biết tôi thích uống loại này?" Chu Tịnh Hà nghi hoặc hỏi, hai tay không khách khí nhận lấy, "tạch" một cái lon nước cam mở ra, mùi nước cam thơm thơm xộc thẳng vào cánh mũi. Uống một ngụm, tâm trạng cũng dịu đi nhiều phần.

"Ai nói là tôi biết? Chỉ là đám fan của tôi mua tặng, uống không hết thuận tiện cho em thôi." Diệp Tiêu Ngôn đắc ý trả lời. Thật ra khó khăn lắm anh mới dò la được cô thích uống loại nước cam này nha, là đặc biệt chuẩn bị nhưng đến lúc muốn nói ra lại cảm thấy khá mất mặt đi.

"Anh cũng có fan sao?" Cô phì cười.

"Nhìn kĩ đi, tôi thuộc loại người tài sắc vẹn toàn, không những vậy tôi còn có tiền nữa đó." - Diệp Tiêu Ngôn vuốt vuốt mái tóc, cười cười nói với cô.

"Vậy hiện tại anh đưa cho tôi lon nước cam, chẳng phải tôi lại thuận tiện trở thành mục tiêu của đám fan nữ của anh sao?" Cô cười cười hỏi, gương mặt giả vờ sợ hãi nói.

"À chuyện này tôi chưa nghĩ đến. Nhưng đám fan của tôi làm sao đụng được đến em, không cần quan trọng quá vấn đề đâu." Diệp Tiêu Ngôn mở một lon nước, uống một ngụm chậm rãi trả lời.

"Nhưng tôi vẫn phải lo, tôi gây thù khá nhiều rồi nha." Cô uống một ngụm nước cam, liếc nhìn anh đang trưng bộ mặt thản nhiên.

"Vậy thì phải cảm ơn tôi đã PR cho em giúp em có thêm một số kẻ thù."

"Tôi chưa giết anh là anh may mắn rồi ấy nhỉ?" Cô gãi gãi mũi, hỏi.

"Tôi đùa thôi, nếu sợ thì về đây tôi bảo vệ em."

"Được thôi... Phì..." Cô phì cười, Diệp Tiêu Ngôn thấy thế cũng cười theo. Đôi khi cãi lộn, đùa giỡn cũng là một liều thuốc tinh thần để giải stress đó nha.

Cả không gian chỗ hai người họ chìm vào im lặng, chỉ còn nghe những tiếng nô đùa đằng phía xa xa, bỗng Diệp Tiêu Ngôn đứng lên tay rút vào túi quần, xoay người còn không quên nói thêm một câu.

"Chiều nay đợi tôi ở cổng trường, cùng nhau đi ăn ngon, mua đồ đẹp."

"Hôm nay phải tập cơ mà, anh định..." Chưa kịp nói hết câu anh đã đi mất hút, nếu là mấy đứa con gái khác nghe câu đó của hần chắc đã là ầm ầm, gục ngã hết rồi. Nhưng cô thì không, cô là ai cơ chứ? Cô là công chúa Chu gia!

Tua thời gian nhanh một chút nào! Roẹt, roẹt, roẹt, xào xạc, xào xạc... Thời gian trôi qua.

Cuối cùng năm tiết học nhàm chán cũng trôi qua, cô xách cặp, đứng dậy ra về. Đang đi đột nhiên nhớ ra, lần nào tan trường Chu Lỗi cũng cho chú Hoài đợi sẵn ở cổng, làm sao có thể trốn đi được đây? Vận dụng đầu óc, lòi hết cả bộ đồ lòng ra cũng không nghĩ được gì thì...

"Không đi sao? Còn đứng đây làm gì?" Diệp Tiêu Ngôn vỗ vai cô, hỏi.

"Phù, may quá gặp anh ở đây, tôi không thể ra được tài xế của tôi đang đứng trước cổng." Còn đang lo lắng thì nhìn thấy Diệp Tiêu Ngôn, anh ta quả là

vị cứu tinh của đời cô...

Diệp Tiêu Ngôn như hiểu ra vấn đề, kéo tay cô vòng ra sau trường, đi một lúc khá lâu vì sân trường rất rộng, đi đến một chỗ cây cối um tùm, Diệp Tiêu Ngôn nắm lấy cái bụi cây gần đó kéo một cái, tấm che phủ rút xuống hiện ra một cánh cửa sau thần bí, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Diệp Tiêu Ngôn nhanh nhẹn lấy chìa khoá mở cửa, sau khi bước ra cô phát hiện chỗ bọn họ đang đứng cũng không cách xa cổng trường mấy, chỉ là đủ để chú Hoài không nhìn thấy cô.

Diệp Tiêu Ngôn bảo cô chờ anh một chút, để anh đi lấy xe rồi quay lại đón cô, cô gật đầu tìm một chỗ mát, đi lại đứng chờ. Chẳng bao lâu, tiếng động cơ xe mô tô vang lên, và dừng lại ở chỗ cô. Diệp Tiêu Ngôn ra hiệu cho cô mau lên xe, Chu Tịnh Hà bước đến lấy nón đội vào, nhanh chóng leo lên xe, tiếng động cơ xe lại vang lên một lần nữa, rồi đi.

Lúc sáng này cô cứ nghĩ anh đùa, cứ nghĩ anh sẽ chở cô đến phòng luyện tập nhảy tranh tài, nhưng không. Diệp Tiêu Ngôn dẫn cô đi ăn thật, anh đậu lại một quán ăn bình dân, làm cô không kém phần ngạc nhiên, bọn họ... thật sự phải ngồi chỗ này ăn sao?

Diệp Tiêu Ngôn vừa bước vào quán, quen thuộc kiếm một cái bàn sạch sẽ thuận tiện ngồi xuống, cô đưa mắt ngạc nhiên nhìn anh ta, bà chủ quán ăn nhìn thấy anh đến thì mừng rỡ ra mặt, bà ấy thoát nhìn còn khá trẻ, gương mặt cũng rất phúc hậu, gương mặt tập trung của bà ấy thay đổi thành một gương mặt mừng rỡ đến lạ khi nhìn thấy Diệp Tiêu Ngôn, bà ấy vội vàng chìa tay vào khăn gần đây, giao việc còn đang làm dở cho những nhân viên khác, gờ tap dề, vui vẻ chạy đến.

"Mẹ, con dẫn bạn đến ăn."

Cái gì? Mẹ sao? Cô vừa mới nghe Diệp Tiêu Ngôn gọi người phụ nữ trước mặt là mẹ? Là cô đã nghe lầm ư? Không, không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thần!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Trong cuộc sống này luôn có những điều thú vị đan xen những chuyện bất ngờ hiếm gặp. Mà cô đã may mắn được gặp những loại chuyện bất ngờ không đồ nổi này.

Cô một giây trước còn cười cười nhìn xung quanh đánh giá, một giây sau hận không có cái gì trong miệng để ngay lập tức phun ra đi. Diệp Tiêu Ngôn vừa nói cái gì? Mẹ sao? Cô là đã nghe lầm cái gì sao? Theo cô biết mẹ của Diệp Tiêu Ngôn là Lâm Nhu vợ của Diệp Hạo sao? Bề ngoài Lâm Nhu khá chất đầy người nhưng lại rất dữ tợn, chỉ cần một cái nhìn mảy may cũng khiến cho Diệp Hạo sợ run người. Người ta còn đồn thổi là Diệp Hạo nổi tiến sợ vợ, nếu Diệp Hạo ngoại tình sợ là không còn mạng sống, huống chi lần này còn có con, còn đem về Diệp gia chung sống? Chuyện này mà phát tán ra ngoài, chắc chắn ngày mai có thể trở thành tin nóng được lên trang nhất của báo đi. Nếu nói tin nóng này cho một nhà báo nào đó chắc chắn cô cũng sẽ kiếm được bọn tiền rồi. Nhưng tiền thì nhà cô không thiếu, cô còn ham tiền của bọn báo kia để làm gì? Thiết nghĩ vẫn nên giữ loại chuyện khiến người ta xấu hổ này ở trong lòng thì tốt hơn.

"Chào cháu, bác là Trang Nhã mẹ của Hạo Thần, đây là lần đầu tiên Thần mang bạn đến. Hai đứa ngồi đi, muốn ăn gì để bác làm."

Mẹ của Diệp Tiêu Ngôn thân thiện nói, thuận tiện cắt ngang dòng suy nghĩ dài dằng dặc không hồi kết của cô, vói đôi tay nắm lấy bọn họ, sẵn tiện đem cả hai ngồi vào một cái bàn sạch sẽ hơn gần đó gương mặt không giấu được vui vẻ. Nghe bà ấy nói xong ngược lại trong lòng cô có một dấu chấm hỏi to đùng. Hạo Thần là ai? Hạo Thần là Diệp Tiêu Ngôn? Thôi, mặc kệ bụng đã kêu rồi, giải quyết nó là cái quan trọng nhất, định bụng để những chuyện đó để sau mới tính đi.

"Vâng, chào bác, quán có món gì ngon bác cứ..." đem ra hết.

"Món gì cũng được mẹ ạ." Còn chưa nói hết câu đã bị Diệp Tiêu Ngôn chặn họng.

Trang Nhã nhìn anh một cái, quay sang nhìn cô một cái lại nhìn sự bất đồng quan điểm của bọn họ như muốn nói gì đó bỗng dưng dừng lại mấy giây sau quay người đi mất. Cô ngo người, bản thân còn tưởng mình đang đi ăn nhà hàng cơ đấy, muốn gọi hết quán người ta cũng may, cũng may đã có Diệp Tiêu Ngôn chặn họng kịp lúc. Cô nhớ đã từng được dạy rằng, phép lịch sự là khi tôn trọng lời nói của người khác, không nên chen ngang, chặn lời nói của người khác, vì làm như vậy sẽ biến mình vào một tình thế vô cùng thiếu tôn trọng người khác và cũng sẽ trở thành một người vô cùng bất lịch sự, nhưng tình cảnh lúc ấy có được xem là bất lịch sự không thì cô cũng không rõ...

Lát sau, hai tô hủ tiếu mì nóng hổi đặt trên bàn gỗ, bốc lên hương thơm đặt trưng khiến người ta không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cách bày trí món ăn đơn giản nhưng ngược lại rất vừa mắt. Cô nhìn Diệp Tiêu Ngôn cẩn thận lau đĩa muống đưa đến trước mặt mình không khỏi miễn cưỡng nhận lấy.

Cô cầm lấy đôi đũa, tay run run chọc vào bát mì, gấp một đũa, lại múc một muỗng nước lèo cho vào miệng. Như có một dòng suối ấm chảy qua dạ dày,

lưỡi cảm nhận được nước mì chua chua ngọt ngọt lại thanh tao hoà tan trong miệng, sợi mì dai dai giòn giòn khiến người ta cảm thấy ngon miệng, cắn miếng thịt một cái nước thịt ứa ra vị giác cảm nhận được vị ngon ngọt, lại có chút mặn mặn của muối nêm, cay cay của ớt làm người ta có cảm giác thoải mái tận cùng. Được rồi, cô phải công nhận là tay nghề nấu nướng của Trang Nhã này không tệ nếu không muốn nói là hết sức là phong phú. Cô cẩn thận dò xét món ăn, càng ăn càng nghiền, lại nghĩ món ăn bình dân này có thể nói là ngon hơn những món ăn sa hoa mà cô hay ăn ở nhà hay ở nhà hàng nhiều lần, nhất định sau này phải hỏi Trang Nhã bí quyết để cô truyền lại cho Triệu quân gia làm nha. Diệp Tiêu Ngôn bỗng nhiên chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, tay lại không hề động đũa, ánh mắt gắt gao dò xét cô. Lần đầu tiên ăn món vừa miệng đến vậy, cô không khách khí ăn hết hai bát, hình ảnh hồ đồ đó chắc chắn đã được anh thu vào trong trí nhớ, bây giờ nghĩ lại tình cảnh lúc đó có chút xấu hổ.

Ăn uống no nê, cô được Diệp Tiêu Ngôn đặt cách dẫn đi mua sắm ở khu trung tâm thương mại Quang Ánh, nói đến Quang Ánh ở thành phố J này chắc chắn mọi người đều đã nghe danh. Nơi này là trung tâm thương mại dành cho tầng lớp thượng lưu, có những người ở thượng lưu còn phải cân nhắc khi mua một món đồ ở đây. Những người đến trung tâm này trong thẻ ít nhất cũng phải được mười con số. Diệp Tiêu Ngôn quả thật khiến cô mở rộng tầm mắt. Mười con số đối với cô quả thật không nhiều, nhưng cũng không phải là số ít, điều này cho thấy chắc hẳn anh là một tay chơi thứ thiệt, con người hoàng kim hoàn hảo thích gì cứ mua không cần nhìn lấy giá.

Từ khi trong quá khứ gặp phải một số loại chuyện quá mức cầu huyết, cô luôn có một phương châm sống tuyệt đối luôn đặt hàng đầu với bản thân, luôn luôn tự nói với bản thân rằng:

"Phụ nữ trở nên kiêu hãnh khi biết yêu chính mình."

Cô cũng lấy lòng cảm tạ những tình huống cầu huyết mà người kia gây ra trong quá khứ, khiến cô trở thành một con người cao cao tại thượng như hôm nay, khi đó cảm thấy rất thống khổ ngược lại bây giờ cảm thấy sống rất thoải mái, yêu thương bản thân chỉ cần bản thân thích là mua không cần nhìn giá mặt hàng, không cần thấp thỏm lo âu, quả nhiên lúc trước tốn ít nước mắt cũng không phải là dư thừa.

Chân tay cô như một cái máy, đi đến đâu vợ sạch của hàng đó, trên tay hiện giờ rất nhiều túi lớn túi nhỏ, Diệp Tiêu Ngôn cũng cảm thấy rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chưa thoải mái, đã rất lâu rồi chưa mua sắm, chưa quẹt thẻ nha. Thế là cô lại tiếp tục ghé sang những chỗ khác, cuộc chiến mua sắm tiêu tiền xảy ra không ngừng nghỉ, bầu trời từ chiều tà cũng đã chuyển sang tối muộn mới xong. Chu Tịnh Hà thở phào nhẹ nhõm đầy thoải mái, đưa tay lấy cái thẻ của mình và Diệp Tiêu Ngôn quẹt lấy không nương tay. Nhìn đồng quần áo túi xách giày hiệu được người ta đóng gói chuẩn bị chuyển về trong lòng lại vui vẻ mấy phần.

Ngồi trên chiếc mô tô của anh, gió thổi từng cơn không nhân nhượng thổi vào mặt từng đợt mát lạnh khiến cô không khỏi rung mình. Chiều giờ mãi mê mua sắm, đại não truyền đến thông tin gây cản mà bản thân tưởng chừng như sắp quên mất.

"À phải rồi Diệp Tiêu Ngôn, lúc ở quán ăn tại sao anh lại gọi bà ấy là mẹ? Mẹ của anh chẳng phải là Lâm Nhu hay sao?"

Một lúc lâu sau không nghe thấy tiếng ai đáp lại, chỉ nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt truyền đến bên tai cùng với đợt gió lạnh, xe mô tô đột nhiên giảm tốc độ, từ từ rẽ vào đoạn đường nào đó. Sau một đợt im lặng nhớ đến đoạn kí ức bị thương đầy thống khổ của mình, cuối cùng anh cũng lười biếng mở miệng.

"Có thể nói tôi là con hoang của Diệp Hạo và Trang Nhã..."

Lúc anh không trả lời cô còn hận anh khinh cô, bây giờ anh đã trả lời làm cô cảm thấy có lẽ vấn đề này bản thân đã quá tò mò, những vấn đề đáng xấu hổ này làm sao lại đi hỏi người ta cơ chứ. Quả nhiên tò mò là một đức tính xấu. Nghe giọng anh đáp, chẳng hiểu sao lòng cô lại dâng lên một cỗ thương xót, là thương hại là chua xót, cũng có thể nói là đau buồn.

"Tôi xin lỗi, lẽ ra tôi không nên hỏi chuyện như thế này..."

"Không sao, em có thể gọi tôi là Thần cũng được, Diệp Tiêu Ngôn là tên sau khi tôi trở về Diệp gia, tôi vẫn là thích tên Hạo Thần này hơn." Diệp Tiêu Ngôn khẽ cười hai cái, chậm rãi nói, bóng lưng cô độc nương theo màn đêm, khiến người ta nhìn vào có chút đau lòng.

"Được thôi, Thần..."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngao!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Không ai gọi thì tôi gọi?

Tối, bầu trời chuyển mưa đen kịt không có lấy một vì sao. Từng cơn gió lạnh lẽo từng đợt thổi về. Không khí từ từ hạ thấp. Tiếng mưa lất phất bên ngoài khiến người ta buồn phiền trong lòng.

Trong một toà lâu đài to lớn. Rào rào tiếng nước chảy vang vọng từ trong nhà tắm. Cô lại nghĩ đến lúc đó...

"Được thôi, Thần..."

Diệp Tiêu Ngón giảm ga, duy trì tốc độ an toàn, quay người lại nhìn cô cười chua xót.

"Năm đó tôi năm tuổi, sự tò mò về ba của một đứa trẻ cứ liên tục thúc đẩy tôi, tôi luôn hỏi mẹ: Mẹ ơi, ba đâu? Sao ba chưa về?"

Diệp Tiêu Ngón lại cười một tiếng, ánh đèn lầy mắt sâu thẳm nhìn vào màn đêm. Cô im lặng nhìn bóng lưng cô độc của anh, thoáng chốc không biết nói gì để cho tình hình không biến hoá tệ hơn, cô nhấp máy môi muốn nói gì đó lại thôi, cô biết mình không có tài ăn nói có lẽ im lặng vẫn là cách tốt nhất.

"Mẹ tôi lúc đó hốc mắt thoáng đỏ, liên tục nói những lời trấn an tôi: Ba đi làm xa, Hạo Thần ngủ một giấc ba sẽ về mau thôi. Thế mà tôi đợi, đợi đến hăm năm năm sau lúc ông ta về. Ông ta dắt theo một người phụ nữ, bảo với mẹ tôi là muốn nhận tôi. Mẹ tôi gồng mình khó nhọc nuôi tôi mười năm trời, ông ta thành đạt một cái lại bảo muốn nhận tôi về. Mẹ tôi muốn tôi có cuộc sống tốt hơn liền đồng ý. Về đến nhà ông ta, ông ta nói tôi phải gọi một người phụ nữ là mẹ, người phụ nữ đó là Lâm Nhu, phải gọi một thằng nhóc lạ mặt không lớn hơn mình bao nhiêu là anh. Một đứa trẻ mười tuổi, không được sống chung với mẹ, ba lại không hề thương yêu... Mẹ tôi lúc nào cũng nghĩ đến ông ta, còn đặt một chữ Hạo của ông ta trong tên của tôi, về đến nhà ông ta nghe lời người phụ nữ kia lập tức đổi tên cho tôi, Diệp Hạo Thần đã rất lâu không còn ai gọi tôi."

"Thần, Hạo Thần, Diệp Hạo Thần." Cô nhìn Diệp Tiêu Ngón, đáy mắt thoáng buồn, môi run run gọi. "Không ai gọi, tôi sẽ gọi. Từ nay tôi giúp anh gọi. Từ giờ anh là Diệp Hạo Thần trong mắt tôi, chỉ đơn giản là Diệp Hạo Thần chứ không phải một người nào khác."

.oOo Đôi lời tác giả: Xin phép đổi ngôi cho dễ viết ạ oOo.

Xe thoáng chốc đã dừng ở trước cổng nhà cô. Diệp Hạo Thần quay lại nhìn cô cười. Tay giờ đến tháo nón cho cô, lại xoa đầu cô, giọng trầm bổng nói: "Cảm ơn em. Tạm biệt, ngủ ngon nhé."

Diệp Hạo Thần đứng quay lưng về phía màn đêm, dáng người tuyệt mỹ cộng thêm cảnh vật yên tĩnh, bỗng dưng cô lại thấy có chút cô đơn. Chu Tịnh Hà vẫy tay chào tạm biệt anh, xoay người bước vào cổng, không quên nhìn Diệp Hạo Thần một cái đợi xe đi khuất cô mới bước vào nhà.

Cô rón rén để bước chân không gây ra tiếng động nào mà đi thẳng về phía cầu thang. Thở phào nhẹ nhõm một cái vừa cảm tay nắm cửa, lại nghe một giọng nói khiến bản thân giật thót người.

"Tại sao lại không đến lớp tập nhảy tranh tài?"

Chu Lỗi ngồi trên ghế, khuất sau màn đêm, ánh mắt nghiêm nghị gắt gao dò xét cô, giọng nói lạnh lùng nay đã lạnh đi mấy phần.

"Con không muốn ba à con có thể..." không tập nữa hay không!

Chu Lỗi nhanh chóng cắt ngang lời nói của tôi: "Con không có quyền ý kiến ở đây."

Cô cười nhạt. "Ba, ba là ba con, không phải ba người ta, sao ba lại đối xử với con như vậy?"

"Chính vì mày là con của tao, nên mày sinh ra đã là sai lầm. Lo làm tốt cái nhiệm vụ của mày đi." Chu Lỗi đứng dậy đầy tức giận, giọng nói lạnh lẽo thấu xương, nói xong một cái xoay người đi mất.

Đúng rồi, cô sinh ra đã là một sai lầm. Cô sinh ra trong một gia đình không có tình yêu. Vì cô mà họ bị trói buộc lại một chỗ, không thể quay người cũng không thể tiến thêm bước nữa. Bởi vì cô sinh ra đã là một sai lầm, nên mẹ cô chẳng bao giờ mong muốn nhìn thấy mặt cô, bà ấy luôn ở bên nhà của người đàn ông kia. Bởi vì cô sinh ra đã là một sai lầm, nên ba cô chẳng muốn nhìn thấy cái gai trong mắt này nên ông ấy luôn ở công ty, không ở công ty thì cũng xử lý công việc, nếu một ngày gặp cô một lần đã là quá nhiều rồi. Bởi vì cô sinh ra là một sai lầm, nên ba mẹ cô luôn muốn kiếm một người có gia có thể, môn đăng hộ đối để gả cô đi. Bởi vì cô sinh ra là một sai lầm nên cô có làm sao cũng không ai quan tâm, dù cô có biến mất thì cũng không ai tìm kiếm chỉ là đợi cô quay về giáo huấn một trận. Mười bảy năm sinh ra, trên bàn ăn luôn chỉ có mình cô. Thử hỏi, đã bao giờ có ai đặt mình vào hoàn cảnh của cô chưa. Cô và Diệp Hạo Thần luôn giống nhau, cô luôn luôn có sự đồng cảm với anh, vì đâu đó cô nhìn thấy hình bóng của bản thân mình.

Nước nóng xả thẳng vào tay nóng đến mức làm cô thức tỉnh. Tiếng nước rào rào chảy không ngừng nghỉ đã thành công đem cô trở về hiện thực. Đã rất lâu rồi cô không còn nhớ đến những chuyện này. Cô mặc bản thân mình cho người khác muốn đặt ở đâu thì đặt. Cũng quên mất bản thân đã từng khao khát có một mái ấm gia đình như thế nào. Đã khao khát có một người mẹ đút mình ăn, cho mình uống sữa, dắt tay mình tới trường, chăm sóc mình những lúc mình ốm. Đã khao khát có một người cha cõng mình trên vai, đưa mình đi chơi ở công viên, sở thú,... Cùng giúp mình làm những điều bản thân muốn. Những điều đó đã từ rất lâu cô đã không còn khát khao mà nghĩ đến.

Một giọt nước mắt lăn dài trên khoé mắt hoà cùng những dòng nước từ vòi sen chảy xuống.

Chu Tịnh Hà ngã mình trên giường đầy mệt mỏi, đầu tóc ướt cũng không thèm lau khô, nhắm mắt lại nghỉ ngơi màn đêm thăm thẳm bao trùm lấy cô. Ngày hôm nay đã là một ngày rất dài đối với cô rồi.

Sáng hôm sau, đầu óc choáng váng, cơ thể nặng trĩu, cô mệt mỏi rúc sâu vào chăn.

Như thường lệ, cách một tiếng cửa mở ra. Bà Triệu đứng ở một góc phòng cung kính nói: "Cô chủ, dậy đi học thôi."

"Cô Triệu, tôi mệt. Có thể nghỉ một hôm không?" Chu Tịnh Hà nặng nhọc từ trong chăn lộ đầu ra hỏi.

"Cô chủ, cô đừng lười nữa. Dậy đi học thôi, không ông chủ sẽ đuổi việc tôi mất."

"Cô Triệu tôi thật sự không giả vờ, là tôi thật."

Bà quản gia Triệu nghe đến đây tự nhiên ngó người, đứng ở góc phòng một hồi lâu. Lát sau lại lật đật chạy đến sờ trán cô, hoảng hốt.

"Cô chủ, cô sốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sốt?

"Cô chủ, cô sốt rồi." Quản gia Triệu hốt hoảng nói.

Không nói thêm lời nào dư thừa lật đật xoay người chạy xuống dưới lầu chuẩn bị nước ấm cùng với khăn bông, bà sai người gọi bác sĩ riêng tới.

Chu Tịnh Hà cả người lúc nóng lúc lạnh, cả người nhỏ bé chui rúc sâu vào trong chăn thoáng chốc người ta nhìn vào chỉ thấy một cái đầu nhỏ đang lộ ra ngoài để hít thở.

Cô đầu óc choáng váng, cả người nóng hổi, rất khó khăn cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Ở trường lúc này... Có một chàng trai cao ráo, không ai khác chính là Diệp Hạo Thần đang tiêu soái hai tay đút vào trong túi quần, sải chân thẳng tiến đến lớp 11a1.

Còn chưa vào đến cửa lớp đã bị một đám nữ sinh vây quanh, la hét cả lên.

"Anh Tiêu Ngôn, anh xuống đây có việc gì?" Một bạn nữ nắm lấy tay anh hỏi.

"Anh Ngôn, anh tìm em sao?" Một bạn nữ đeo nơ đỏ lại nói.

"Đừng có mơ, anh Ngôn là đến tìm tao." Bạn nữ mặc áo khoác xanh này phản bác lại bạn nữ đeo nơ đỏ kia

"Bớt ảo tưởng cho trời trong xanh đi má, anh Ngôn là của tao."

"Mày mới là con ảo tưởng, anh Ngôn là của tao mới đúng, hừ hừ."

"Của tao."

"Của tao."

"..."

Cuộc chiến ác liệt giữa các nữ sinh lại xảy ra không hồi kết, nguyên do gây chiến chỉ vì hai vấn đề: Anh đang tìm ai và anh là của ai.

Anh lúc này còn đang đặt dấu chấm hỏi trong đầu với câu hỏi: Rốt cuộc anh là của bọn họ khi nào. Cho đến khi anh bị kéo qua kéo lại, không chịu được nữa mới day day trán nói: "Anh tìm Tịnh Hà 11a1, các em có biết Hà ở đâu không?"

Một câu nói của anh đánh gãy hết những ảo tưởng và thắc mắc của các nữ sinh. Những nữ sinh khác dừng tay lại, ngơ ngác nhìn anh chưa kịp tiêu hoá câu hỏi lúc này.

Anh lại kiên nhẫn một lần nữa lặp lại câu hỏi: "Cho anh hỏi, có ai biết Tịnh Hà ở đâu không? Chu Tịnh Hà 11a1!"

"Em học chung lớp với cô ấy, hôm nay cô ấy nghỉ học rồi, vừa gọi đến báo nghe nói là bị cảm lạnh." Một bạn nữ sinh trong số đó nói.

"À, cảm ơn em." Anh cười cười xoay người khó khăn thoát ra khỏi đám nữ sinh đó mà đi mất. Để lại những nữ sinh la hét ầm ĩ phía sau lưng.

Anh tìm cô từ sáng đến bây giờ không thấy bóng dáng, thì ra là bị cảm lạnh nên nghỉ ở nhà.

Có phải vì tối hôm qua gió lạnh quá không? Anh vỗ một cái vào đầu mình. Hạo Thần ơi, là Hạo Thần, dù gì người ta cũng là con gái chân yếu tay mềm lúc đó anh nên cởi áo khoác đưa cô mặc mới phải. Lại nhìn chai nước cam lạnh lẽo đang bốc khói trong tay mình. Hiếm khi anh mới có ý tốt mua tặng cô, lại thành đi công cốc rồi?

Diệp Hạo Thần rải bước đều đều về phía trước, rất nhanh đã đi đến cổng trường trong vọn ánh mắt ngưỡng mộ của nữ sinh. Anh tiêu soái leo lên

chiếc mô tô rời khỏi trường.

Anh nghĩ cô bị bệnh cũng là do lỗi của anh, mua chút sữa cùng trái cây mang qua cho cô cũng không có gì lạ.

Chiếc xe mô tô gia tăng tốc độ, rời mắt hút ở cuối đoạn đường.

Lúc này ở nhà cô, vị bác sĩ mới rời khỏi không lâu bây giờ lại có người đến bấm chuông: "Ting toong... Ting toong"

Rất lâu cũng không có ai ra mở cửa. Anh kiên nhẫn bấm lại lần nữa, tay xách một túi nhỏ gồm sữa và rất nhiều trái cây. Triệu quản gia hấp tấp chạy ra mở cổng. Nhìn ngó chàng thanh niên có ngũ quan anh tuấn, hết sức hoàn hảo này thoáng chốc trong đầu hiện ra ba dấu chấm hỏi to đùng. Nhưng nhìn dáng bộ đồng phục học sinh trên người anh là cùng một trường với cô chủ, Triệu quản gia cũng không dám khinh xuất mà coi thường. Trường Sơ Ảnh mà Chu Tịnh Hà đang học chỉ những người cao quý trong tầng lớp thượng lưu, không thì cũng là con nhà giàu mới có thể theo học.

Triệu quản gia nhìn thiếu niên trước mặt, uốn lưỡi bảy lần mới cân nhắc mở miệng hỏi: "Xin hỏi... Cậu tìm ai?"

"Tôi tới tìm Chu Tịnh Hà. Nghe nói cô ấy không khoẻ trong người nên nghỉ học, vì vậy tôi đến thăm bệnh." Diệp Hạo Thần đứng ở một bên cửa, có chút không được tự nhiên trả lời.

Quản gia Triệu như hiểu ý anh nói, cũng không làm khó dễ gì, dù gì cũng là phận tôi tớ không có quyền nhiều lời. Huống chi bà đã làm việc ở đây nhiều năm, cũng chứng kiến cô chủ trưởng thành như hôm nay, từ trước đến giờ cô chủ chỉ có duy nhất một người bạn hiện giờ lại xuất hiện thêm một anh chàng, trong lòng không khỏi vui mừng dùm cô chủ nhà bà. Triệu quản gia nép người sang một bên, đưa tay ra cung kính mời anh bước vào, sau đó khoá cổng, xoay người dẫn đường cho anh.

Đi qua vườn cây cối rộng lớn, Triệu quản gia và anh mới đến biệt thự nhà cô. Bước lên cầu thang dài dằng, quản gia cuối người chỉ về một căn phòng duy nhất ở tầng này bên góc phải hành lang, không quên dặn dò.

"Đi đến một chút đó chính là phòng của tiểu thư. À còn nữa tôi phải dặn cậu. Bác sĩ vừa mới đến khám cho tiểu thư nói là tiểu thư bị cảm mạo, nếu có chuyện gì cậu nhớ bấm nút màu đỏ ngay đầu giường, lập tức sẽ có người hầu đến ngay."

"Được, cảm ơn quản gia." Anh gật đầu, chân không chần chừ bước đến phòng cô.

Cạch một cái, hơi ẩm của máy sưởi trong căn phòng truyền đến xung kích với cái lạnh bên ngoài, anh nhanh nhẹn đóng cửa lại. Đi đến bên giường ngồi xuống. Tựa như nàng tiên giáng trần, cô nằm trên giường mắt khép hờ một mí, gương mặt hoàn mỹ không một chỗ thừa, nhìn không được anh bên đưa tay sờ một cái vào má cô. Làn da trơn mịn ấm nóng làm người ta mê luyến. Cảm giác nóng lạnh truyền đến bên tay làm anh búng tỉnh không khỏi trách bản thân mình sốt cao như vậy, rốt cục hôm qua cô lạnh đến mức nào, sao lại không nói anh biết, anh có thể cởi áo khoác nhường cho cô mặc, như vậy thì hôm nay cũng không bị bệnh rồi.

"Cô gái ngốc." Không kim được anh mắng yêu, lại cốc đầu cô một cái rất nhẹ nhàng. Cũng không nghĩ đến biểu hiện bây giờ của bản thân mình rất giống trẻ con.

Người trên giường dường như khó chịu nhăn mày "Ừm" lên một tiếng liền trở mình một, cả người quay về phía anh, lưng đối diện bức tường.

Nhìn cô một cái, không nhìn được nhìn thêm một lần nữa, càng nhìn càng nghiện đâm ra tìm anh không khỏi đập nhanh. Được rồi anh thừa nhận lần đầu tiên gặp đã có hứng thú rất lớn đối với cô. Còn hứng thú cùng với sự cuốn hút của cô mang đến như thế nào thì bí mật, những chương sau lại nói đi. Anh vươn tay vén lọn tóc sang sau tai cô, gương mặt điển trai cong môi mỉm cười.

Chu Tịnh Hà đang say giấc bỗng dưng cảm thấy khó chịu trong người, cô nhẹ nhàng mở mắt. Mờ mắt rồi lại rất ngạc nhiên. Trợn to mắt nhìn Diệp Tiêu Ngôn, à không Diệp Hạo Thần sao anh ta lại ở đây? Có phải là do cô bệnh quá hoá quáng gà rồi không? Đòi nào anh ta lại đến thăm cô được cơ chứ? Còn đang ngơ ngác thì người bên cạnh cũng nhận ra cô đã tỉnh.

Nở một nụ cười hết sức chói lóa, anh nói: "Tỉnh rồi sao, cơ thể có chỗ nào khó chịu không?"

Nhìn anh khoẻ mắt cô giật giật, người này không phải hôm nay uống nhầm thuốc đó chứ, sao tự dưng lại quan tâm cô đến vậy? Không ổn, sắp tạt thế rồi.

"Anh không phải là bị tôi lây bệnh đó chứ?" Chu Tịnh Hà không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại khó khăn mở miệng nghi hoặc hỏi.

Anh như hiểu ra cái gì đó, đi đến bên bàn rót cho cô một ly nước, đợi cô uống xong mới chậm rãi nói: "Đương nhiên là không phải? Anh có lòng tốt đến thăm em còn mua rất nhiều sữa và trái cây mong em sớm khỏi bệnh, em không có tí gì cảm động sao?"

Anh uỷ khuất đưa tay lau nước mắt. Cô nhìn cái bộ dáng này của anh cười một cái, lúc bấy giờ cô mới để ý trên người anh còn đang mặc đồng phục của trường, huống chi bây giờ cũng đang là giờ học, không phải là giờ ra về à? Bị suy nghĩ chi phối cô cũng không để ý cách anh xưng hô có chút khác ngày thường.

"Anh lại đúp tiết sao?"

Anh nở nụ cười trào phúng: "Giờ mới nhận ra? Anh uống công mua nước cam cho em lại không thấy bóng dáng em đâu, đến lớp em nghe nói em bị bệnh lập tức qua đây với em ngay. Làm gì để ý là giờ học hay ra về."

Anh nhúng vai, lời nói tựa gió bay làm người ta có cảm giác anh đang nói một người không phải mình vậy, rất bình tĩnh. Đột nhiên cô cũng không biết phải đáp lại cái gì.

"Không cần quá cảm động đâu." Thấy cô im lặng, anh nở một nụ cười tiếp tục nói.

"Cảm động cái đầu anh, mau mau trở về trường học, năm nay anh cuối cấp rồi còn không..." Chu Tịnh Hà sau khi nghe xong không có một chút cảm động ngược lại còn nhún mày mỉa mai nói.

Nhìn đôi môi anh đào ướm át của cô đang nói chuyện anh không kìm được cuối người xuống, chặn lại lời nói của cô hôn một cái. Cô còn đang định giáo huấn anh còn chưa nói xong thì bị một cái mềm mềm mát lạnh chặn lấy môi, lát sau mới định hình được bản thân đang bị cưỡng hôn, không khỏi trợn to mắt đẩy anh ra, rất tiếc sức lực nam nữ chênh lệch cô chỉ đành chịu trận. Lúc đầu anh chỉ định hôn phớt một cái, ai bảo cái miệng nhỏ của cô quá ngọt không đành lòng buông ra, đầu lưỡi anh tách hàm răng cô ra đánh thẳng vào bên trong mọi ngóc ngách của cô, hút lấy hương ngọt của cô, đến khi anh thấy cô dường như sắp chết vì bị ngạt thở thì anh cũng miễn cưỡng mà rời khỏi môi cô, khi lướt qua mũi anh truyền đến một mùi hương giống mùi sữa, không phải nước hoa, mùi rất nhẹ nhàng làm anh mê say.

Anh đứng bên giường tựa như thức tỉnh, có phải anh bị lây bệnh cô rồi không nên mới đi hôn cô? Cô ngồi trên giường cố gắng hít thở để bình ổn lại nhịp tim của bản thân mình, gương mặt hiện lên một tầng hồng không biết là do bị bệnh hay là đang ngượng, khi hít thở được như thường rồi cô lại hận không kiểm một cái lỗi để mà chui xuống. A a a anh ta cướp nụ hôn đầu của cô nha. A a a anh ta ý mạnh ức hiếp người bệnh như cô nha.

"Cảm ơn vì bữa ăn." Suy nghĩ trong lòng anh đã được che giấu rất tốt, anh nở nụ cười hết sức đều đặn, mở miệng, giọng nói vô lại hết sức, không quên liếm môi tìm kiếm vị ngọt mà cô để lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cổ phần

Cô ở ngay giường trợn to mắt, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến cô không kịp suy nghĩ. Là, là Diệp Hạo Thần vừa mới hôn cô. Chu Tịnh Hà tay xoa lấy cái má đang ửng hồng của mình, không được tự nhiên, nói: "Diệp Hạo Thần nào anh bị úng nước sao? Sao đột nhiên lại, lại..." Cô lắp bắp lại nghĩ đến chuyện lúc này bất giác mặt càng đỏ hơn, không khí bên trong phòng trầm thấp bỗng dâng lên độ nóng đến kinh sợ không khí càng lúc càng quý dị.

"Não anh hoàn toàn bình thường, là em câu dẫn anh." Diệp Hạo Thần đứng bên giường nhìn cô gái nhỏ mặt đỏ như quả cà chua chín một lời nói ngượng ngừng mãi vẫn chưa thành câu trong lòng anh bỗng dâng lên cảm giác ấm áp bất quá anh cảm thấy biểu hiện này của cô cũng quá là đáng yêu đi, miệng không nhịn nổi muốn trêu chọc cô một chút.

Ai ngờ hiệu quả còn hơn anh tưởng tượng, cô gái nhỏ kia nghe xong câu nói lại giống như con nhím nhỏ xù lông, tay bấu chặt vào nhau, nhìn anh hoảng loạn, lời nói cũng vì vậy có đôi chút có hiểu: "Ài, anh nói ài, ài câu dẫn anh, tôi thêm vào... Hừ, hừ... Tôi mới thêm câu dẫn anh..."

"Phốc" anh không nhịn được mà cười ra tiếng, tay không tự chủ mà xoa đầu con nhím nhỏ đang xù lông kia, khi cảm giác cái gai kia đang dần khép lại anh mới mở miệng nói: "Được rồi, em không câu dẫn anh... Được rồi, em nghỉ ngơi đi, mau khỏi bệnh nhé. Bệnh thể này..." Hai chữ anh lo còn chưa nói ra khỏi miệng Diệp Hạo Thần lại thấy lời nói của mình có hơi kì quái bèn chỉnh lại một chút: "Bệnh thể này anh ở trường không có ai trêu chọc khá buồn chán."

Chu Tịnh Hà nhìn người trước mắt nói ra những lời không tim không phổi con tức giận vừa mới chìm xuống lại càng dâng trào: "Hừ, bà đây không phải diễn viên mua vui."

Anh cười một cái nghĩ một lát cũng cảm thấy lời nói của mình đang chọc giận con nhím nhỏ này, thu lại ý cười trong mắt lời nói của anh có chút ôn nhu cũng tràn ngập sự quan tâm lo lắng: "Nhím nhỏ, đứng rồi em không phải diễn viên mua vui là anh nói sai, được chưa? Mau mau nghỉ ngơi thật tốt, mai anh đến lớp tìm em. Bây giờ anh về đây, nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống điều độ ngủ đủ giấc sớm ngày khỏi bệnh."

Cô khẽ gật đầu, nghe thấy lời nói đầy sự ôn nhu và quan tâm của anh trong lòng bất giác có một dòng suối ấm chảy ngang. Cô chào tạm biệt anh, xong lại nằm xuống nghe theo lời anh nhắm mắt nghỉ ngơi. Vừa nhắm mắt một cái, một giây sau trong đầu liền hiện lên cảnh anh và cô hôn nhau, mặt liền đỏ hỏ háp bỗng nhiên bị ngắt quãng trái tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Trong đầu muôn vạn câu hỏi bay qua bay lại. Là anh thích cô nên mới hôn cô? Đáp án chắc chắn không phải. Vậy tại sao anh lại hôn cô? Chẳng lẽ thời gian này là thời kì động dục của bọn đàn ông sao, vì vậy nên liền thấy cô gái nhỏ xinh đẹp động lòng người của cô, cơ thể... bỗng dưng có phản ứng? Khụ, khụ, ho khan vài cái mặt cô lại tăng thêm một tầng hồng, cô tự nhủ cho lòng mình trấn an lại, cô cứ nhiên lại nghĩ đến mấy cái phản ứng của đàn ông nha. Mặc dù đã mười bảy tuổi cô cũng đã học qua mấy cái... quan hệ ấy ấy rồi nha, nhưng hiện giờ một mình cô nằm đây tưởng tượng bậy bạ quả là có chút biến thái đi? Vội xua tan đi mấy cái suy nghĩ điên rồ vừa rồi.

Cô trở mình một cái, khuôn mặt vui sâu vào chăn dùng cái gối ôm che khuất cả khuôn mặt, suy nghĩ một hồi cả người mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ.

...

Diệp Hạo Thần lên xe mô tô chạy với tốc độ như con gió lướt qua trên mặt đường, anh không trở lại trường học mà đi hóng gió một chút. Anh dừng xe trên một ngọn đồi cao, gió thổi lồng lộng phà thẳng vào mặt anh từng đợt mát lạnh, nó làm cho tâm trí anh tỉnh táo mấy phần. Anh lại nghĩ đến tình cảnh lúc hôn cô, môi bắt gặp cong lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Anh nhận thấy được trái tim mình đang nhảy múa trong lồng ngực, cũng đưa tay lên mà bình ổn lại nó. Nếu không chỉ sợ nó hào hứng nhảy ra khỏi lồng ngực thì anh lại trở thành một cái xác không tim nha.

Anh biết tại sao bản thân mình cư nhiên mất tự chủ mà đi hôn cô. Là anh không khống chế được anh say cô từ cái hôm đầu gặp gỡ đến hôm nay cảm giác này không giảm mà ngược lại còn tăng dần, càng ngày càng mạnh mẽ tóm lấy đầu óc cùng với trái tim anh.

Anh say cái mùi hương sữa dịu nhẹ thoang thoảng toả ra trên người cô. Anh say cái gương mặt xinh đẹp lay động lòng người nhưng lại cứng nhắc kia. Anh say cái tính cách lạnh lùng kiêu ngạo có đôi chút đáng yêu kia. Đến bây giờ lại say đôi môi ngọt lịm đỏ mọng của cô. Từ trước đến nay không ai không biết Diệp Hạo Thần anh ghét nhất là đồ ngọt, nay cư nhiên lại không bài xích đôi môi ngọt ngào của cô ngược lại còn tăng thêm mười phần yêu thích.

Anh nhíu mày, hơi thờ nặng nhọc, không lẽ bản thân anh lại tới thời kì động dục sao? Đột nhiên trong đầu lại dâng lên mấy cái suy nghĩ vớ vẩn gì thế này? Dù sao anh cũng là chính nhân quân tử, là xử nam nha. Anh luôn có một tư tưởng bảo thủ có đôi chút giống con gái kia là phải giữ thân mình trong trong sạch sạch đến khi cưới vợ, đột nhiên bây giờ trong máu lại xuất hiện máu sói hành động lại lưu manh như vậy anh vẫn có chút không quen.

"Em là ai, em ở đâu, mau đến tìm anh đi. Anh ở đây, vẫn luôn ở đây, chờ em... Cuộc sống có khó khăn về đây có anh bảo vệ... Cuộc sống có vất vả về đây cùng anh bình yên. Không buồn bã, không đau thương, cùng anh nên duyên vợ chồng..." Tiếng chuông điện thoại reo lên phá tan bầu không khí yên tĩnh thuận tiện cắt ngang đi dòng suy nghĩ của anh. Đây là bài ca: "Nên duyên." Của nhạc sĩ mà anh thích nhất. Mở điện thoại lên, nhìn cái tên đang hiển thị trên màn hình đôi mày kiếm của anh gắt gao nhíu chặt lại.

.oOo Bài nhạc là chế thôi oOo.

Giọng nói trầm đi vài phần, không có chút cảm tình chỉ lạnh lạnh vang lên: "Có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia nghe thấy một giọng cười: "Mày đang ở đâu về nhà ngay cho ba."

Một tiếng ba khiến cho lòng anh càng lạnh, môi mòng nờ một nụ cười nhạt, đáy mắt cũng khẽ dao động mà hiện lên một tia bi thương thống khổ đến đau lòng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, anh chậm rãi phun ra một chữ: "Được."

Anh leo lên mô tô vặn hết ga, đầu óc lạnh lẽo mắt kiểm soát, tay lái lạng lách trên mặt đường khiến người ta khiếp sợ, rất nhanh đã đến biệt thự Diệp gia. Anh thoáng chốc dâng lên cảm giác lười biếng, cũng không bấm chuông, đưa tay móc trong cặp ra một chùm chìa khoá, rất nhanh đã mở cổng đi vào.

Một khắc sao anh lại cảm thấy hối hận khi không bấm chuông mà đã vào nhà, lòng bất giác tâm tư dường như đã chết nhìn ba người trước mắt giọng nói cãi vã vang lên, anh vội vàng núp vào cánh cửa, anh không hiểu vì sao bản thân lại phải trốn đi chỉ là trong lòng dâng lên dự cảm xấu, cơ thể cũng là vô thức hành động.

Lâm Nhu mang theo giọng nói sắc lẹm, mang theo một ý vị châm biếm nặng nề: "Ông định giao cổ phần công ty cho nó? Dù sao nó cũng chỉ là một đứa con hoang mà thôi? Ông nghĩ cho kĩ là nhờ tôi ông mới có được ngày hôm nay."

Không cần nói anh cũng biết chữ "nó" trong lời nói của người đàn bà kia là đang ám chỉ mình, đáy mắt anh lạnh lạnh nhìn tình cảnh trước mắt.

"Dù sao Ngõn cũng là con trai tôi, tôi cũng nợ nó rất nhiều." Diệp Hạo ngồi một bên sofa khó xử lên tiếng.

"Ông đừng có nằm mơ, một cái tôi cũng không cho nó mang đi. Tám năm nay nó ở Diệp gia ăn sung mặc sướng như vậy còn chưa đủ sao? Còn tham lam muốn cho nó cổ phần công ty? Tôi nói cho ông biết cổ phần công ty đương nhiên là của Chính Đình. Đừng hòng rơi vào tay người ngoài." Lâm Nhu liếc mắt lời nói độc địa chia thẳng vào anh mà bực tức nói.

"Bà đừng có mà quá đáng." Diệp Hạo một bên cũng tức giận quát lên.

Diệp Chính Đình ở một bên như xem kịch vui không can thiệp mà nhâm nhi tách trà được pha, là trà Tây Tạng vừa mới nhập khẩu về mùi vị đúng là khác hẳn.

Lâm Nhu liếc mắt nhìn đứa con trai của mình, giọng nói càng thêm giận dữ: "Ông dám cãi tôi? Ông đừng quên là cha tôi nâng đỡ ông lên vị trí này. Lâm Hạo, ông đừng có mơ cho nó một cổ phần, một cái tôi cũng không cho nó."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngao!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Xem mắt?

Anh cảm thấy bản thân như chìm vào bóng tối vậy, mặc dù anh biết Lâm Nhu không phải là mẹ ruột của mình, mặc dù anh biết Lâm Nhu không hề yêu thương mình, thử nhìn xem tám năm qua anh ở trong Diệp gia có ngày nào là không bị bà ta mắng chửi, mắng anh là thứ con hoang, mắng anh là loại người thấp hèn, mắng mẹ anh là loại người tàn tiện và còn rất nhiều, rất nhiều lời nói không đếm xuể của bà ta luôn luôn khắc ghi trong lòng anh. Nhưng anh nghĩ, dù gì bản thân cũng sống cùng bà ta tám năm trời cũng xem như là người trong nhà thì ra là không phải.

Được, Lâm Nhu nếu bà đã vô tình như vậy thì sau này đừng trách tại sao tôi lại tuyệt tình với bà.

Diệp Hạo Thần lùi vài bước, đi ra khỏi cửa, đôi giày da cao cấp gẫm lên nền đá cẩm thạch, tiếng bước chân dồn dập vang lên, cũng như "báo hiệu" cho đám người đang "hăng say trò chuyện" kia biết là sắp có sự xuất hiện của mình.

Anh trưng bộ mặt thản nhiên bước vào cửa, đi thẳng đến ghế sofa êm ái mà ngồi xuống, phong thái nhẹ nhàng tao nhã cầm lấy bình trà rót vào tách trà, đợi nước sôi dâng đến miệng tách anh mới hài lòng gặt đầu đặt bình trà thủy tinh kia xuống, nở một nụ cười trào phúng, hỏi: "Lúc trước khi vào nhà con có nghe mọi người đang thảo luận cái gì đó? Sao thế? Có liên quan đến con ư?"

Gương mặt Lâm Nhu bỗng dưng biến hóa khôn lường. Chẳng lẽ nó đã nghe được cái gì rồi? Không thể nào, với tính cách của một đứa con hoang như nó nếu nghe được chắc cũng âm ỉ không yên rồi, hà cớ gì lại bình thản ngồi đây uống trà. Nhưng nếu nghe được thì đã sao, cũng chỉ là một đứa con ngoài giá thú chẳng làm nên được trò trống gì.

"Cậu về đúng lúc lắm, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Diệp Hạo Thần nhìn Lâm Nhu ngồi trên ghế sofa nói, trong lòng dấy lên cảm giác bất an, lại nghĩ đến chuyện lúc này bà ta vừa bảo sợ rằng sẽ tiếp tục nói ra lời đã kích anh, vì vậy không đợi bà ta nói thêm câu thứ hai ông đã chặn lời: "Bà im đi, Tiêu Ngôn con nghe ba nói, lần này gọi con về là ba có chuyện muốn bàn..."

Diệp Hạo Thần nhìn tình cảnh trước mắt, khóe môi giương cao nở một nụ cười, anh đưa tách trà lên môi uống một ngụm, quả nhiên là trà Tây Tạng vừa mới nhập về mùi vị rất được, thưởng thức một lát anh mới lười biếng mở miệng: "Ông nói thử xem?"

"Ba định đưa con đi xem mắt một cô gái, là con gái Hàn gia..."

Chương 12: Xem mắt?

Anh nhủ này, nụ cười trên môi lập tức biến mất. Nếu nói đến xem mắt thì anh không hề có hứng thú, huống hồ anh vừa mới hôn Chu Tịnh Hà dù là còn chưa tỏ tình nhưng chuyện của anh và cô đã chắc như đinh đóng cột bây giờ mà anh lại đi xem mắt chẳng phải là đang bắt cả hai tay ư?

Nếu chuyện đi xem mắt biến thành một màn kịch thú vị có lẽ cũng không tồi?

...

Ngày cuối tuần, ngày mà tất cả mọi người đều được thư giãn nghỉ ngơi sau một tuần học tập và làm việc mệt mỏi.

Tại nhà hàng Châu Khai, bóng dáng người người ra vào nườm nượp, anh tiêu soái vận trên người bộ vest đen đầy tôn nghiêm, cả người phủ một tầng khí lạnh nhìn đâu đâu cũng toát lên một sức hút mãnh liệt của cánh đàn ông. Những người khác đi ngang qua cũng không nhận được mà quay đầu lại nhìn.

Diệp Hạo Thần đi đến căn phòng vip đã được đặt sẵn, nắm lấy nắm cửa mở ra liền bị tiếng nói chuyện cười đùa bên trong ập thẳng vào tai. Gương mặt không mang theo chút cảm xúc nào đi thẳng đến cái ghế trống còn lại ngồi xuống.

Lâm Nhu thấy "con trai" đã đến cũng tươi cười ân cần hỏi han: "Trẻ thế con? Trên đường kẹt xe phải không?"

Diệp Hạo Thần tay nâng tách trà uống một ngụm, nghe những lời nói giả dối của bà ta trà trong miệng như cuộn lại từng đợt muốn phun ra ngoài cũng may đã bị anh nuốt xuống kịp.

Anh ho vài cái, khi thích ứng được rồi mới đặt tách trà xuống chậm rãi mở miệng "ừ" một cái.

Thấy thái độ xa cách của "con trai" Lâm Nhu cũng không bày tỏ thái độ, liền quay qua nói với hai người phụ nữ một già một trẻ ngay đó với dáng vẻ "người mẹ tốt": "Chị với cháu nó thông cảm Tiêu Ngôn nó rất tốt, chỉ có điều hôm nay nó đang mệt trong người nên mới như vậy." Xong lại quay sang trách anh: "Con đó, lần sau có tới muộn phải gọi cho mẹ báo một tiếng, mẹ còn lo con xảy ra chuyện gì. Con nhìn xem cả bàn ăn đều đợi mình con đó."

Diệp Hạo đang bàn chuyện làm ăn lúc này cũng dừng lại quay sang nhìn anh, ông cười nói: "Tiêu Ngôn tới rồi hả, nào cho người đem đồ ăn lên."

Diệp Hạo Thần nhìn tình cảnh trước mắt lòng ngực tràn đầy niềm vui, ánh mắt cũng ánh lên đầu vẻ thú vị. Anh biết trên thương trường tất cả mọi người đều có hai loại mặt. Quả nhiên không uổng công anh cất công đến đây xem kịch vui, thật sự hai người này không phụ lòng mong đợi của anh mà.

Thức ăn đã dọn lên đầy đủ, toàn là những món ăn đặc sắc hấp dẫn. Cô gái trẻ trung ngồi đối diện anh lúc này mới gấp một miếng thịt sang chén của anh, nói: "Anh là Diệp Tiêu Ngôn sao? Trăm nghe không bằng một thấy anh đẹp trai thật. Em là Hàn Mễ Mễ."

Diệp Hạo Thần nhìn miếng thịt chín mềm trong chén, cũng lịch sự nói "cảm ơn."

Lâm Nhu thấy tình cảnh trước mắt, cũng thức thời nói với Hàn phu nhân kéo thêm quan hệ: "Chị nhìn xem, hai đứa nhỏ này có vẻ rất hợp nhau."

Hàn phu nhân cũng cười cười đáp lại mấy câu, không khí phòng ăn mất đi sự im lặng vì tiếng cười đùa trò chuyện của hai người phụ nữ.

Diệp Hạo cũng nhìn Hàn Chung đang ngồi trước mặt mà tranh thủ bàn chuyện làm ăn.

Lâm Nhu gấp vào chén Diệp Hạo Thần một phần trứng cuộn, lại bị anh gấp trả trở về chén bà ta, trong phòng ăn truyền đến giọng trầm thấp của anh: "Thật xin lỗi, con không ăn được trứng gà, mẹ quên rồi sao?"

Giương mặt tươi cười của Lâm Nhu bị câu nói của anh mà đánh gãy. Lâm Nhu làm sao không biết anh đang cố tình không nể mặt bà. Nhưng trong tình cảnh này bà có thể làm gì hơn ngoài cười trừ và im lặng. Thằng nhóc này nhất định đã tính sẵn trước, bảo sao lúc trước nó chấp nhận đi xem mặt một cách dễ dàng như vậy.

Hàn phu nhân, Hàn Mễ Mễ và Hàn Chung nhìn Lâm Nhu đang lâm vào thế khó xử trên bàn ăn thì đã hiểu ra được tình cảm mẹ con của hai người này nhất định không tốt, nhưng cũng im lặng đánh cho qua, người làm ăn trên thương trường tốt nhất là không nên quản chuyện bao đồng.

Diệp Hạo Thần gấp vào chén Lâm Nhu một bông cải xanh, trong mắt tràn ngập ý cười: "Mẹ bù lại trứng, con gấp cho mẹ bông cải, mẹ phải ăn đấy đừng giận con."

Lâm Nhu đứng hình nhìn bông cải xanh trong chén, chỉ có đầu bếp trong nhà và Diệp Hạo là biết Diệp phu nhân Lâm Nhu bị dị ứng với bông cải xanh. Diệp Hạo Thần làm như vậy không cho Lâm Nhu có cơ hội từ chối ép bà ta vào thế cụt. Nhưng tại sao thằng nhóc này lại biết bà không ăn được bông cải xanh?

Diệp Hạo Thần gương mặt thản nhiên, nhưng có thể thấy ý cười hiện lên rất rõ ràng. Lâm Nhu ối là Lâm Nhu không ngờ bà cũng có ngày bị ép vào thế cụt như vậy. Chắc hẳn bà ta đang rất ngạc nhiên, chuyện bà ta bị dị ứng anh cũng tình cờ mà biết được. Nhớ hôm đó đang xuống lầu lấy nước uống, thì nghe tiếng bà ta quát tháo đầu bếp mới đến vì dám đem bông cải xanh vào trong thức ăn, còn mắng đầu bếp muốn đầu độc bà ta.

"Tiêu Ngôn, cháu năm nay bao nhiêu tuổi? Đã có bạn gái chưa?" Hàn phu nhân thấy tình cảnh khó xử, mở miệng giải vây.

"Năm nay cháu mười tám tuổi. Vẫn chưa có bạn gái." Chưa có nhưng sắp có rồi. Chu Tịnh Hà nhất định không thể nào thoát khỏi tay anh đâu.

Ở biệt thự Chu gia, Chu Tịnh Hà đang lười biếng nằm trên giường bỗng nhiên cảm thấy rung mình.

Hàn phu nhân cười hiền bảo anh: "Tốt, vừa hay Mễ Mễ nhà tôi cũng vừa tròn mười tám."

Lâm Nhu ở bên cạnh ăn cơm trắng không lên tiếng, trò chuyện qua lại mấy câu với Hàn phu nhân Diệp Hạo Thần chán nản cũng chẳng buồn ở lại nữa. Cầm lấy áo vest đứng dậy lịch sự nói: "Nếu không có chuyện gì nữa thì con đi trước hôm nay con còn có việc bận mọi người dùng bữa vui vẻ."

Nói rồi không chần chừ mà đi mất để lại sau lưng những tiếng gọi hoảng hốt của Diệp Hạo, Lâm Nhu và vẻ mặt đầy ngạc nhiên của Hàn gia.

...

Chu Tịnh Hà lười biếng đắp mặt nạ dưỡng da nằm ườn ra trên giường, tay lướt lướt chiếc điện thoại đời mới nhất. "Ting" một cái tin nhắn mới hiện ra.

Diệp đầu gối: "Hai mươi phút nữa trước nhà, anh đến đón em đi chơi."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Còn không bằng ai?

Chu Tịnh Hà ngây ngốc nhìn tin nhắn trong điện thoại, thần thờ một lúc lâu mới hiểu ra được tình huống lúc này. Cô cảm thấy từ khi quen biết anh, hình như IQ của cô bị tuột xuống vạch số 0 rồi. Cô thay ra bộ quần áo ngủ tơ tằm của mình mặc vào chiếc áo sơ mi màu tối và cái váy suông trắng họa tiết đơn giản. Vì cô không biết Diệp Hạo Thần định đưa mình đi đâu, đích đến ở chỗ nào nên cũng không biết lựa chọn trang phục như thế nào cho phù hợp, chỉ ít cô nghĩ bây giờ đã là ban đêm hẳn là không ai để ý trang phục đơn giản lại khá nhạt nhòa này của cô đi.

Hai mươi phút sau, trước cổng biệt thự Chu gia có một chiếc siêu xe màu trắng đang đỗ, phá tan đi màu sắc tĩnh mịch của màn đêm. Anh lười biếng dựa lưng vào thành cửa. Chu Tịnh Hà từ trong nhà đi ra, rất nhanh chóng đã thấy anh đứng đó, vội vàng đi đến.

Diệp Hạo Thần nhìn cô một cái, hôm nay cô ăn mặc hết sức bình thường chỉ là áo sơ mi và váy suông tại sao anh vẫn cảm thấy cô đẹp đến vậy? Chu Tịnh Hà nhẹ nhàng giũ đơn váy mà trong lòng anh lúc này cô lại còn cuốn hút hơn mấy cô gái ăn mặc sexy hay lượn qua lượn lại trước mặt anh. Có phải mắt anh bị gì rồi không? Không được, ngày mai phải hẹn bác sĩ đi khám thôi.

Anh mở cửa ghế phụ đặt cô vào trong, lúc này mới khởi động xe chạy. Chu Tịnh Hà thấy anh không có ý định cho mình biết đích đến trong lòng càng

dâng lên cảm giác tò mò, cô hoài nghi mở miệng nói trước: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Diệp Hạo Thần không thèm nhìn lấy cô một cái ánh mắt luôn nhìn thẳng về phía trước chuyên tâm lái xe, môi mông chậm rãi giải đáp thắc mắc của cô.

“Ngắm sao.”

Chu Tịnh Hà trong đầu đầy dấu chấm hỏi, Diệp Hạo Thần anh không có gì làm sao, nửa đêm nửa hôm cuối tuần lại gọi cô đi ngắm sao cùng anh ta. Cho dù trong lòng đầy bất mãn, cô cũng kiên quyết ngậm chặt miệng không than vãn với anh, dù sao cô cũng là đang chán.

Nhưng trong lòng vẫn hơi nghi ngờ não anh có chút vấn đề, cô đem cặp mắt to tròn của mình quét lên người anh đầy nghi hoặc. Thế mà bây giờ cô mới để ý, Diệp Hạo Thần hôm nay không giống thường ngày mặc một bộ đồ học sinh hay những bộ quần áo thường ngày, vì từ nhà hàng Châu Khai chạy thẳng đến chỗ cô nên trên người anh vẫn vận bộ vest đen đầy nghiêm nghị toát lên nồng nặc sức hút khiến cô hơi có cảm giác... khó thở.

Cô đưa ánh mắt đi chỗ khác kiểm chút không khí để thở, nhưng cũng không nhìn được mà nhìn thêm lần nữa trái tim trong lồng ngực không tự chủ mà đập nhanh hơn như muốn phá tan mọi cản trở mà bay ra ngoài. Thoáng chốc bầu không khí trong xe im lặng đầy quỷ dị.

Diệp Hạo Thần lúc này đã bị người bên cạnh nhìn đến mức toát cả mồ hôi, anh có một thắc mắc nhìn như vậy mắt cô không mỗi sao, cô không khó chịu nhưng anh sắp không thở nổi rồi. Anh dường như hiểu ra rồi, nếu bây giờ anh không lên tiếng nhất định người bên cạnh sẽ nhìn, nhìn đến mức anh thiếu oxi mà tắt thở cũng sẽ không buông tha.

“Có phải rất là đẹp trai không?” Diệp Hạo Thần thờ hất ra hít lấy không khí xung quanh một hơi thật dài, môi mông cong lên trêu ghẹo cô.

Chu Tịnh Hà dường như EQ đang đóng băng cũng không nhận ra tình cảnh hiện giờ, con tim đang đập điên loạn cũng không trấn định được, đầu óc mơ màng màng nghe câu hỏi của anh thì gật gật cái đầu nhỏ, ngây ngốc phun ra một chữ “Phải.” hình như cảm thấy không đủ, cô lại tiếp tục nói “Rất soái, rất đẹp trai.”

Nụ cười trên môi anh cứng đờ vẫn chưa tin được sự thật, một giây sau khi cô trả lời anh mới hoảng hốt nghiêng đầu nhìn cô tay lái hơi lệch, cũng may trên đoạn đường này rất ít xe nếu không có thể anh đã gây tai nạn rồi, cô gái này có cần thiết phải thành thật như vậy không anh chỉ muốn đùa với cô một chút thôi, lại nhận được câu trả lời sát thương trái tim anh không hề nhỏ nha. Diệp Hạo Thần phát hiện cái người bên cạnh vẫn chưa tỉnh, đập phanh xe một cái “kết” anh tấp vào lề đường. Nghiêng đầu kẻ sát vào mặt cô, anh nụ cười trên môi càng nồng đậm, ở bên tai cô thích thú hỏi: “Rất đẹp trai sao? Vậy em có thích không? Hửm?”

Chu Tịnh Hà còn đang ngây ngốc, bị hơi thở nóng ở bên tai của anh làm cho bừng tỉnh nhớ đến bản thân mình đã trả lời những gì gương mặt càng lúc càng đỏ, lắc lắc cái đầu gượng gạo nói: “Tôi, tôi, tôi... Anh đừng đùa tôi nữa, mau tập trung chạy xe của anh đi.” Cô phát hiện không còn lời nào để biện minh đành đánh trống lảng sang chuyện khác.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nụ cười anh càng thêm sâu.

Hôn lên trán cô một cái, anh vui vẻ nói: “Thường cho em vì lời nói thành thật.” còn không quên nháy mắt một cái.

Nháy mắt thôi cũng trúng tim cô rồi, Chu Tịnh Hà gương mặt càng lúc càng đỏ, đôi môi lắp bắp mấy lời “Anh, anh, anh...” cũng không biết bản thân định nói cái gì đành ngượng ngùng nghiêng đầu quyết không để ý đến anh nữa mà nhìn ra cửa sổ.

Diệp Hạo Thần “haha” cười một cái không đùa cợt cô nữa mà khởi động xe chạy đến ngọn núi gần đó. Nếu không phải ngày mai còn có bắt ngờ anh muốn dành tặng cô, thì hôm nay còn lâu anh mới tha cho cô dễ dàng như vậy.

Anh và cô ngồi xuống một chỗ cỏ xanh um tùm, ngược đầu nhìn lên bầu trời to lớn hàng ngàn vì sao lấp la lấp lánh đang tỏa sáng. Thực chất lúc nhắn tin cho cô cũng chỉ vì anh nhớ cô, muốn gặp cô. Nhưng lại bị cô hỏi đích đến, nhìn thấy một vì sao nhỏ xíu trên bầu trời anh thuận tiện đáp bừa, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ đưa cô đi ngắm sao.

Nhìn gương mặt hớn hờ đếm sao của cô, trong lòng anh dâng lên một cổ ấm áp lạ thường. Anh có cảm giác càng ở bên cạnh cô, mọi lo âu phiền muộn của anh như tiêu tán đi hết. Ở bên cô bình yên nhẹ nhàng đầu gối giống như mấy cô gái ngoài kia chưa ngoa cấu gắt, quả nhiên đêm ở khách sạn Châu Khai con mắt anh vẫn rất tinh tường. Chỉ cần cô vui vẻ, anh cũng sẽ vui vẻ.

Người ta nói, tình yêu là một chuyện hết sức vĩ đại quả nhiên không sai. Tình yêu là một loại trái ngọt, nhưng đa phần loại trái ngọt đó là ba hương vị đắng chát, chua và cay, nhưng ai cũng sẽ phải đắm chìm vào nó một lần trong đời.

Anh đưa cô trở về biệt thự Chu gia nhìn cô vào công rồi anh mới an tâm mà quay về Diệp gia. Ở phòng khách Diệp gia, có đầy đủ Lâm Nhu và Diệp Hạo chỉ thiếu mỗi Diệp Chính Đình, nghe nói anh ta đang theo dõi tác quan trọng nào đó ở Mỹ, nhìn gương mặt trầm trọng của Lâm Nhu và Diệp Hạo hình như đã ngồi yên ở ghế sofa một lúc lâu. Diệp Hạo Thần bước vào nhà và lo đi hai bức tượng sống đó, cất bước đi không có ý định dừng lại.

Lâm Nhu uống một ngụm trong ly trà hoa cúc, cổ nén cơn giận đang hùng hực dâng lên trong lòng mình. Diệp Hạo nhìn thấy con trai đi thẳng không có ý định dừng lại ông mới gọi: “Tiểu Ngôn, con lại đây.”

Diệp Hạo Thần dừng bước, quay đầu nhìn hai người họ rồi cũng chậm rãi đi đến ghế sofa ngồi xuống, anh cũng rót cho mình một ly trà hoa cúc, xong mới nhướng mày nhìn Diệp Hạo.

“Có chuyện gì?”

Diệp Hạo trong lòng buồn tủi nhìn thái độ xa cách của con trai cũng không biết nói gì hơn, đành đi vào chuyện chính.

“Hàn Mễ Mễ rất thích con, nên ta và Hàn Chung quyết định cho hai đứa đính hôn, ngày đính hôn vẫn chưa quyết định, mọi người đã thu xếp ổn thỏa cả rồi. Con thấy thế nào?”

Diệp Hạo Thần cười khẩy: “Ông đã thu xếp ổn thỏa, còn ở đây bày đặt hỏi ý kiến tôi. Nếu tôi nói tôi từ chối, thì sao?”

Diệp Hạo vẻ mặt khó xử nhìn con trai mình. Dù sao ông cũng chỉ là muốn tốt cho nó, tại sao nó chưa bao giờ chấp nhận ông dù chỉ một lần? Diệp Hạo đáng thương nhìn anh: “Mọi chuyện đã thu xếp, nếu từ chối thì hợp đồng giữa ta và lão Chung sẽ...” bị hủy bỏ hoàn toàn.

“Ông nói nhiều như thế làm gì? Chung quy cũng là hợp đồng của ông sao? Ông định trao đổi hôn nhân của tôi vì mấy cái hợp đồng vài trăm triệu đó sao?” Diệp Hạo Thần cắt ngang lời nói của Diệp Hạo.

“Mày đừng có quá quắt, mày không giúp được cái gì cho cái nhà này suốt ngày chỉ biết rong chơi tiêu tiền, mày không có quyền nói ở đây.” Lâm Nhu tức giận nói, bà phun ra những lời cay nghiệt đem toàn bộ lửa giận của lúc ở nhà hàng đem vào hết trong lời nói.

“Bà im đi, để tôi nói chuyện với nó.” Diệp Hạo quát Lâm Nhu lại khó xử nhìn Diệp Hạo Thần.

Bà ta nghe chồng mình nói vậy tức giận chỉ thẳng mặt Diệp Hạo: “Ông, ông được lắm.” rồi xoay người đi lên lầu.

Lúc này chỉ còn Diệp Hạo và anh ở phòng khách, bầu không khí chìm vào sự im lặng. Diệp Hạo trấn định lại bản thân lúc này mới nói: “Tiểu Ngôn, con nghe ta nói. Không phải là ta muốn đặt hôn nhân của con vào mấy cái hợp đồng, chỉ là ta thấy Mễ Mễ con bé cũng rất tốt, rất đáng yêu khá ái...”

Diệp Hạo Thần giây phút này không muốn nghe thêm bất kì lời nói nào, có ai tốt hơn cô chứ, có ai đáng yêu khá ái hơn cô được, anh một lần nữa ngắt ngang lời nói của Diệp Hạo: “Suy cho cùng cũng là suy nghĩ của ông, ông có nghĩ đến tôi thấy cô ta như thế nào? Trong mắt tôi cô ta không bằng một hạt bụi, cái gì gọi là đáng yêu khá ái, còn không bằng...” Chu Tịnh Hà, ba chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra đã bị anh nuốt ngược trở lại.

Diệp Hạo nhìn con trai mình mong chờ mấy chữ cuối cùng của anh, đợi một lúc lâu cũng không thấy anh nói tiếp, mới nghi hoặc hỏi: “Còn không bằng ai?”

Anh bị câu hỏi của ông ta làm cho cứng đờ, vừa muốn nói ra ba chữ Chu Tịnh Hà lại cố ngậm chặt miệng lại. Không muốn nói thêm nữa chỉ sợ càng nói càng lộ đành quay lưng hướng đến cầu thang mà bước. Trước khi đi còn không quên để lại một câu.

“Tôi từ chối hôn sự này.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hà ngốc?

Sáng hôm nay chẳng có cái nóng hừng hực của mùa hè, chẳng có ánh nắng chói chang chiếu rọi góc ngách, hôm nay không khí yên tĩnh trầm thấp đầy lạnh lẽo, những đám mây đen thì nhau kéo về, sắc trời biến chuyển hiện rõ xám xịt cả bầu trời.

Chu Tịnh Hà ừ ỏi nằm dài trên bàn, mặt bàn lạnh lẽo truyền đến bên mặt khiến cô không khỏi rùng mình. “Ôt, ôt...” cái bụng đánh trống bểu tình, a phải rồi sáng nay cô còn chưa ăn sáng bảo sao lại có cảm giác bản thân quên đi thứ gì đó. Cô liền lật đật lấy trong cặp ra một hộp sữa, cầm ống hút vào đưa đến bên miệng. Quà nhiên cái bụng nhỏ được no nê liền không bểu tình nữa, đầu óc cô cũng tỉnh táo lên được vài phần.

Không hiểu vì sao, cả ngày hôm nay cô có cảm giác không đúng lắm cảm giác như sẽ có chuyện gì đó xảy ra vậy? Là do cô xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi, nên nhìn bầu trời liền cảm thấy như vậy sao?

Quyết định không nghĩ ngợi nhiều nữa gục mặt xuống bàn mà ngủ. Tối hôm qua cô thức khuya đọc tiểu thuyết sáng nay lại bị tiếng ồn ào ngoài cửa làm tỉnh hẳn, vì thế cơ thể đầy mệt mỏi nhanh chóng liền đi vào giấc ngủ say.

Ngày hôm nay trông vắng đến lạ, cả giờ nghỉ trưa cô không thấy bóng dáng của Diệp Hạo Thần, đột nhiên không có ai làm phiền cô có chút không quen được. Có cảm giác hơi nhớ... anh.

Chu Tịnh Hà xoa xoa cái mũi nhỏ đang vì lạnh mà đỏ lên của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ phòng học trời đang đổ mưa, những hạt mưa “lộp độp” rơi xuống càng khiến không gian phòng học ít người này thêm tĩnh mịch, cô lấy tai nghe ra bật một bài nhạc tiếng anh nào đó giai điệu trầm bổng du dương vang lên bên tai khiến tâm trạng cô cũng dịu hẳn đi.

Cô nghe nói công ty Chu Lỗi đang bàn chuyện hợp tác quan trọng, dự án lên đến vài chục tỷ, vì vậy ông đích thân ra mặt, chuẩn bị hợp đồng suốt một đêm sáng liền rời nhà từ sớm. Hình như cả thế giới này đều đang bận rộn, ngoại trừ cô? Có phải chăng cô cũng nên đi làm việc gì đó giúp ích cho xã hội

không?

Diệp Hạo Thần lúc này ở phòng âm nhạc, đôi bàn tay phiêu du trên phím đàn piano đàn đi đàn lại, tiếng đàn du dương phát ra từ phòng âm nhạc khiến không ít nữ sinh lấp ló ngoài cửa ngấm nhìn. Anh bóng lưng thẳng tắp áo sơ mi trắng, quần tây đen, cả người toát ra sức hút mãnh liệt đã kích hàng ngàn trái tim bé nhỏ của nữ sinh.

Ngoại trừ tiếng đàn trầm bổng vang lên, cũng không ít tiếng bàn tán của nữ sinh ở ngoài cửa. Những nữ sinh là fan cuồng của anh về mặt cũng đầy ngạc nhiên, làm fan cuồng của anh từ mới vào trường chưa có ai từng nói Diệp Hạo Thần anh biết đàn piano lại đàn giỏi như vậy, khiến không ít người kinh sợ.

Diệp Hạo Thần thả hồn mây gió, ngón tay thanh tú di chuyển linh hoạt trên từng phím đàn, cảnh tượng đẹp đến mức khiến người khác không nhìn được mà nuốt nước miếng. Hôm nay anh quyết định đàn tỏ tình cô, mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng anh cũng không muốn khinh suất, anh không muốn sai lầm nào xuất hiện trong màn tỏ tình đầy lãng mạn của anh.

Tiết học nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc đến giờ ra về cô mệt mỏi lê thân bước đi. Trong đầu trống rỗng hoàn toàn, cả này hôm nay cô không nhìn thấy anh, trái tim nhỏ bé của cô nhớ anh đến sắp không chịu nổi rồi, cô đã tìm khắp ngõ ngách của lớp anh rồi cũng không nhìn thấy bóng dáng anh đâu.

“Tĩnh Hà.” Anh mừng rỡ gọi cô, cuối cùng cũng gặp được cô rồi. Nếu không phải vì màn tỏ tình lãng mạn hại anh không nhìn thấy cô.

Chu Tĩnh Hà còn đang buồn bã chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng người thương, gương mặt buồn bã hoàn toàn được thay vào gương mặt hớn hở vui vẻ. Cô nhìn anh đang chạy đến gần mình, không tự chủ được mở miệng hỏi: “Cả ngày hôm nay anh ở đâu? Tại sao tôi lại không thấy anh?”

Diệp Hạo Thần nghe giọng nói chứa đầy sự quan tâm của cô cả người mềm nhũn, nhìn cô cười cười nháy mắt một cái bảo: “Bí mật.”

Hừm, bí mật cái gì chứ?

“Đừng bảo với tôi rằng anh đúp tiết nhé?” Chu Tĩnh Hà đột nhiên ngẩng ra, tức giận hỏi.

Anh nghe giọng nói tức giận của cô, vột vàng xua tay gấp gáp nói: “Không có, không có cả ngày hôm nay anh luôn ở trường. Nào đi theo anh, anh có bất ngờ dành cho em.”

Anh nắm lấy tay cô kéo đi. Cô ngây ngốc mặc cho anh kéo đi đến phòng âm nhạc. Anh định tỏ tình cô ngoài trời với nến và hoa hồng rực rỡ rồi cuộc ông trời lại không thương anh, lại cho trời mưa tầm tã đến lúc này vẫn chưa dứt. Diệp Hạo Thần đặt cô ngồi ở cái ghế gần đó, nhanh chóng đi đến cạnh chiếc đàn piano, ngón tay thoăn thoắt gõ trên phím đàn, giọng hát uy vũ của anh cũng vang lên.

“Anh không tin rằng yêu

Sẽ hạnh phúc mãi mãi bên nhau

Những ký ức dù thật nồng ấm

Sẽ chỉ còn lại nỗi đau

Biết cứ thế sẽ thật buồn lắm

Nên trái tim không thể yêu

Tháng ngày trôi qua lặng lẽ riêng anh mà thôi

Nhưng khi anh gặp em

Bỗng quên hết thế giới xung quanh

Những hạnh phúc mình từng say đắm

Nay chỉ cần có mỗi em

Dù cuộc đời còn bao sóng gió

Khi em cười bỗng thấy con tim được bình yên

Và anh như sống lại

Chỉ mong bên em và nói với em

Từ nay anh mong bình minh cùng nhau thức giấc

Cảm ơn đời đã cho anh gặp em

Mình sẽ tay cầm tay dạo chơi khắp chốn
Đắm say cùng nhau xây giấc mơ
Dù mai đây bên đời anh còn ai đi nữa
Trái tim này chỉ riêng mình em
Một mình em thôi
Là người duy nhất trên đời
Anh đã yêu em thật rồi.
Dù cuộc đời còn bao sóng gió
Khi em cười bỗng thấy con tim được bình yên
Và anh thấy được như sống lại
Chỉ mong bên em và nói với em
Từ nay cho anh vì em làm điều duy nhất
Yêu em và sẽ yêu nhiều hơn
Dù mưa đông lạnh hay mùa xuân ấm áp
Anh vẫn sẽ luôn che chở em
Dù mai đây bên đời em chẳng còn ai nữa
Hãy tin rằng vẫn luôn còn anh
Mình già bên nhau
Cầm tay đến cuối cuộc đời
You're my only one.
Dẫu biết nếu chỉ có yêu thôi
Thì mình khó bước hết cuộc đời
Nhưng cùng hi vọng
Nuôi bao mơ mộng
Ta cùng nhau sánh đôi...”

[Anh Yêu Em Thật Rồi. – Gìn Tuấn Kiệt]

Cô thả hồn theo những câu hát và những phím đàn du dương trầm bổng của anh. Bài hát ngừng lại khiến cô có chút tiếc nuối.

Diệp Hạo Thần đứng lên, đôi chân dài dài bước đến chỗ cô đang ngồi trống ngực đập “thình thịch” như muốn nhảy ra ngoài. Cô cũng hồi hộp không kém, ngược mắt đầy mong đợi.

“Chu Tịnh Hà, anh... anh yêu...”

“Tiêu Ngôn, thì ra là anh ở đây sao?” Còn chưa đợi anh nói hết câu, từ bên ngoài cửa phòng âm nhạc, bóng dáng một cô gái tóc màu hạt dẻ xuất hiện cắt ngang lời nói của anh, trên tay còn cầm chiếc dù đang ướt đầm.

“Sao cô lại ở đây?” Diệp Hạo Thần khó chịu nhìn người phụ nữ đang phá hỏng buổi tỏ tình lãng mạn của mình kia liền muốn nghiền nát cô ta ra thành trăm mảnh.

Cô gái kia bị Diệp Hạo Thần nhìn bằng ánh mắt như vậy, trong lòng có chút buồn bã nói: “Em tới Diệp gia kiểm anh, bác trai bác gái nói anh vẫn chưa về, nên em cất công đến trường tìm anh.”

Anh không để cô ta vào trong mắt, lạnh nhạt nói: “Không có chuyện gì nữa, thì về đi.”

Cô gái đó nghe lời anh nói bỗng cảm thấy bi thương, đây là lần đầu tiên cô ta cất công đi tìm một người, sẽ không nghĩ lại gặp phải lời nói này, cô gái đó quay người nhìn Chu Tịnh Hà đang ở cuối phòng ngây ngốc không hiểu chuyện gì xảy ra, ánh mắt cô ta lóe sáng đột nhiên kêu to:

“Hà ngốc?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đừng khiến người khác hiểu lầm mối quan hệ

"Hà ngốc?" Hàn Mặc Mặc mừng rỡ nắm chặt tay cô, không sao giấu nổi sự vui vẻ trong mắt.

Dường như quá đổi ngạc nhiên, bỗng chốc không gian im lặng như tờ, chỉ nghe thấy được tiếng gió rít từng cơn lạnh lạnh mạnh mẽ theo cơn mưa tầm tã ngoài kia thổi vào khiến không khí lúc này chuyển xuống một nhiệt độ thấp khiến người ta không khỏi run mình, lắng nghe kĩ càng có thể nghe được tiếng mưa rơi rào rào từng đợt và tiếng hít thở ra vào.

"Tiểu Mặc, cậu về nước lúc nào? Sao lại không gọi cho tớ ra đón?"

Chu Tịnh Hà nhìn người bạn thuở nhỏ của mình trong lòng dâng lên từng đợt vui mừng, nhìn Hàn Mặc Mặc gầy yếu đứng trước mặt có chút xót xa, giọng nói cũng mang theo mấy phần trách móc.

"Xin lỗi Hà... là quá gấp gáp trở về, nhưng sáng hôm nay tớ có đến Chu gia tìm cậu Triệu quản gia nói cậu vẫn đang ngủ không tiện gặp mặt tớ đành trở về..." Hàn Mặc Mặc có chút buồn bã trình bày, cũng có chút vui vẻ ôm lấy bạn của mình.

Diệp Hạo Thần đứng ở một góc lúc này cũng không chịu nổi nữa. Còn đâu là buổi tỏ tình đầy lãng mạn của anh chứ? Còn nữa, gặp nhau thôi cũng không nhất thiết phải ôm lấy nhau như vậy nha? Anh cảm thấy trong lòng gai gai. Anh nghĩ anh khó chịu là do buổi tỏ tình của mình bị phá hoại và đương nhiên là không còn lý do nào khác, nhưng dù nghĩ vậy anh không nhìn được đưa mắt nhìn đến vòng tay mảnh khảnh đang ôm lấy Chu Tịnh Hà.

Không chần chừ anh đi đến tách đôi bạn bè tựa như trăm năm chưa gặp đang ôm nhau thắm thiết kia ra, kéo Chu Tịnh Hà ra sau lưng mình, sau đó mới e hèm một cái nhìn về phía Hàn Mặc Mặc.

"Cô đến đây có việc gì? Không có gì quan trọng thì mau về đi."

Phải là anh muốn tiễn khách. Anh còn chưa nói "anh yêu em, làm bạn gái anh nhé" với Chu Tịnh Hà, anh còn chưa tỏ tình chính thức. Cũng có thể nói là anh ghét Chu Tịnh Hà chú ý người khác mà người đó không phải là anh, dù là con gái cũng không được!

Mau về đi, mau về đi, mau về đi... Lòng anh kêu gào hàng ngàn hàng vạn lần, mà hình như người trước mắt vẫn không hiểu vẫn đứng thờ người ra đó. Cô ở sau lưng anh nghe lời anh nói cũng thấy bất bình đôi tay nhỏ nhắn một cái mạnh vào tay anh, ló cái đầu nhỏ của mình ra lườm lườm, ánh mắt sắc bén dù không cất lời anh cũng hiểu rằng cô đang muốn nói: "Anh Diệp xin chớ nói lời đau lòng bạn của tôi."

Anh cười cười nhìn cô. Dễ thương quá, sao trên đời lại có người dễ thương đến mức này chứ? Chỉ muốn bắt cóc cô lại rồi đem về nhà không cho cô tiếp xúc với ai ngoài anh.

Hàn Mặc Mặc buồn tui nhìn cảnh trước mặt giọng cũng lạnh đi vài phần: "Em đến Diệp gia tìm anh... Bác trai, bác gái nói anh vẫn chưa về, bảo em đến trường tìm anh..."

Cô lúc này nghe vậy liền nắm lấy tay áo anh, ló cái đầu ra ngây ngô hỏi: "Phải rồi cậu quen với Hạo Thần sao, còn biết cả ba mẹ anh ấy nữa à?" Sở dĩ cô tốn công tốn sức phải ló đầu ra để nói chuyện là bởi vì Diệp Hạo Thần cứ khư khư giữ lấy tay cô hại cô không thể nhích sang chỗ khác được.

Hàn Mặc Mặc nghe được lời cô nói, trong đầu đầy dấu chấm hỏi: "Hạo Thần nào?"

Cô giật mình bất cẩn cắn trúng lưỡi, đau đớn hít một ngụm khí lạnh. Cô cứ nhiên lại quên mất, người ngoài làm sao biết được Hạo Thần là ai. Càng không thể biết được Diệp Hạo Thần là Diệp Tiểu Ngón nói đúng hơn nữa làm sao ngờ được Diệp Tiểu Ngón là Diệp Hạo Thần? À thôi khó quá bỏ qua đi.

Diệp Hạo Thần dường như cảm thấy sự bất thường của cô, cũng quay đầu lại nhìn cô, thấy một màn nhăn nhó nhí nhí của cô liền đưa tay lên xoa xoa chỗ nhăn lại, môi mông phun ra một chữ "Ngốc" giọng nói đầy sự cưng chiều

Cô thấy anh không trách mắng gì bản thân ngược lại còn quan tâm cô như vậy, trong lòng ầm ập lại gấp gáp chữa lại câu nói: "À không phải, tớ nói nhầm. Ý tớ là, cậu quen với Tiểu Ngón à?"

Hàn Mễ Mễ đôi mắt loé sáng dù nhìn thấy một màn vừa rồi cũng mau chóng quên đi: "Cậu còn nhớ lúc trước tớ nói với cậu tớ sẽ đi xem mắt nhưng lại không biết đối tượng không? Là Diệp gia, anh ấy là vị hôn phu của tớ đó."

"Tôi chưa từng nói đồng ý hôn sự này, xin cô Hàn chú trọng lời nói đừng khiến người khác hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta, sẽ rất không tốt và tôi cũng không mong điều đó xảy ra." Anh nhanh chóng phản bác, rất rõ ràng mà từ chối.

Hàn Mễ Mễ đột nhiên cảm thấy khó xử. Là cô đã làm gì sai sao? Sao anh lại đối xử xa cách như vậy. Đây là lần đầu tiên cô cảm mến một người cũng là lần đầu tiên cô không ngại phong ba bão tố đi tìm người đó, rốt cục không thể ngờ lại nhận được tình huống khó xử như vậy.

"À Tiểu Mễ cậu mới về nước, chắc là còn chưa quen đường tớ đưa cậu đi chơi nhé?" Chu Tịnh Hà nhận ra sự khó xử cùng với buồn bã đáng trào trong mắt bạn mình, không chịu được nữa đành tìm đường lui cho bạn.

Ấy thế mà lại đổi lại câu nói đầy tức giận của anh: "Em bị rồi sao? Khỏi bệnh còn chưa lâu mưa gió thế này đi đâu chơi được? Ở nhà đi kéo lại cảm."

Cô lờm anh, không thèm quan tâm đến lời anh nói ném ánh mắt mong chờ đến Hàn Mễ Mễ. Anh nhìn cô không chú ý đến mình cũng tức giận ném ánh mắt cảnh cáo đến Hàn Mễ Mễ.

Hàn Mễ Mễ bị anh nhìn như vậy có chút bi thương, lắc đầu: "Cảm ơn cậu nhưng không cần đâu, tớ có tài xế đưa đi rồi."

"Tiểu Mễ, tớ đi chung với cậu không phải càng thêm vui sao?" Cô bất mãn chu môi nói.

"Người ta đã nói như vậy rồi em còn miễn cưỡng làm gì? Đi, anh đưa em về nhà." Diệp Hạo Thần lờm cô, lời tay cô kéo đi để lại Hàn Mễ Mễ đang hoá đá tại chỗ.

Đi ra được gần như cách xa phòng âm nhạc càng nghe rõ hơn tiếng gió mạnh mẽ mãnh liệt cùng với tiếng mưa gấp rút dữ dội không khí trầm thấp tĩnh lặng mang một chút miên man xao động trong lòng con người.

"Anh điên sao? Mau buông tay ra, Tiểu Mễ mới về nước sao tôi có thể để Tiểu Mễ một mình?"

"Cô ta có tài xế xe riêng. Tài xế xe rất thông thuộc đường trong thành phố J này."

"Nhưng Tiểu Mễ chỉ có một mình, tôi là bạn thuở nhỏ của cậu ấy tôi có trách nhiệm dẫn dắt Tiểu Mễ đi chơi."

"Anh thấy em mới là điên đây em vừa khỏi bệnh lại muốn đi cùng cô ta trong thời tiết như thế này. Cái gì mà trách nhiệm em nói như em là người yêu cô ta vậy? Còn nữa em một câu là Tiểu Mễ, hai câu cũng Tiểu Mễ, em có thể bỏ hai từ Tiểu Mễ ra khỏi lời nói được không?"

"Nhưng Tiểu Mễ cậu ấy..."

Diệp Hạo Thần thấy cô không chịu nghe lời, tức giận cúi đầu hôn xuống chặn lấy lời nói của cô, cánh môi ướt át đầy vị ngọt như mời gọi anh mục đích ban đầu anh chỉ định chặn đi lời nói của cô nhưng lúc này lại bị cô quyến rũ ngược lại anh điên cuồng đưa lưỡi vào trong thăm dò mút lấy hút lấy vị ngọt trong môi cô. Đến khi cô gần như sắp ngạt thở anh mới lưu luyến mà buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đã có quyết định

Nhìn qua khung cửa sổ, những đám mây trắng muốt nhàn nhạt di chuyển trên bầu trời xanh biếc, gió hiu hiu khẽ lay chuyển những tán cây chuyển động qua lại, lại nghe hương sen nhẹ nhàng phảng phất bên cánh mũi. không gian hết sức bình yên khiến người ta dễ chịu, ưa thích.

Chu Tịnh Hà nhâm nhi tách cà phê, nghe nói chủ tiệm cà phê kiểu Pháp cổ điển mà cô đang ngồi, đã từng được trao đổi kinh nghiệm với một ông chủ của hãng cà phê nổi tiếng. Quả nhiên mùi vị tách cà phê này thật sự không tồi? Trong đắng có ngọt, trong ngọt lại có đắng, hai hương vị ngọt đắng như không thể dung hoà ấy thế mà lại được pha chế tạo thành một, lại nói mùi hương từ tách cà phê phảng phất không quá nồng đậm ngược lại rất dịu nhẹ, rất dễ ngửi, cũng rất dễ chịu, đúng là không chê vào đâu được.

Chu Tịnh mấy ngày gần đây phiền não trong lòng, có rất nhiều chuyện muốn tĩnh tâm suy nghĩ. Nhưng quả thật cô không có chỗ nào bình yên để cô thuận tiện suy nghĩ cả. Loay hoay từ lúc sáng sớm đến giữa trưa mới tìm được một tiệm khá xưa cũ đây về bình dị. Tiệm cà phê này được bày trí theo phong cách cổ điển của nước Pháp xa xôi. Trước tiệm còn treo một tấm ảnh, trong ảnh có hai con người mỉm cười đầy rực rỡ nếu cô đoán không sai có thể một trong hai người này một người là chủ tiệm, người còn lại là ông chủ hãng cà phê được người ta đồn thổi.

Nhưng cũng không mấy quan tâm, Chu Tịnh Hà lúc mới bước vào tiệm đưa mắt nhìn xung quanh. Thuận mắt nhìn trúng chỗ khuất ít người, lại ngay cửa sổ, trên bệ cửa sổ lại trưng một bình hoa cắm đầy hoa sen. Chu Tịnh Hà nhìn menu tiệm này, từ trên xuống dưới chỉ toàn là cà phê, không mấy hứng thú

bền gọi bừa một loại nào đó, quả nhiên tiệm cà phê nổi tiếng có khác, không làm cô thất vọng với hương vị của tách cà phê này.

Tâm trí giảm bớt đi mấy phần nặng nhọc. Nhờ tách cà phê khiến cho đầu óc cô tỉnh táo hẳn lên. Suy nghĩ mọi chuyện chắc hẳn cũng sẽ dễ dàng hơn.

Lại nhớ đến những chuyện phiền não, mỗi giây cứ lượn lờ trong đầu mình. Mày bắt giặc nhử lại, cảm giác khó chịu cũng dâng trào. Nhấp một ngụm cà phê, Chu Tịnh Hà mới ổn định lại tinh thần.

Cô nhớ Hàn Mễ Mễ từng nói rằng, Diệp Hạo Thần là vị hôn phu của cậu ấy. Cô cũng nhớ Diệp Hạo Thần đã thẳng thừng phản bác rằng bản thân chưa từng đồng ý hôn sự kia. Nhưng Hàn Mễ Mễ xinh đẹp như vậy, tính tình lại vô cùng thiện lương, bây giờ không phải nhưng sau này còn chưa biết được. Diệp Hạo Thần, Hàn Mễ Mễ hai cái người này đều rất quan trọng đối với cô. Hàn Mễ Mễ cùng cô băng qua sóng gió hết mười năm trời, tình cảm cũng không tệ. Diệp Hạo Thần là người cô thích, là người cùng cô trải qua những thứ cô ao ước tình cảm đương nhiên rất sâu.

Chỉ là, cô có thể nhìn ra Hàn Mễ Mễ rất thích, rất để tâm Diệp Hạo Thần. Còn anh tâm ý là như thế nào? Cô cũng không hiểu rõ. Nhưng nếu một ngày cô buộc phải chọn đoạn tình cảm giữa cô và anh hoặc đoạn tình bạn giữa cô và Hàn Mễ Mễ. Vậy đành xin lỗi anh, cô sẽ dứt khoát chọn Hàn Mễ Mễ.

Hàn Mễ Mễ đã ở bên cô mười năm, tình nghĩa mười năm... Chu Tịnh Hà cô cũng không muốn phụ. Huống hồ Diệp Hạo Thần chỉ mới quen biết vài tháng, cô nghĩ đoạn tình cảm này của cô... vẫn chưa sâu nặng. Cô chọn Hàn Mễ Mễ cũng là lẽ thường tình. Chu Tịnh Hà suy nghĩ, bản thân sẽ đau lòng khi đưa ra quyết định như vậy, nhưng chỉ một vài hôm mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa cả thôi. Huống hồ, Diệp Hạo Thần nào có thích cô? Mất đi cô cuộc sống của anh vẫn sẽ vui vẻ như thường. Nhưng những hành động thân mật mà anh đối với cô, cô không thể lý giải được? Phải chăng là anh, cũng có chút thích mình, nên mới làm như vậy? Nhưng như vậy thì đã sao? Mối lương duyên này từ đâu tới cuối vẫn là không nên có. Chỉ có thể trách ông trời, quá trêu người thôi.

"Ting, ting, ting..." Điện thoại dõng dỏi đặt trên bàn gỗ đang rung liên hồi. Cô thu tầm mắt nhìn về chiếc điện thoại, nhìn đến cái tên đang hiển thị, trong lòng đang yên ổn bỗng dưng dậy sóng, chấn động đến đờ người. Cô nhìn cái tên đang hiển thị có chút không biết nên làm gì, nhìn lâu đến nổi tiếng chuông cũng tắt đi, rồi lại kêu lên một lần, rồi một lần nữa cho thấy sự kiên nhẫn của đối phương biểu hiện rằng nếu cô không nhắc máy, điện thoại này sẽ kêu lên không ngừng nghỉ.

Chu Tịnh Hà nâng điện thoại đến bên má, áp vào tai, chất giọng trong trẻo vang lên giữa không gian cổ điển trầm lắng: "Alo? Anh gọi có chuyện gì sao?" Phải, điện thoại vừa rồi hiện lên ba chữ • Diệp Đầu Gỗ •

Diệp Hạo Thần nghe giọng cô nói bên điện thoại, hại anh lo lắng một phen sợ cô xảy ra chuyện thì ra là cô tránh anh, anh cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp truyền đến bên tai khiến cô có chút ngửa ngáy, lại nghe âm thanh truyền đến bên điện thoại: "Sao không nghe máy?"

"Có chút không để ý. Không biết rằng anh đã gọi." Giọng nói pha lẫn lười biếng ở bên đầu dây khiến tâm trạng anh trùng xuống vài phần, anh nói: "Không để ý hay căn bản là không muốn nghe?" Chưa đợi đối phương kịp trả lời, anh nói tiếp: "Anh gọi chỉ muốn nói với em Diệp Chính Đình công tác từ Mỹ trở về anh ta còn nói chỉ còn một tuần nữa là đến ngày thi rồi, muốn chúng ta ngày mai đến luyện tập tăng cường tiến độ để không gây ảnh hưởng cho cuộc thi."

Nghe lời anh nói, cô không tự chủ gạt đầu một cái, lại cảm thấy không đúng lắm liền ngó xung quanh xem có ai nhìn thấy được một màn vừa rồi hay không, xác định không có ai mới thở dài một cái, những ngày yên ổn của cô sợ là không còn nữa rồi, cô im lặng một lúc lâu mới tiếp tục nói với anh: "Ừm, biết rồi. Những chuyện này nhấn tin nói là được, không nhất thiết phải gọi điện cho tôi."

Diệp Hạo Thần nghe lời nói của cô khoé môi đang cười bỗng cứng đờ: "Anh cố tình gọi. Vì muốn nghe giọng em nói."

Chu Tịnh Hà nghe xong trái tim có chút lệch nhịp, gương mặt có vài phần ngạc nhiên cũng không giấu nổi hạnh phúc trong lòng, cô nâng khoé môi mỉm cười một cái nói: "Anh thật biết nói đùa."

Bên trong điện thoại vang lên tiếng cười của anh: "Anh nói hoàn toàn là sự thật. Còn nữa chuyện Hàn Mễ Mễ hôm đó anh chưa giải thích xong em đã bỏ về rồi? Anh và cô ấy..."

"Thôi, tôi mệt rồi. Những chuyện đó khi khác hãy nói!" Chu Tịnh Hà không đợi anh nói xong đã chặn ngang lời nói, lúc nói xong cũng không đợi anh kịp phản ứng đã dập máy. Cô cảm thấy mình càng ngày càng bất lịch sự rồi.

Chu Tịnh Hà nhấp một ngụm cà phê, tâm tư vừa dịu xuống khi trước cũng bị một câu nói của anh mà khơi mào trở lại. Cô không muốn quan tâm mối quan hệ của hai người họ nữa, dù là thế nào trong lòng cô cũng đã có quyết định của chính mình rồi. Không muốn nghe lời anh giải thích để rồi ý chí của mình bị lung lay.

"Ting, ting, ting..." Điện thoại lại reo lên một lần nữa, cô nhú mồm nhìn tên hiển thị xác định người gọi, nhìn một cái mặt cũng giãn ra không chậm trễ mà áp lên tai: "Alo, Tiểu Mễ?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hoạn nạn (1)

Chu Tịnh Hà ngơ ngác nhìn điện thoại tĩnh lặng đặt trên bàn gỗ hồi lâu. Cũng không biết đã nói những gì, chỉ thấy cô nhú mảy, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu cùng với chua xót. Cô đưa mắt nhìn xa xăm, trong đầu hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ bay bay lượn lượn, khiến cô có chút đau đầu.

Cũng chỉ ngồi lại quán cà phê cô điên đó một lát, xong lại gọi điện cho tài xế, trở về Chu gia.

Về đến Chu gia cô đi một mạch lên phòng, đóng cửa mạnh đến mức tạo ra tiếng vang lớn, hại Triệu quản gia hoảng hốt một lúc. Cô không biết mình đang tức giận điều gì? Chỉ thấy trong lòng rất khó chịu, cũng không hiểu nguyên do. Lăn lộn trên giường suy nghĩ thật lâu, thật lâu, lâu đến mức khiến cô mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ say.

Lúc Chu Tịnh Hà tỉnh dậy trời đã tối muộn. Nguyên do thức giấc cũng vì quá ồn ào, mà tội nhân gây ra chuyện ồn ào đó vẫn chưa chịu im lặng. "Ting, ting, ting..." Điện thoại ngay bàn trang điểm vẫn reo liên hồi không có biểu hiện dừng lại. Cô lay lay thái dương, mệt mỏi đưa tay vờ lấy điện thoại, chẳng buồn nhìn lấy tên hiển thị, liền trả lời điện thoại, đem điện thoại áp vào tai: "Alo? Có chuyện gì vậy?"

Bên đầu dây kia truyền đến tiếng thờ quen thuộc: "Chu Tịnh Hà?" Cô nhú mảy, nhìn lại tên hiển thị, mảy liễu càng nhú chặt hơn, chưa kịp trả lời lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp, anh nói tiếp "Em ở đâu? Không đến chỗ luyện tập? Em muốn chọc điên Diệp Chính Đình thì mới vừa lòng sao?"

Chu Tịnh Hà nghi hoặc "Không phải ngày mai mới luyện tập sao?"

Quả nhiên đầu dây bên kia lập tức nghiêm chỉnh, bộ dáng không đứng đắn thoáng chốc tan biến, lại nghe giọng nói của anh đầy gấp gáp: "Em không nhận được tin nhắn từ anh? Diệp Chính Đình anh ta nổi hứng thay đổi lịch rồi? Hẹn sáu giờ hôm nay, bây giờ đã là sáu giờ ba mươi phút, em muộn ba mươi phút rồi."

Cô trả lời qua loa một chốc rồi tắt máy, màn hình hiện lên hai tin nhắn của anh và bốn cuộc gọi của Diệp Chính Đình, cô cong cong khoé môi không biết nghĩ điều gì mà đôi mắt loé sáng. Chu Tịnh Hà cũng không chậm trễ nữa, nhanh chóng chuẩn bị rồi đến ngay chỗ luyện tập thân quen.

.oOo.

Luyện tập vật và năm ngày liên tiếp, khiến thân thể cô có chút đau nhức rồi. Chỉ còn hai ngày nữa là đến cuộc thi tranh tài, cô có chút hào hứng cùng với mong chờ. Tuy Chu Tịnh Hà không thích bị ép buộc vào cuộc thi nhảy nhót, nhưng đã tham gia rồi cô cũng rất nghiêm túc tập luyện. Không thích là một chuyện, thể diện là một chuyện khác nữa. Mà gia đình cô nổi tiếng khắp Châu Á, đương nhiên không thể mất mặt trong một cuộc thi nhỏ bé này được.

Hôm nay ngoài trời có chút nóng, đã sắp chuyển sang mùa hạ rồi thời tiết cũng nóng lên không ít. Cô cùng Hàn Mễ Mễ hẹn nhau đi chơi.

Chu Tịnh Hà lúc đầu nhận được cuộc gọi còn tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng không ngờ lại là sự thật.

Cô cùng Hàn Mễ Mễ lượn qua lượn lại ở trung tâm thương mại, đi đến đâu họ quét sạch đến đó, nào là quần áo, giày dép, túi xách, tất cả đều bị quét sạch. Đến khi cảm thấy xước không nổi, không còn chỗ để xước nữa mới hài lòng mà gửi đồ đem về.

Sau đó, cả hai lưỡng lự một thời gian khá lâu rồi quyết định đi spa. Dưỡng da mặt, tắm trắng mát-xa đủ thứ chuyện trên đời họ đều làm hết. Thư giãn đến cả người nhẹ nhõm, nặng nề trong lòng bay đi không chút dấu vết.

Vui vẻ tận hưởng cả một ngày trời. Tối đến Hàn Mễ Mễ lại muốn đi chợ đêm. Chỗ từ trước đến nay cả hai chưa bao giờ đặt chân đến. Cũng không hiểu rõ chợ đêm rốt cuộc bán những thứ gì. Sự tò mò dâng lên đến tột cùng, cô cùng Hàn Mễ Mễ quyết định chọn chợ đêm làm đích đến.

Hỏi thăm những người gần đấy một lúc lâu mới tìm được đường dẫn đến chợ đêm. Đứng trước con hẻm vắng vẻ tối tăm, trong lòng cô dâng lên cảm giác bất an.

"Tiểu Mễ, tớ thấy hay là khi khác hãy đi. Tớ cảm thấy có chút bất an." Chu Tịnh Hà đưa tay lên ngực, cảm thấy trong lòng đang nháo nhào lên, có chút sợ hãi nói.

Hàn Mễ Mễ cười cười, nắm lấy tay cô: "Hà ngọc, chỉ là một con hẻm thôi, có gì đáng sợ. Tớ muốn đi hôm nay cơ!"

Cô mím môi, suy nghĩ cặn kẽ "Tiểu Mễ, hay là đợi một lát nữa có người tới rồi chúng ta cùng đi chung?"

Hàn Mễ Mễ lắc đầu "Sớm hay muộn cũng có gì khác nhau đâu? Bây giờ đi ngay đi, Hà... Cậu yên tâm có tớ bảo vệ cậu!" Nói rồi chẳng để cô kịp phản bác liền kéo tay cô đi vào trong.

Không biết ma xui quỷ khiến hay sao nỗi bất an của Chu Tịnh Hà là có thật. Là bọn cô quá xui xẻo, hay là đi chơi quên xem ngày rồi?

Phía trước mặt là bọn đầu gấu mặt dày mảy dạn, trên đầu tóc đỏ đỏ xanh xanh, toàn thân xăm kín cả người, tên đầu đàn còn có vết sẹo lớn ngay mặt trên môi hút một điếu thuốc to tướng. Nhìn bọn chúng đứng đó cứ như là chờ sẵn ở đó vậy?

Bao vây mọi phía giữa cô và Hàn Mễ Mễ bên tai còn truyền đến những tiếng cười mang rợn cùng với tiếng trêu ghẹo thô tục. Cô nghiêng đầu nói thì thào vào tai Hàn Mễ Mễ: "Cậu nói xem? Cậu bảo vệ tớ như thế nào?"

Hàn Mễ Mễ bây giờ gương mặt trắng bệch, có thể là sợ hãi đến mức sắp xỉu đến nơi rồi, giọng run nói "Tĩnh Hà, tình huống này cậu còn có thể nói đùa sao?"

Chu Tĩnh Hà nhìn xung quanh một lượt "Tiểu Mễ, ngay chỗ tên tóc hồng có một khoảng trống, lát nữa tớ đánh lạc hướng bọn chúng, cậu nhắm vào chỗ đó mà chạy ra ngoài. Tớ nói "bây giờ" cậu liền theo hướng tên đó mà chạy hiểu không?" Giọng nói đầy nghiêm túc, sợ là hôm nay cô không qua khỏi rồi.

Chu Tĩnh Hà cười, giọng nói nhàn nhạt bình tĩnh đến lạ. Co ai biết rằng hiện giờ cô cũng đang rất hoảng loạn, chỉ là cô biết Hàn Mễ Mễ cũng đã rất sợ đến mức sắp mất kiểm soát rồi, nếu cô không trấn định lại. Chỉ sợ cả hai không thể qua khỏi hoạn nạn này.

Hàn Mễ Mễ lắc đầu, định phản bác lại liền bị cái trừng mắt của cô làm cho nín thinh, đầy miễn cưỡng nói "Được." một cái.

Chu Tĩnh Hà hai lòng nhìn biểu hiện của Hàn Mễ Mễ, do dự một lát mới tiến lên phía trước, cô ngập ngừng có chút hoảng sợ, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần mỉm cười nham hiểm: "Cho hỏi các anh đứng chặn hết lối đi là có ý gì?"

Một tên tóc vàng cười lớn, giọng nói mang theo vài tia giễu cợt: "Cô em nhìn mà không hiểu sao?"

Cô liếc Hàn Mễ Mễ một cái, hít một hơi dài tiếp tục nói: "Haha, đương nhiên là tôi hiểu, chỉ là thấy bộ dạng các anh quá xấu, nuốt không thể trôi."

Nghe xong lời cô nói, mấy tên thanh niên còn lại cũng nháo nhào cả lên, một số tên còn văng tục chửi mắng. Đột nhiên gió to, cuốn theo cát lần át hết thấy giọng nói của những tên kia. Chu Tĩnh Hà gật đầu hét lên: "Bây giờ." Hàn Mễ Mễ nghe thấy không một giây phút chậm trễ liền nhắm ngay chỗ trống của tên tóc đỏ mà chạy.

Chu Tĩnh Hà cũng chạy ngay theo, chỉ là chậm một chút liền bị tên tóc tím gần đó nắm lấy kéo ngược trở về.

"Cô em? Muốn đi đâu? Bọn em bỏ em mà chạy rồi? Chắc chắn, bắt quá bọn anh cũng không ngại, cùng chơi với một mình em."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gặp nạn (2)

Hàn Mễ Mễ đi rồi? Cậu ấy đi rồi? Cảm giác này là gì đây? Là nhẹ nhõm khi cô đã bảo vệ được bạn của mình? Nhưng nỗi sợ hãi đã che mất đi cảm xúc nhẹ nhõm đó rồi. Thứ còn lại chỉ là lo lắng, sợ hãi, bất an và đầy tuyệt vọng.

Chu Tĩnh Hà luôn tin rằng Hàn Mễ Mễ sẽ quay lại cứu mình. Nhưng cô sợ, nhờ đâu...

Cô lùi dần về phía sau, cảm giác sợ hãi lấp đầy lí trí và con tim. Cô nhìn bọn chúng cười cợt và buông lời trêu ghẹo, cô thấy rất ghê tởm. Lùi, lùi dần đến khi chân đau thất lại, cảm giác có thứ gì đó xuyên thẳng qua lớp da thịt cắm vào sâu bên trong lòng bàn chân. Chu Tĩnh Hà hít một ngụm khí lạnh, cô cúi đầu nhìn xuống chân mình. Miếng miếng chai sắt nhọn đâm sâu vào trong giày trắng, đâm đến tận lớp da thịt của cô, máu chảy ra nhuộm đỏ một mảng.

Cảm giác đau buốt lần át hết thấy nỗi sợ hãi ban đầu. Con đau truyền đến, liên tục áp đảo các dây thần kinh, nó khiến cô tỉnh táo hẳn ra. Chu Tĩnh Hà đưa tay sờ vào trong túi xách. Nhân lúc bọn chúng đang cãi nhau không để ý mà nhắm phím một. Đợi cho cuộc gọi bắt đầu kết nối, cô mới có thêm dũng khí mà lên tiếng.

Liếc qua một đám người đang cãi nhau ồn ào phía trước, cô hít sâu vào một hơi, giọng nói trong trẻo đan xen vào tiếng cãi vã ầm ĩ: "Tôi nói cho các người biết, ở đây là hẻm gần khu chợ Hoà Thịnh nếu các người dám làm vậy, sẽ có người đến thôi."

Đám thanh niên sờ hờ bộ tóc xanh đỏ tím vàng lúc này mới dừng cuộc cãi vã, cười lên rầm rộ, một tên đứng ra đại diện vuốt ve mặt cô cười khẩy "Cô em đang dọa ai vậy? Tụi bây, nó dọa làm tao sợ quá haha..." Sau câu nói của anh ta, một tràng cười ghê rợn truyền đến bên tai.

Cô lùi một bước, miếng miếng chai càng đâm vào lòng bàn chân, khiến cô không khỏi kêu lên một tiếng, mày liễu gắt gao nhũn lại, cả người như mất thăng bằng mà ngã xuống đất, tất cả đồ đạc trong túi xách đảo lộn một vòng mà rơi hết ra ngoài.

Đám thanh niên cười cợt nhả trước dáng vẻ đáng thương này của cô, chúng cúi xuống đưa tay vuốt ve khắp da thịt trắng nõn mát lạnh của Chu Tĩnh Hà.

Diệp Hạo Thần vừa mới tắm xong, điện thoại đã reo liên hồi, ngó vào màn hình, hiển thị tên của cô cũng không dám chậm trễ mà nhấc máy. Bên tai liền nghe thấy một tràng cười hết sức ghê rợn, trong lòng liền dâng lên cảm giác bất an, nghe giọng cô nói. Anh hoảng sợ không thôi, cái gì cũng không cần liền leo lên xe mô tô phóng như bay. Anh không biết bản thân đã đạt tới tốc độ thần thánh như thế nào, anh chỉ biết anh thấy nó quá chậm. Anh rất sợ, anh sợ anh đến trễ...

Chạy như bay đến chỗ cô nói, hiện giờ anh như được lập trình sẵn, không nhận thức được gì chỉ biết phải chạy, chạy thật nhanh đến bên cô, vỗ về cô, an ủi cô, nói với cô rằng: không sao nữa, có anh ở đây rồi.

Lần đầu tiên anh sợ hãi đến vậy, lần đầu tiên cảm thấy bản thân quá vô dụng, lần đầu tiên cảm thấy bất lực, lần đầu tiên anh trách bản thân nhiều đến thế. Tất cả đều là lần đầu tiên cảm thấy.

Anh đến rồi. Cảm giác lo lắng sợ hãi vẫn không giảm bớt, nhìn người con gái anh yêu thương vật vã nằm dưới nền đất, cả người quần áo xộc xệch đầy bụi bẩn, bên chân còn chảy máu, bị một đám thanh niên vây quanh, tim anh như ngừng đập. Chỉ biết cầm đầu mà chạy đến bên cô. Anh điên máu, cùng đánh nhau với mấy thằng giang hồ, anh bị đánh đến nổi chỗ xanh chỗ tím cả người, nhưng anh không thấy đau, anh chỉ thấy xót trong lòng. Có ai biết rằng lúc đấy anh đã sợ hãi như thế nào không?

Nhưng giờ được nhìn thấy cô, anh chỉ thấy đau lòng. Anh nắm, bộn nó đến chảy máu cả mặt mày, anh muốn giết chết chúng nó. Nhưng Hàn Mễ Mễ cùng cảnh sát đến, lôi anh ra một bên. Anh cười lạnh, lạnh đến mức không khí cũng lạnh theo, nếu hôm nay Chu Tịnh Hà có mệnh hệ gì, anh nhất định bắt bọn chúng chôn xuống đất.

Chu Tịnh Hà mơ hồ cảm giác có người ôm mình vào lòng, bên tai ngoại trừ những âm thanh tạp nham kia còn nghe thấy giọng trầm bổng ấm áp của anh. Cô nghe anh vỗ nhẹ lưng mình, anh nói: "Anh xin lỗi, anh tới rồi. Em đừng sợ, có anh rồi."

Cô không ý thức được gì, nhớ mình đã đợi Hàn Mễ Mễ rất lâu nhưng không thấy, cô hiện giờ chỉ biết bản thân có cảm giác được rất ấm áp rất an toàn nổi bật an trong lòng tiêu tán, hốc mắt đỏ hoe. Không biết lúc này... Tại sao lại dừng cảm đến vậy, nhưng bây giờ cô rất sợ. Nước mắt dâng lên cản trở tầm nhìn của cô, trước mắt là một mảng trắng xóa một giọt, hai giọt cứ thi nhau rơi xuống trên gò má trắng mịn. Cô nín môi cổ kìm nén tiếng khóc của mình, nhưng cả người cứ run lên từng đợt, cô muốn nói với anh, cô đã rất sợ, cô sợ anh không đến, cổ họng nghẹn ứ không thể phát ra âm thanh nào ngoại trừ tiếng khóc thút thít.

Anh cứng đờ cả người, lôi cô từ trong ngực mình ra, liền thấy khuôn mặt nhỏ bé thấm đẫm nước mắt làm ướt cả một mảng áo của mình. Anh thờ dãi đưa tay lau đi nước mắt của cô, giọng nói đầy ôn nhu: "Không sao nữa rồi. Đừng khóc, có anh ở đây rồi. Ngoan, không có chuyện gì nữa rồi."

Sau khi trình bày sự việc với cảnh sát rồi cuộc bọn họ cũng được thả về.

Diệp Hạo Thần ngồi trên taxi không nói một lời, im lặng đến đáng sợ. Anh quảng chiếc mô tô của mình ở một nơi xó xỉnh nào đó rồi hộ tống cô cùng Hàn Mễ Mễ đến bệnh viện để xem vết thương ở chân của cô.

Trên xe lạnh lẽo, không một ai nói gì. Chu Tịnh Hà nín thinh, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, cô biết anh đang giận, cũng không dám nói gì. Hàn Mễ Mễ ngồi ở ghế phụ đang nhìn vào gương chiếu hậu, cũng im lặng không nói chỉ thấy nhũn nhũn đầy khó chịu và bất mãn.

Diệp Hạo Thần đứng là đang tức giận. Tức giận cô, cũng tức giận bản thân. Nhưng tức giận đó cũng chỉ vì muốn tốt cho Chu Tịnh Hà thôi, anh không hề biết lúc bản thân tức giận kéo theo khí lạnh như thế nào. Anh cũng rất vui mừng, vì khi cô gặp nguy hiểm người cô gọi đầu tiên là anh chứ không phải ai khác. Thật sự anh cũng có chuyện cần phải suy nghĩ. Anh không hiểu tại sao, con hẻm gần chợ như vậy lại không có một bóng người nào? Chẳng phải là rất kì hoặc hay sao? Nhất là khi chợ sắp diễn ra hội chợ, lẽ ra phải có rất nhiều người?

Đến bệnh viện xử lý vết thương ở chân. Bác sĩ nói miếng chai đâm không sâu lắm, đã băng bó lại nhưng phải nghỉ ngơi vài ngày tránh vận động quá nhiều.

Chu Tịnh Hà và Diệp Hạo Thần cả người như hoá đá khó có thể tiếp thu. Phải nghỉ ngơi vài ngày, tránh vận động quá nhiều? Vậy hai ngày nữa đến cuộc thi nhảy tranh tài thì phải làm sao?

Diệp Hạo Thần ngập ngừng hỏi: "Chân em như vậy, chẳng lẽ phải bỏ cuộc thi ư?"

Chu Tịnh Hà cả người trùng xuống, nhanh chóng lắc đầu bác bỏ: "Không được, đã chuẩn bị rất lâu rồi. Không thể nói bỏ là bỏ."

Anh lo lắng nắm chặt lấy tay cô. Gương mặt đầy nghiêm trọng.

"Nhưng, chân em..."

Lúc này, tưởng chừng như quên mất sự tồn tại của ai đó. Hàn Mễ Mễ đi nhanh vài bước tiếng về phía trước, chen giữa cô và anh, giọng nói vang lên mang theo mùi phẫn dò xét.

"Hay là... để em thi giúp cậu ấy đi?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cầu xin anh..

Hàn Mễ Mễ vừa mới nói xong, không khí càng ngày càng lạnh xuống mà nguyên nhân là do cái núi băng của Diệp Hạo Thần đang toả ra, khoé miệng anh cong lên cười như không cười. Nhìn anh lúc này rất đáng sợ.

"Tôi không đồng ý." Diệp Hạo Thần nhanh chóng đưa ra câu trả lời, không để ý đến Hàn Mặc Mặc, anh bước đến bên Chu Tịnh Hà đỡ lấy cô, mi tâm nhíu chặt biểu hiện sự khó chịu lúc này của bản thân mình.

Chuyện này xảy ra có gì đó không đúng, quá mức trùng hợp. Nhưng anh không nghĩ ra được không đúng ở chỗ nào?

Diệp Hạo Thần đặt tay ngang hông cô đỡ cô đứng vững.

"Tại sao anh lại không đồng ý?" Hàn Mặc Mặc bắt nạt.

"Tôi cảm thấy bản thân không cần phải trả lời vấn đề này?" Anh lạnh lùng nói, như ẩn như hiện toả ra sự tức giận sâu trong đáy mắt. Anh đỡ cô đến ghế đá bệnh viện, đặt cô ngồi xuống, xong mới quay lại phía Hàn Mặc Mặc chất vấn.

"Tôi đã nói chưa nhỉ? Từ đầu đến cuối tôi không quan tâm đến cuộc thi này. Còn nữa cô ấy bị thương. Cô ấy bị thương đó, nếu tôi đến trễ chút nữa thì sao đây, cô dám đảm bảo cô ấy sẽ không gặp vấn đề gì ở những chỗ khác? Hình như tôi vẫn chưa thấy cô hỏi han quan tâm cô ấy? Rốt cuộc hai người có thật sự là bạn thuở nhỏ của nhau không?" Diệp Hạo Thần điển tiết xả một tràn, từng câu từng chữ như đang phát tiết ra cơn tức giận của bản thân mình.

Chỉ là anh nói rất đúng, cả cô và Hàn Mặc Mặc cũng không thể nói lại được gì chỉ biết im lặng chịu đựng.

Đột nhiên nói xong câu vừa rồi, anh lại nghĩ thông ra vài chuyện. Anh vỗ lấy tóc đang rối lên của mình nói tiếp:

"Khoan đã? Tại sao cô lại xuất hiện ở nơi đó? Chẳng lẽ cô đi cùng cô ấy? Cứu cô? Lại chuyện gì nữa đây?"

Đáp lại anh là cái gật đầu của cô và Hàn Mặc Mặc.

Anh cười, cười đến mức lạnh lẽo khiến cô không tự chủ được mà run mình.

"Cô đi cùng cô ấy? Vậy tại sao chỉ có mình cô ấy bị thương và ở chung với đám cô đồ kia ngay lúc đó? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trước khi tôi đến? NÓI MAU!" Hai từ cuối anh như rống lên, gương mặt của Hàn Mặc Mặc lúc này đã thấm đẫm nước mắt.

Hàn Mặc Mặc sụi sụi hồi lâu cũng không dám lên tiếng, gương mặt xinh đẹp ngập tràn nước mắt tới đâu cũng không đổi lại được ánh mắt thương hại của Diệp Hạo Thần. Anh vẫn vậy, vẫn lạnh lùng, ánh mắt vẫn chất vấn cô, còn có mi tâm đang nhíu lại thể hiện sự phiền phức với những giọt nước mắt kia.

Chu Tịnh Hà cắn răng cố gắng nén sự đau đớn ở chân mà đứng lên, cô kéo ống tay áo của anh. Anh giật mình thu lại ánh mắt đáng sợ kia đỡ lấy cô.

Chu Tịnh Hà biết anh đang đợi chờ điều gì, cũng không chậm trễ mà yếu ớt cất lời.

"Là tôi, tôi đã kêu cô ấy chạy đi trước. Tiểu Mặc không có lỗi gì trong chuyện này đâu, anh đừng dọa cô ấy sợ."

Diệp Hạo Thần "A" lên một tiếng, anh không đếm xỉa đến lời nói của cô, nghiêng đầu đầy đáng sợ nói với Hàn Mặc Mặc: "Nếu cô đã chạy đi rồi sao lại lâu như vậy mới tới cứu cô ấy? Chẳng phải là cô ở gần cô ấy hơn là tôi sao? Vì sao tôi lại tới chỗ cô ấy trước cô? Còn nữa co hẻm đó gần chợ như thế, chợ lại sắp diễn ra hội chợ tại sao lại không có một bóng người xuất hiện? Rốt cuộc là như thế nào, cô đang làm cái quái gì thế HẢ?"

Diệp Hạo Thần nói xong người có phản ứng lại là Chu Tịnh Hà. Anh cảm nhận được, lúc này cả người cô đang run rẩy ở trong lồng ngực mình, áo đã khô ráo nay lại có cảm giác ướt ướt... Cô khóc sao? Chẳng lẽ cô cũng đã nghĩ đến điều này? Chẳng lẽ bị anh nói trúng nỗi lo sợ của cô rồi?

"Không phải! Em đi tìm cảnh sát, đồn cảnh sát ở đó rất xa, em phải đi rất lâu mới tới được. Khi em tới anh đã ở đó rồi... Còn nữa, làm sao em biết được nguyên nhân tại sao lại không có một bóng người ở đó chứ... Tịnh Hà lời tớ nói là sự thật, làm sao tớ có thể bỏ rơi cậu, làm sao tớ có thể hại cậu được?" Hàn Mặc Mặc đi đến bên cô kéo cô từ trong lồng ngực Diệp Hạo Thần ra, giọng nói đầy sự bi thương.

Diệp Hạo Thần cười cợt nhả, sự thật là như vậy sao? Muốn nói tiếp điều gì đó lại bị cô đưa tay ngăn lại.

Cô cười gượng gạo, giọng nói trong trẻo do khóc quá nhiều mà lệch đi vài phần: "Tớ tin cậu mà Tiểu Mặc, chuyện hôm nay kết thúc ở đây thôi. Đừng ai nhắc đến chuyện này nữa."

Có ai hiểu được lòng cô không? Phải, cô đã nghĩ đến tất cả những chuyện mà anh từng nói. Nhưng cô không tin Mặc Mặc sẽ đối xử như vậy với mình, có đánh chết cô, cô cũng không tin. Có ai biết được nỗi đau này của cô, chân bị thương còn không đau đớn bằng lòng cô lúc này. Trái tim như bị người ta xiết chặt, như muốn tan vỡ, như bị ai đó xé ra thành từng mảnh, từng mảnh, như bị bóp nát không thương tiếc. Cô đang đau lắm, rất rất đau...!

Thấy cô đang muốn bước đi anh bèn ngăn chặn lại, thanh âm đầy gấp gáp vang lên giữa không trung: "Nhưng mà Tịnh Hà..."

Cô đưa tay bịt lấy tai mình, giọt nước mắt chực trào tích tụ lâu dần mà rơi xuống, hốc mắt đỏ hoe "ĐỦ -- RỒI!"

Anh nhìn tình cảnh lúc này mà đau lòng. Anh biết cô là đang gạt mình dối người. Cô không muốn nghe, càng không muốn biết đáp án. Bởi vì trong thâm tâm cô chắc chắn đã biết đáp án đó nhất định sẽ gây tổn thương lòng mình. Cũng phải, Hàn Mặc Mặc là bạn với cô từ khi còn nhỏ. Nói cô ta muốn hại cô, cho dù sự thật bày ra trước mắt Chu Tịnh Hà cô nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận tin. Quả nhiên Chu Tịnh Hà là cô gái ngốc, ngốc nhất mà anh từng gặp. Anh thở dài, ánh mắt như muốn giết người hướng về phía Hàn Mặc Mặc đang run rẩy ở ngay bên kia.

"Mau đưa tôi về đi." Giọng nói của Chu Tịnh Hà lúc này ngắt quãng đến mức thiếu sức sống.

Anh nghiêng răng đứng im tại chỗ. Anh muốn tính mối thù này với Hàn Mặc Mặc!

Chu Tịnh Hà mím môi kìm nén lại nước mắt, cố gắng dùng tất cả sức lực của mình gằn to:

"MAU --ĐƯA TÔI --VỀ NHÀ-- ĐI--!! Tôi cầu xin anh đó..."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngao!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tịnh Hà muốn đi ngắm sao! (1)

Diệp Hạo Thần thờ dài, mặc dù không muốn nhưng cũng phải thừa nhận... anh chịu thua. Chịu thua với cái dáng vẻ gồng mình chịu đựng của cô bây giờ. Miễn cưỡng đồng ý đưa cô trở về. Anh cũng hết cách rồi. Ai bảo là anh yêu cô chứ? Làm sao anh có thể nhìn cô khóc, nhìn cô đau được. Cô khóc, cô đau trong lòng anh cũng không dễ chịu.

Anh ôm lấy cô bế cô đi về phía xe đã đậu sẵn mà ngồi vào trong. Nhanh chóng "rà" một cái cửa xe đóng lại ngay trước mặt Hàn Mặc Mặc. Rất vô tâm mà cắt đứt ý định lên xe của Hàn Mặc Mặc, rất rõ ràng như mọi người đã biết anh không thích cô ta, càng không muốn để cho cô ta lên xe.

Lúc bấy giờ anh mới chú tâm vào cô đang vui mặt trong lòng mình, tâm trạng bức tức cũng hoà hoãn lại. Mây kiểng nhủ lại lúc này cũng giãn ra. Diệp Hạo Thần nhìn Chu Tịnh Hà run rẩy trong lòng ngực mình, cô vẫn giữ nguyên vị trí như cũ, vẫn như vậy mà vui đầu vào trong lòng anh. Anh có cảm giác như có tảng đá lớn đè nặng lên tim mình, Diệp Hạo Thần đưa tay vỗ vỗ lưng cô, vòng tay vô thức xiết chặt đem cô chôn sâu vào ngực mình. Anh biết bây giờ cô đang rất buồn. Anh hiểu cô đang nghĩ gì. Nhưng anh không biết nói cái gì để an ủi cô, chỉ biết ôm cô vào lòng. Chỉ biết qua cái ôm mà truyền hơi ấm cho trái tim đang lạnh giá của cô, chỉ biết thể hiện tình yêu thương của anh qua cái ôm này. Từ cái ôm mà biểu đạt ý muốn của anh: Có anh ở đây, cô vẫn luôn có anh ở bên cạnh và cô không cô đơn.

Mơ hồ cảm giác được cơ thể nhỏ bé mảnh mai ở trong lòng ngực mình đang run lên từng đợt. Anh không khỏi nghi hoặc hoặc, rất nhanh lại nghe tiếng thút thút truyền đến bên tai. Anh thờ dài vỗ nhẹ lưng cô. Anh biết cô đã kìm nén, kìm nén rất lâu rồi. Anh biết cô đã gồng mình ép buộc bản thân rất lâu rồi. Cô đã cố gắng lãng quên đi về yếu đuối của mình thay vào dáng vẻ mạnh mẽ đó, rốt cuộc cũng tới giới hạn rồi. Thử hỏi làm gì có người con gái nào mạnh mẽ, cô gái đó chỉ cố ngụy tạo nên vỏ bọc mạnh mẽ, tính cách mạnh mẽ để bản thân không phải gánh chịu những tổn thương. Nhưng tất cả đều có giới hạn cả!

Anh vẫn duy trì để tay trên lưng cô, lực đạo trên tay anh nhẹ nhàng vỗ lấy lưng cô, chốc chốc lại xoa xoa, muốn an ủi cô.

Tiếng khóc chưa kịp phát ra đã bị cô nuốt lại, cổ họng nghẹn ứ, nướ mắt rơi ngày càng nhiều. Cô thật sự đau, đau lắm. Càng ngày tiếng khóc cũng không còn được kiên nhẫn gì nữa, khóc ngày một lớn. Cô muốn đem tất thảy cơn đau này theo nước mắt mà xả ra ngoài. Lúc đó... trái tim cô như vỡ nát, cảm xúc đó rất khó chịu. Cô rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng cô họng nghẹn nghẹn không cách nào thốt lên thành lời. Cảm xúc đau đớn như đánh úp lấy cả người cô, nó vẫn đọng lại tạo nên vết khoét sâu thẳm trong tim cô, cảm giác đau khổ vẫn lưu lại, đọng lại trong tim cô cho đến bây giờ. Ừ! Cô mệt mỏi lắm, cô buồn lắm, cô đau khổ lắm. Anh vỗ vỗ lưng cô, an ủi cô, như được tiếp thêm động lực cô dùng hết sức lực của mình mà khóc, càng khóc càng to, càng khóc càng quyết liệt.

Cô vui sâu vào lòng ngực anh, không muốn cho ai nhìn thấy hình ảnh xấu xí của bản thân lúc này. Anh nghe cô khóc đến đờ người, thoáng chốc không biết làm sao. Từ bé đến giờ, anh cái gì cũng giỏi chỉ có một cái khuyết điểm duy nhất "ngu ngốc nhất" là không biết cách nói chuyện với con gái, chứ nói gì đến an ủi, vỗ về con gái. Anh chịu thua, nói thật anh sợ nước mắt người ta khóc còn hơn sợ tà.

Lòng ngực căng cứng, trái tim một lần rồi lại một lần đập mạnh. Anh vui mặt mình vào tóc cô, nghe hương sữa nê nhẹ phảng phất tâm trạng kích động nhanh chóng biến mất. Anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô, lời nói ôn nhu đến mức có thể khiến cho trái tim người khác tan chảy.

"Tịnh Hà ngoan, không khóc. Không phải anh vẫn bên em sao? Em không có cô đơn, anh cũng không có bỏ em. Bây giờ em ổn rồi, em an toàn rồi. Không sao hết, nếu sóng gió có ập tới, có anh chống đỡ giúp em, có anh... bảo vệ em!"

Chu Tịnh Hà như bị chọc trúng chỗ đau, càng tăng sức mà khóc kịch liệt hơn.

Diệp Hạo Thần chớp mắt một cái đã đen mặt, anh nói sai điều gì ư? Những lời nói này đều là những lời thật lòng của anh nha? Cô làm anh có chút tổn thương nha?

Chu Tịnh Hà khóc, là do cô cảm động. Anh không nói sai điều gì cả. Những lời nói của anh làm cho tâm tình cô vui vẻ lên một chút. Phải! Cô đã rất sợ cô đơn, cô sợ bị bỏ lại một mình, cô sợ mọi người không cần cô nữa mà vứt bỏ cô, nhấn chìm cô vào cô. Anh chống đỡ giúp cô, anh bảo vệ cô câu nói này của anh cũng đủ khiến cô ấm lòng rồi.

Bác tài xế bị hai người lãng quên lúc này cũng đang nhìn vào kính chiếu hậu, thấy tình cảnh trước mắt bác lưỡng lự nhiều lắm, ậm ờ mãi cũng không biết

có nên mở lời hay không, ngập ngừng hồi lâu mới quyết định lên tiếng nói chuyện.

"Cho hỏi hai người đi đâu?"

Bác cũng là thân bất do kỷ thôi, nếu không lên tiếng đánh thức hai người họ bác sợ rằng bản thân thật sự bị lãng quên mất thôi. Đây là xe của bác, của bác nha, không phải của hai người họ. Hai người họ làm bác nhớ đến vợ con đang chờ bác ở nhà, nhớ lại quãng thời gian niên thiếu của bác theo đuổi vợ bác, chỉ nghĩ đến vậy thôi cũng khiến bác hạnh phúc trên môi báy bất giác mỉm cười chân thật đến ngây ngô.

Diệp Hạo Thần đang lúng túng khi cô khóc thì bị một lời nói của vị tài xế trước mắt gọi hồn trở về. Anh cười khổ, nhìn cô ở trong ngực mình một cái, rồi lại nhìn bác một cái anh nhanh chóng đọc địa chỉ nhà cô.

Đột nhiên cô im lặng, không khóc, không nháo nữa làm anh có chút ngạc nhiên nhưng vui mừng đương nhiên là nhiều hơn. Cô ngẩng đầu, từ trong ngực anh chui ra, ngược mặt nhìn anh lắc lắc đầu. Khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp nay đã tràn ngập nước mắt. Vì khóc quá nhiều mà mắt hơi sưng lên, cái mũi nhỏ cũng chuyển sang màu đỏ hồng. Mái tóc gọn gàng cũng vì khóc mà có chút rối loạn, mấy sợi tóc mai tùy ý xoã lên khuôn mặt mặt thanh tú. Những giọt nước mắt còn đọng lại trong mắt cô cũng không kiên nhẫn gì mà rơi xuống gò má trắng mịn của cô. Cảnh tượng đẹp đến mức khiến tim anh có chút run rẩy.

Chu Tịnh Hà nghe anh nói liền ngừng khóc, chui ra khỏi ngực anh chu môi bất mãn: "Hạo Thần, Tịnh Hà không muốn về nhà đâu. Không muốn về nhà đâu a..."

"Choang!!!" Trong đầu anh như có thứ gì đó vừa nổ tung. Trong lồng ngực trái tim bé bỏng của anh cũng không tự chủ được mà đập mạnh mẽ đầy mãnh liệt. Cô, cô, cô... cô là đang làm nũng với anh? Cô vừa mới làm nũng với anh? Thôi chết, cô đáng yêu quá!

Anh xin chối cho ý kiến.

Cô đáng yêu quá, trái tim bé nhỏ của anh không chống đỡ được. Khi cô nói xong còn chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, còn khi nãy cô mới vừa nũng nịu với anh đấy. Ừm, anh có cảm giác trái tim mình tan chảy rồi. Cảm giác như trái tim bị một sợi dây buộc quanh, thắt chặt khiến anh khó thở quá. Phải làm sao đây? Làm sao đây? Sao cô lại đáng yêu như vậy.

Anh không nhìn được mà cúi người hôn phớt lên môi cô. Môi mỏng không che giấu mà cười rục rờ. Cảm giác như hoa xuân nở phới phới trong lòng, giọng nói không chút giấu giếm mà kéo theo ngập tràn vui mừng.

"Em muốn đi đâu hử? Muốn đi đâu liền nói anh ngay lập tức đưa em đi!"

Đương nhiên bây giờ anh cảm thấy rất hạnh phúc, tâm trạng rất rất tốt. Đến rất nhiều năm sau anh mới có kết luận, anh thật không thể nào phản kháng lại chiều này của cô. Bi thương! Rất bi thương. Nhưng đó là chuyện của sau này còn bây giờ anh đang rất vui về.

Cô dùng cái mũi nhỏ của mình cạ cạ vào người anh khiến anh có chút ngứa. Cảm giác trái tim như đang run rẩy, anh cố gắng kìm nén xuống cảm giác vừa rồi. Cô trở vào trong lòng anh, nghiêm túc suy nghĩ. Qua cơn khóc vừa rồi cô cảm thấy tâm trạng mình khá lên rất nhiều, thanh tâm nhẹ nhàng. Cô nghĩ ngợi rồi như nhớ ra cái gì đó, đôi môi anh đào đỏ thắm mỉm cười tươi tắn nói với anh:

"Tịnh Hà muốn đi ngắm sao!"

... oOo....

Mình đang tự hỏi và thắc mắc rằng không biết có ai nhớ đến và hóng truyện của mình không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Suy tính của Hàn Mễ Mễ

Trong chương này, Hàn Mễ Mễ sẽ được mình gọi bằng = cô nhé, không phải Chu Tịnh Hà đâu!

... oOo...

Hàn Mễ Mễ vừa rồi nhìn chiếc xe taxi rời đi trong lòng dâng lên một cổ chua xót. Cô không hề có ý định hại Tịnh Hà. Phải, chuyện ở chợ là do cô làm, miếng chai đó cũng là cô làm. Nhưng cô không muốn tình cảnh trở nên như vậy. Thật sự không muốn.

Cô thích Diệp Tiêu Ngôn, cô muốn tiếp cận anh, nhưng không ngờ ở bên cạnh anh lại có Chu Tịnh Hà. Cô nghe người ta nói anh và Chu Tịnh Hà chuẩn bị thi nhảy tranh tài ở trường, trong lòng liền dâng lên đồ kỵ, không suy nghĩ kĩ liền hồ đồ.

Cô còn gọi cho Chu Tịnh Hà.

"Alo Tiểu Mễ?" nghe giọng Chu Tịnh Hà vang lên ở đầu dây bên kia, tâm trạng liền trùng xuống, cô do dự, lưỡng lự nhưng rồi cũng quyết định làm.

Lúc đấy cô cười thật tươi, nhìn ngắm bầu trời đang âm u sắp mưa kia, căn môi cô nói.

"Tịnh Hà, tớ nghe dự báo thời tiết nói cuối tuần này trời trong xanh. Cậu có thể đi chơi cùng với tớ hay không?"

Chu Tịnh Hà ở đầu dây bên kia ngập ngừng một chút vì nghĩ đến luyện tập cho cuộc thi tranh tài, lại nghĩ đến giọng nói chờ mong của Hàn Mễ Mễ miễn cưỡng đồng ý.

Khi đó cô đã lập ra kế hoạch, rồi còn thuê mấy tên giang hồ, chợ cũng là cô chặn không cho người khác tới, cô... còn rải miếng chai.

Cô đương nhiên đã căn dặn chúng: Tuyệt đối! Tuyệt đối không được động vào Chu Tịnh Hà. Cô chỉ muốn Chu Tịnh Hà bị thương chân một chút, cô liền có thể đi thi cùng Diệp Tiêu Ngôn.

Chỉ là, chỉ là cô không ngờ tới sẽ như vậy. Cô không ngờ bọn chúng không nghe lời cô, còn có ý định động vào Chu Tịnh Hà, cũng may anh đến kịp. Cô càng không ngờ tới khi cô tới nhìn thấy Chu Tịnh Hà máu chảy từ lòng bàn chân tuôn ra nhiều như vậy tâm nguyện đã thành nhưng cô lại chẳng hề vui vẻ, trong lòng cô dâng lên cảm giác áy náy. Cô cũng không ngờ kế hoạch của mình bị lộ tẩy dễ dàng như vậy, sao cô lại quên được chứ nhỉ, Chu Tịnh Hà sinh ra đã là người thông minh làm sao cô ấy không phát hiện ra điểm nào đáng nghi được, nhưng nếu cô ấy không phát hiện ra thì vẫn còn người anh minh thần vũ như Diệp Tiêu Ngôn chỉ điểm thôi.

Đứng giữa màn đêm âm u vắng lặng, không một bóng người khiến tâm trí Hàn Mễ Mễ tê dại, cơn gió lạnh lẽo vô tình thổi ngang qua cũng không lạnh lẽo bằng lòng cô lúc này. Cô không muốn tình huống này xảy ra, càng không thể ngờ tới tình huống này.

Cô cùng với Chu Tịnh Hà mười năm bên nhau, tình cảm cũng xem như chị em ruột thịt. Nhưng! Cô thích anh! Cô nhớ ngày trước cô bị tui du côn vũ nhục là anh đã ra tay giúp cô. Anh đã giải vây cho cô, còn ân cần quan tâm cô. Nhưng khi gặp lại anh đã không còn có chút gì gọi là ân tượng đối với cô. Cũng phải chuyện đã xảy ra lâu rồi. Cô còn nhớ khi được anh cứu, trong lòng khắc sâu bóng hình anh vào trong tim. Cô đã từng kể cho Chu Tịnh Hà, có thiếu niên tuấn mã trong lòng cô, anh ta đã cứu cô oai phong như thế nào. Cô còn nhớ khi đó Chu Tịnh Hà bĩu môi nói: "Như vậy cò không biết xin số điện thoại liên lạc? Tiểu Mễ cậu thật ngốc nha?"

Thế là lúc đó cô khóc ròng rã mấy ngày trời, trách bản thân ngốc nghếch quên mất xin số liên lạc lại bị Chu Tịnh Hà cười vào mặt không kiên nhẫn.

Nhớ lại tình cảnh đó bất giác khoe môi cô mỉm cười. Người khác nhìn Chu Tịnh Hà kiêu ngạo thể thôi chứ cô biết hết, biết tất thấy. Chu Tịnh Hà mang cái danh công chúa Chu gia đã rất mệt mỏi và nặng nề. Cái danh hiệu đó như tảng đá đè nặng lấy cả người cô ấy vậy. Chu Tịnh Hà rất đơn thuần, vui vẻ, rất vui nhộn, rất biết đùa, rất hay cười. Nhưng chỉ là khi ở bên cạnh cô thôi, còn khi Hàn Mễ Mễ đọc báo hay đi dự tiệc cô điều nhìn thấy Chu Tịnh Hà một bộ dạng lạnh lùng kiêu ngạo ngút trời xem người đời là phiên toái kia.

Cô biết mẹ của Chu Tịnh Hà là Trịnh Mẫn bên ngoài có nhân tình. Cô nhớ khi đó mười hai tuổi, Chu Tịnh Hà bé hơn cô một tuổi lúc đấy mười một tuổi oà vào lòng cô khóc nức nở, cô ấy nói rằng đã hiểu tại sao mẹ cô ấy thường xuyên không ở nhà vì cô ấy tận mắt thấy mẹ mình cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp không thương ba cô ấy nữa. Chu Tịnh Hà khi đó khóc rất nhiều, nhưng sau này cũng không nghe cô ấy nhắc đến nữa, cô biết trong lòng Chu Tịnh Hà đã nguội lạnh rồi.

Hiện tại bây giờ bản thân lại làm tổn thương cô ấy, cô cảm thấy bản thân thật sự rất ác độc. Cô thừa nhận cô ích kỉ, nhưng cũng vì cô yêu anh. Cô biết Chu Tịnh Hà sẽ hiểu cho cô, nhất định sẽ hiểu cho cô thôi.

Cô vì anh bất chấp hi sinh cả tình bạn bè mười năm của mđn cũng không đổi được tình yêu của anh. Anh rất lạnh lùng, anh rất phũ phàng. Anh như muốn bóp chặt lấy trái tim cô, không cho nó đập nữa. Cô nhớ ánh mắt lúc này anh nhìn cô, khiến cả người cô run rẩy, anh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống lấy cô. Diệp Tiêu Ngôn yêu Chu Tịnh Hà ư? Không, cô không cho phép. Nói cô ích kỉ cũng được, nhưng cô sẽ bất chấp, cô sẽ làm mọi thứ để đánh đổi lấy tình yêu của anh.

Cô phải suy tính thật kĩ, cô phải suy tính tìm cách làm cho Diệp Tiêu Ngôn yêu cô!

Đối với cô Chu Tịnh Hà quan trọng, nhưng Diệp Tiêu Ngôn quan trọng hơn. Hình bóng của anh từ lâu đã khắc sâu vào trong tâm trí của cô không một khắc nào có thể quên. Cô sẽ làm tất cả để có được tình yêu của anh. Cô biết Chu Tịnh Hà sẽ hiểu cho cô, sẽ hiểu cho cô thôi!

Dưới ánh đèn vàng của bệnh viện, ánh sáng vàng nhạt óng ánh chiếu thẳng lên khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Mễ Mễ, nay gương mặt đơn thuần gương mặt đẹp để lạnh lẽo đến lạ, sâu trong mắt cô loé lên tia ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tịnh Hà muốn đi ngắm sao! (2)

Sau khi nghe cô làm nũng trong lòng mình nói, "Tĩnh Hà muốn đi ngắm sao!" Anh liền không ngần ngại mà vui vẻ đáp ứng cho cô. Anh thấy đi ngắm sao sẽ được ở bên cô nhiều một chút, anh rất thích ở bên cạnh cô!

Mặt trăng ở xa xa trên bầu trời, vương mình toả ra ánh sáng vàng nhạt. Không khí ban đêm hết sức tĩnh mịch. Cùng anh đến Diệp gia đổi xe, thoáng chốc đã được ngồi trên con xe hơi sang trọng này lên đường đi ngắm sao. Nhìn qua cửa kính những nhà cửa đang khuất lại phía sau khiến cô không nhận được mà suy nghĩ vẩn vơ.

Chu Tĩnh Hà không nhớ được từ khi nào lại thân quen với bộ dáng kiêu ngạo ngút trời của mình. Cô chỉ biết đó là từ rất lâu, rất lâu về trước trong lòng cô cũng không hề cảm thấy vui vẻ nữa.

Cô quen Hàn Mễ Mễ đã rất lâu rồi. Năm cô bảy tuổi đã xuất hiện cô gái nhỏ Hàn Mễ Mễ này. Sâu trong tim cô luôn tôn trọng, yêu thương người bạn thân nhất này. Cô nhớ năm mình mười tuổi, đã quen thuộc với bộ dáng tình cảm nguội lạnh của ba mẹ, lại phát hiện càng ngày càng ít thấy mẹ mình xuất hiện ở nhà, nhưng ba mẹ cũng không hỏi một lời nào, cô cũng không nói gì hơn.

Tận đến khi mười hai tuổi, mẹ mình dường như rất lâu rồi không về nhà. Đêm nào đó của tháng mười hai, ba mẹ dự tiệc đến khuya cô ngốc nghếch đứng ở cổng đợi bọn họ về. Nhớ đêm đó, chỉ thấy Chu Lỗi về nhìn cô một cái không thèm để ý mà bước vào nhà, chẳng đợi cô cất lên một lời nào. Lại ngó xung quanh nhìn dấu vết hình bóng của mẹ, cô nhớ mẹ, rất lâu rồi không nhìn thấy bà. Triệu quân gia ở bên cạnh xót xa nhìn cô, trên miệng luôn gắn theo câu nói bảo cô vào trong nhà. Đêm đó rất lạnh, gió vô tình thổi thoáng thoáng khiến người ta lạnh sống lưng, cô là cô bé mười hai tuổi cô chấp đợi mẹ về nhà, thấy góc áo tím tím sau góc khuất cô mừng rỡ, ôm hy vọng nhanh chóng chạy đến. Tiếng gọi mẹ nghẹn ở cổ họng không thốt nên lời. Cô thấy? Thấy mẹ mình đang ôm ấp một người đàn ông khác, ôm ngay trước cổng nhà mình.

Lúc đầu cô nghĩ mẹ chỉ là ôm xã giao, hoặc là ôm tạm biệt với người đàn ông đó. Song, lại thấy ông ta hôn bà. Cảm thấy dường như lòng có thứ gì nổ tung, trái tim vụn vỡ. Rồi mẹ quay lưng, lên xe cùng người đàn ông đó, nước mắt cô lã lã dài.

Ngày hôm sau cô khóc với Hàn Mễ Mễ, khóc thật lâu, lâu đến nỗi cô chẳng biết gì nữa. Lại nghe Hàn Mễ Mễ dỗ dành mình, cô ấy nói: "Hà ngốc ngoan, sau này có tớ ở bên cậu. Tớ không bỏ rơi cậu, không tổn thương cậu, không khiến cậu buồn. Ai ức hiếp cậu, tớ sẽ xấn tay áo xưng phong dẫn đầu bảo vệ cậu, sau này cậu chỉ cần ở sau lưng tớ vui vui về về."

Lúc đó cô đang khóc, nước mắt nước mũi tèm lem cũng gắng gượng mỉm cười thật tươi. Nhưng sau đó, ngoại trừ Hàn Mễ Mễ cô không thấy còn gì vui vẻ nữa. Hàn Mễ Mễ nói bảo vệ cô, nhưng mà cô ấy chỉ nói thôi bảo vệ là cô bảo vệ cô ấy. Ngẫm cũng thật buồn cười, từ sau đêm đó Chu Tĩnh Hà trầm tĩnh, lạnh lùng, đáng sợ hẳn ra, mấy đứa nhóc nào dám ức hiếp cô. Suy cho cùng vẫn là cô bảo vệ Hàn Mễ Mễ, lúc trước cũng thế bây giờ cũng thế. Hàn Mễ Mễ trong lòng cô vẫn yếu đuối, thiện lương hơn hết!

"Đang suy nghĩ những gì mà chuyên tâm vậy?"

Cất ngang dòng hồi tưởng của cô bằng giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu. Thoắt cái, trước mắt xe đã đậu trước núi Lâm Đăng. Diệp Hạo Thần nhìn Chu Tĩnh Hà suy tư gương mặt hoá nghiêm trọng có chút nặng lòng.

Trên gương mặt xinh đẹp có chút nhợt nhạt lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, ánh mắt nhìn xa xăm nơi nào đó, cắn răng im lặng, một chút lại lắc đầu thờ dãi nói: "Không có gì, nghĩ vẩn vơ vài chuyện thôi."

Anh thấy cô không nói cũng chẳng buồn hỏi. Anh không muốn cô buồn, càng không muốn thấy cô buồn. Đậu xe vào sát bên lề, rồi bế cô ôm vào lòng, từng bước từng bước đi trên bậc thềm càng thêm vững chắc.

Chân cô đang đau, không tiện đi lại, có anh làm lá chắn vững chãi đương nhiên an tâm rất nhiều. Cô nhìn lại đằng sau, đã đi lên rất nhiều bậc thềm rồi cũng không thấy anh dừng lại. Trong lòng tự hỏi chẳng lẽ mình rất nhẹ sao? Nghi hoặc chờ đợi nhìn anh, cũng không thấy xuất hiện giọt mồ hôi nào, hô hấp cũng không trì trệ ổn định đều đều, bước chân cũng không trở nên nặng nhọc.

Nhìn không được Chu Tĩnh Hà nhìn anh buột miệng hỏi một câu, "Tôi nặng lắm phải không?"

Anh sững người một chút cũng định thần lại, tiếp tục bước đi của mình, cười cười lắc đầu. Cô thật sự rất nhẹ, lúc đầu ôm cô anh còn giật mình sao lại nhẹ như vậy.

Còn nghĩ đến sau này làm sao mới nuôi cô béo lên được. Rồi nghĩ sau này cho cô ăn nhiều, thật nhiều khiến thân thể gầy gò này béo một chút. Béo béo, có da thịt một chút mới đáng yêu, không phải sao? Con gái thời nay hay sợ béo, còn nói béo sẽ không có người thương yêu? Diệp Hạo Thần một lòng nghiêm túc phân bác ý kiến này. Anh cho rằng, nếu là người anh yêu béo cũng không sao. Nhưng Chu Tĩnh Hà lại quá gầy rồi, anh nghiêm túc lo lắng cho sức khoẻ của cô!

"Nếu nặng thật thì nghĩ một lát cũng không sao đâu, tôi sẽ không chê cười anh sinh lực yếu đâu!" Chu Tĩnh Hà thấy anh cười cười lắc đầu bác bỏ, càng thêm nghi ngờ, cho rằng anh mệt nhọc nên cô không nói chuyện để giữ sức ôm cô đi, bèn thật tâm nói vài câu an ủi anh. Dù sao cũng là bản thân đề xuất muốn đi ngắm sao, anh đã chiều cô rồi đương nhiên cô cũng sẽ thông cảm cho anh. Hơn nữa qua hết bậc thang của núi Lâm Đăng là lên được đỉnh núi ngắm sao rồi, lúc đó anh ta thở hổn hển muốn đứt hơi cũng không có gì hay nha.

Diệp Hạo Thần cảm thấy khoẻ mỗi giật giật, người này cứ nhiên xem thường sinh lực của anh? Anh nhìn, anh nhìn đợi đến sau này sẽ cho cô biết sinh lực anh mạnh như thế nào!

"Sinh lực anh vẫn bình thường, sau này em tự khắc sẽ biết thôi..." Nói lời ấp áp mở mở, lại nghĩ đến sau này khoẻ mỗi Diệp Hạo Thần không tự chủ mà cong lên, dưới ánh sáng vàng nhạt nụ cười rực rỡ nham hiểm đến lạ thường.

Chu Tịnh Hà nhìn anh cười đột nhiên rùng mình, cảm giác ớn lạnh ập tới lan truyền từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân. Cô cảm khái lần đi ngắm sao này nguy hiểm quá đi mất, tựa như cảm thấy mùi nham hiểm từ anh toả ra nồng nặc cô sồn cả gai ốc. Nụ cười rất đẹp, nhưng có phần ghê rợn quá đi, sau này làm sao cô biết được sinh lực anh ta cơ chứ? Chu Tịnh Hà nuốt một ngụm khí lạnh, nghi hoặc nói, "Làm sao mà tôi thẩm định được, anh đừng nói bậy bạ tôi chẳng biết sau này có còn gặp lại anh hay không nữa."

"Bằng không bây giờ anh lập tức cho em thẩm định?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.